

Regeștejota Iea

10 decembrie 1993 - 5 ianuarie 1994

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

ANUL IV - NR. 17, 16 PAGINI, 70 LEI

DE ANUL NOU

Încă un an s-a sfârșit în negura veșniciei și altul se naște din aceeași veșnicie fără de sfârșit. Ca un râu ce curge mereu, ducând cu sine tot ce întâlneste în cale, astăzi și anul 1993 a dus cu sine aducerii amintice dragi și duioase gânduri, trămantări, bucurii și multe și bogate simțăminte. Cu ziua de azi păsim intr-un an nou, pe care începem fără să putem presupune căciar bucuriile sau durerile care ne aşteaptă, păsim pe calea lui acmena călătorului, care, pierzând calea, stă și caută zarea de lumină spre a se izbăvi de rătăcire.

În anul ce s-a scurs - 1993 - Dumnezeu ne-a dat bucuria de a petrece cu El în biserici, de a asculta slujbele, de a ne împărtăși cu Sfintele Taine, de a ne întări cu harul și cu dulceața cuvântului Său, plin de măngâiere și lumină. În pragul anului nou, în calitate de creștini buni, este bine să ne coborâm în grădina sufletului nostru și să vedem cum am îngrijit-o în cursul anului trecut. Am curățit-o de buruienile păcatelor sau am lăsat-o în paragină? Am împodobit-o cu florile virtuților sau am lăsat-o năpădită de iarba rea a fărădelegilor noastre? Ne-am hotărât să ne facem mai buni, mai curați, mai cu grija de cele duhovnicești, într-un strânsă legătură cu Dumnezeu și am împlinit oare această hotărâre? Călători fiind pe acest pământ, ne-am gândit la clipa plecării noastre, la cele veșnice și ne-am pregătit merindea duhovnicescă care să ne ducă până la porțile cerului? În anul trecut am făcut ceva pentru mantuirea noastră sufletească?

Cercetându-ne conștiința, fiecare să ne răspundem la aceste întrebări în mod sincer și să luăm hotărârea că în anul în care intrăm să facem un pas mai departe pe drumul mantuirii noastre sufletești și-n împlinirea datorilor noastre creștinești și de buni români.

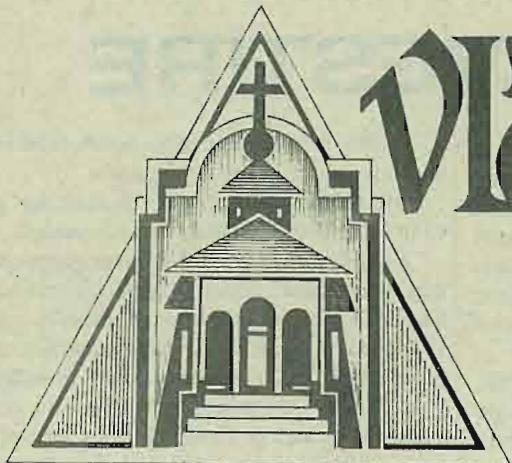
La acest popas duhovnicesc și la acest hotar de timp, să-i cerem bunului Dumnezeu ca în anul cel nou 1994, să ne dea puterea sufletească de a spori în credință și dragoste către El, de a umbla în calea Lui și de a-l împlini poruncile. Să-i cerem să ne ajute să ajungem oameni noi "săptură nouă", după cuvântul Sfântului Apostol Pavel, de vreme ce "au trecut cele vechi, acum totul este nou" (II Corinteni V, 17); și "să ne îmbrăcăm în omul cel nou, zidit după chipul lui Dumnezeu, în dreptatea și sfîntenie adevărului." (Efeseni IV, 24)

Anul nou cere om nou și creștin nou, creștin stăpânit de duhul dreptății și al adevărului, de duhul cinstei și al sfînteniei, de duhul blândeții și al păcii, de duhul hăniciei și al progresului, de duhul dragostei către Dumnezeu și aproapele, de duhul dragostei către Tara în care trăim. Omul nou și creștinul adevărat își iubește Iisus și Biserica în aceeași măsură și cu aceeași putere, dând lui Dumnezeu ceea ce sunt ale lui Dumnezeu și jăru căle ce sunt ale lui.

Să ne rugăm lui Dumnezeu ca, în anul în care intrăm, să ajungem oameni noi și creștini desăvârsiți, care să respecte cu sfîntenie legile Domnului și cele ale Iisus, sporind în dreapta credință și-ntru toată facerea de bine: în virtute, în muncă și-n dragoste către aproapele.

Fericit și binecuvântat să fie nou an pentru noi toți, pentru tot ce ne este drag, pentru toate năzuințele noastre. În anul ce vine, să rugăm pe Dumnezeu ca să ne ferească de zile grele, să avem un trai fericit, pace vieții, liniste sufletească și trupescă. Un an nou fericit și "La mulți ani!"

protosinghel OLIVIAN BINDIU

VÎTA
MONAHALĂ

foaie religioasă

ANUL V, NR. 1-3 (19) • EDITATĂ DE MĂNĂSTIREA "IZVORUL MIRON" ROMÂNEȘTI • IANUARIE - MARTIE 1994

TAINA POCĂINȚEI

Această Sfântă Taină este de cea mai mare importanță dintre toate Tainele pentru lucrarea de zidire sufletească a credincioșilor, pentru că prin ea duhovnicul poate controla conștiința creștinului, starea lui morală, atașamentul față de credință, pentru a aviza mijloacele pentru întărirea unora și ridicarea altora, pentru echilibrul obștii în care este pus.

Pocăința este Taina principalei credințioșii mărturisindu-și cu credință și căință sinceră păcatele primesc de la Dumnezeu prin dezlegarea preotului iertării păcatelor și sunt reașzați în comunitatea harică din care căzuseră prin păcat. Pocăința este în același timp și taină și virtute.

Ca virtute o întâlnim la toate popoarele, iar ca Taină numai în creștinism.

Practica acestei Taine este tot atât de veche ca și Biserica însăși. Din clipele săvârșirii celui dintâi păcat, Dumnezeu pretinde lui Adam să-și spovedească păcatul, Dumnezeul îl cheamă pe Adam să-și mărturisească păcatul și să facă pocăință: "Adame unde ești". Adam încearcă să se sustragă de la vinovăția păcatului aruncând vina pe Eva care i-a fost dată să fie cu el. Si când Dumnezeu îl întreabă: "Nu

păzitorul fratelui meu?" Prin aceste cuvinte el refuză recunoașterea păcatului, refuză totodată și mărturisirea. Ca urmare a nepo căinței lui, Dumnezeu rostește lui cuvinte aspre de blestem ca să fie "zbuciumat și fugar pe pământ". (2)

Prin prescripțiile din legea mozaică Dumnezeu a arătat că voiește și pretinde mărturisirea păcatelor. În Levitic capitoilele 4, 5, 6 citim că Dumnezeu a poruncit că după natura păcatelor săvârșite să fie aduse preotului diferite animale pentru jertfă. Prin aceste feluri de animale se arată și felul păcatului săvârșit. La Numeri 5, 6, 7 Dumnezeu a grăit către Moise: "Spune fiilor lui Israel: dacă vreun bărbat sau vreo femeie va face vreun păcat față de om și prin acela va păcatui împotriva Domnului și va fi vinovat, sufletul acela, să-și mărturisească păcatul ce a făcut".

Iată că Dumnezeu a cerut încă din Vechiul Testament mărturisirea păcatelor. Toate acestea nu sunt decât prefigurarea a ceea ce a făcut Iisus când susține asupra uceniciilor le-a zis: "Luati Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele, le vor fi iertate, și,

Dominul Iisus Hristos a instituit în Biserica Sa o altă Taină a Spovedaniei numită și Pocăință, penitență, căință, metaanoia, mărturisire, iertare, dezlegare, al doilea Botez, împăcare. Această Taină e instituită pentru o nouă curajire de păcate, pentru redobândirea sănătății spirituale și pentru refacerea comuniunii cu Dumnezeu. Prin puterea primită de Apostoli de la Hristos pentru săvârșirea acestei Taine, a fost practicată și de Apostoli și apoi transmisă episcopilor și preoților. Instituirea Tainei Pocăinței are loc după Învierea din morți împreună cu Taina Preoției ca legată de puterea preoției sacramentale.

Pocăința a fost săvârșită de urmășii apostolilor pentru că la canonul 52 apostolic se prevede pedepsirea cu cărnisirea pe cel care, duhovnic fiind, nu dezleagă de păcate pe cel care se cărește sincer și le mărturisește sincer. (3)

Puterea dată apostolilor și urmașilor lor de adezlega de păcate nu este limitată, puterea aceasta extinzându-se asupra tuturor păcatelor, acest lucru rezultând chiar din cuvintele Mântuitorului. Cărora veți ierta păcatelor vor fi iertate, iar cărora le veți ţine vor fi

dar pentru că săvârșirea ei reclamă experiență, episcopul o acordă atunci când socotea că Tânărul preot e competent să o practice acordându-i duhovnicia, sau "facerea" duhovnicului". Duhovnicia însă nu este o taină aparte prin care s-ar completa harul primit prin Hirotonie, ci se acordă numai delegarea și împuñarea de a săvârși Sfânta Taină a Pocăinței. Duhovnicia nu e o nouă hirotonie ci e o hirotesie. Administrarea Tainei Pocăinței fără hirotesie întru duhovnic are efecte deplină, dar acest lucru e ilegal și e pedepsit de canoane. Excepții au loc în situații deosebite în situații de moarte când nu se poate găsi un duhovnic.

Un loc deosebit întru săvârșitorii Tainei Pocăinței îl ocupă preoții penitențari, care erau împuñători de episcop pentru a acorda această Taină celor care trebuiau să o primească și celor care o primeau pentru împăcarea cu Biserica (can. 43 sin. VII ec; I Cartagina).

Ca săvârșitor al acestei Taine, preotul trebuie să aibă o stare religios morală deosebită, starea parohiei depinzând de modul cum preotul administreză această Taină. În

practice totdeauna mărturisirea publică de aceea s-a practicat mărturisirea secretă pentru evitarea primejdiilor și pentru că aceasta nu era posibilă în cazul bolnavilor. În acest caz al mărturisirii secrete episcopul sau preotul nu trebuia să divulge păcatele mărturisite și nici epitetile. Prima măsură pentru îngrădirea mărturisirii publice a fost luată de arhiepiscopul Nectarie al Constantinopolului la sfârșitul sec. al IV-lea pentru a evita scandalurile publice. Noua rânduială a mărturisirii secrete s-a practicat alternativ cu cea publică (can. 6; 45 cartagina 419). În secolul al IV-lea s-a impus mărturisirea secretă în toată Biserica, ca obligativitatea păstrării secretului mărturisirii (can. 37Sf. Vasile cel Mare, can. 132 Cartagina). Primitori Tainei Spovedaniei sunt toți membrii Bisericii care au plenitudinea drepturilor bisericesti și clericii și laicii și monahii. Necreștinii nu pot primi această Taină. Niște cei de alte confesiuni, nici eterodocșii nu pot primi această Taină, afară de cazul când ei cer insistent acest lucru, ceea ce înseamnă o deschidere spre învălătură și practica ortodoxă.

cumva ai mânca din pomul din care îi-am poruncit să nu mănânci?" - el răspunde recunoscându-și greșeala: "Am mânca". Cât de dumnezeiască și sfântă a fost această spovedanie. Cutremurătoare pocăință făcută chiar în fața lui Dumnezeu. Noi adeseori ne îngrozim să ne prezentăm în fața duhovnicului, dar Adam nu s-a îngrozi să stea în fața lui Dumnezeu mărturisindu-I păcatul.

Canonul pe care Dumnezeu îl dă lui Adam a fost foarte greu, proporțional cu gravitatea păcatului săvârșit.

Adam și Eva au fost izgoniți din raiul pământesc și heruvini și sabie de flăcără vălvăie toare trebuiau să păzească drumul către pomul vieții. (1)

A doua spovedanie consumată la Geneză, capitolul patru se referă la păcatul săvârșit de Cain. Imediat după ce Cain și-a omorât fratele, Dumnezeu vrea spovedania păcătosului. De aceea îl și întrebă pe Cain: "Unde-i fratele tău Abel?" prin aceste cuvinte Dumnezeu voia ca să-l determine pe Cain la mărturisirea și recunoașterea păcatului, la părere de rău, la pocăință. Dar Cain - asemenea tuturor păcătoșilor care stau departe de Dumnezeu - răspunde: "Au doară eu sunt

cărora le veți ţine, vor fi ţinute" Ioan 20, 22 - 23.

Dacă mediuăm cu toată luarea aminte cuvintele Mântuitorului vom vedea că ele cuprind nu numai puterea dată Apostolilor de a ierta păcatele ci și obligația creștinilor de a se spovedi. Prin cuvintele de mai sus Mântuitorul le dă Apostolilor puterea de a ierta sau de a ţine păcatele. Dar cum ar fi putut aceștia să ierte sau să ţină păcatele fără să le cunoască bine? și cum să le cunoască dacă creștinii nu le mărturisesc? E necesară deci mărturisirea păcatelor. Dacă n-ar fi aşa însemnează că Mântuitorul le-ar fi încredințat Apostolilor un lucru ridicol și irealizabil. E ca și cum le-ar fi spus: Vă dau o putere mare, dar această putere nu o veți putea realiza și exercita deoarece nimic nu-i obligat să se spovedească. A judeca astfel însemnează a aduce o gravă ofensă cuvintelor Mântuitorului.

Pata păcatului originar a fost sătearsă din noi prin Taina Sfântului Botez, însă înclinarea spre săvârșirea altor păcate arămasă în noi. Botezul fiind Sf. Taină care se săvârșește numai o dată,

ținute.

În Evanghelia de la Matei 12, 31 se spune că hula împotriva Duhului Sfânt nu se va ierta niciodată.

Acest păcat împotriva Duhului Sfânt înseamnă împotrivirea omului față de lucrarea Duhului Sfânt în el. Dar cum în orice om există și un grăunt de bunătate care se poate dezvoltă, rezultă că nu este exclusă puterea și putința convertirii lui și a iertării păcatelor. (4)

Puterea de a lega șidezlega de păcate a fost transmisă de Apostoli episcopilor și preoților instituției care au devenit judecători permanenți și cei mai apropiatai ai credincioșilor. Autoritate mare au dobândit episcopii prin administrarea acestei Taine. Aceasta rezultă din faptul că de la Constantin cel Mare, episcopii au dobândit dreptul de a judeca anumite chestiuni bisericești care nu erau în competența statului. Cu timpul s-a introdus rânduiala ca să nu se permită tuturor preoților acest drept imediat după hirotonie ci după un timp, pentru a permite autorizarea celor tineri pentru ca ei să ajungă la o conștiință mai înaltă. Ei aveau starea harică a săvârșirii Tainei Pocăinței,

parohia unde este o viață morală ridicată slujește un preot care și face pe deplin datoria de duhovnic pe care o are. (5)

Cu privire la modul de administrare a Tainei Pocăinței sunt numeroase norme canonice scrise sau păstrate prin obicei.

Cele mai vechi se referă la mărturisirea publică a păcatelor.

Credincioșii veneau în fața obștii unde erau episcopii și ceilalți slujitori bisericești iar înaintea tuturor își mărturiseau păcatele. Episcopii și preoții și ceilalți care asistau stabileau gravitatea păcatelor, toți hotărând dezlegarea de păcate sau supunerea epitimiei duhovnicești. Dezlegarea o facea episcopul sau preotul, iar în cazul în care se dădea epitimie, aceasta constă în oprirea de la Euharisticie, sau după caz chiar excomunicarea din comunitatea bisericească respectivă.

În caz de epitimie, dezlegarea se făcea după îndeplinirea ei, constatăndu-se în fața comunității îndeplinirea pedepsei.

Rânduiala mărturisirii publice a durat mult, dar cu mari primejdii pentru viața creștină. Împrejurările vieții nu au permis credincioșilor să

Primitori Tainei Spovedanici trebuie să aibă o anumită vîrstă: fetele cel puțin 12 ani, iar băieții cel puțin 14 ani cu mici excepții. Copiilor de obicei li se citește o molitvă de ierarh generală (6).

Elementele constitutive ale Tainei Spovedanici care sunt făcute de preot împreună cu credinciosul care se spovedește formeză partea văzută a Tainei. Aceste elemente sunt căința, mărturisirea și dezlegarea. Căința sinceră este acea atitudine lăuntrică de regret pentru păcatele săvârșite. Prin căință omului este iertat dar nu se vindecă. Prin căință, penitentului îi pare rău de păcatele săvârșite și se recunoaște vinovat în fața lui Dumnezeu hotărându-se de a nu mai păcătui. Această hotărârea e alimentată de ura față de păcat, de frica pentru pedepsele veșnice, precum și de căință și iubirea față de Dumnezeu pe care L-a rănit prin păcatele sale. Căința trebuie să fie sinceră și generală asupra tuturor păcatelor și trebuie să cuprindă hotărârea de a nu mai păcătui cu speranța iertării.

Mărturisirea sinceră urmărește continuare în pag. 7
Protosinghel OLIVIAN BINDIU

(urmare din pag.6)

mcază după căință. Prin căință noi biruim păcatul, iar energiile care slujeau păcatul le consacram în întregime slujirii lui Dumnezeu și a aproapelui în bine și adevăr. Doar după ce regretăm sincer că am greșit, și după ce ne întoarcem toate pornirile noastre de la tendința spre răudin trecut la tendința spre bine din prezent ne mărturisim păcatele înaintea duhovnicului. Această mărturisire o poruncă dumnezeiască dar e și o necesitate psihologică. Conștiința, omului și creația a vreunui religii ci un act profund și universal uman. Această conștiință încărcată de păcate vrea să se curețe, să se purifice, să obțină iertarea de la Dumnezeu. Această iertare o primește prin intermediul preotului de la Dumnezeu, Cel care se bucură mai mult de îndreptarea unui păcătos decât de 99 de drepti care nu au nevoie de îndreptare. Mărturisirea trebuie să facă cu un viu grai, cu umilință, cu zdrobire de inimă, cu iubire și cu încredere în bunătatea lui Dumnezeu. Păcatele mărturisite și

se dea la întâmplare și nu se potrivește la toți același sfat. Epitemiile au un caracter educativ și pedagogic. Ele trebuie să fie în conformitate cu puterea penitentului, Sf. Vasile cel Mare în canonul 2 și 84 spune că vindecarea să se hotărască nu după timpul penitenței ci după modul pocăinței. Canonul 102 de la Sin. VI ec. prevede "Cei ce au primit de la Dumnezeu puterea de a dezlega să ţină seama de păcatele și de închinarea spre revenire și să nu greșească în privința Mântuirii celui bolnav". După această predare s-au aplicat pedepsile de oprire de la Sf. Împărtășanie pe termen de o săptămână, două, trei și apoi la altele mai grele. Epitemiile episcopului sunt egale cu cele ale preotului. Episcopul nu poate să mărească sau să micșoreze epitemiile date de un preot. Canoanele care arată că episcopul poate să mărească sau să micșoreze epitemiile se referă numai la cele aplicate de el și nu de alții (can. 12 sin. Iec., can. 16 sin. IV ec., can. 2,5;7. Ancyra, 43 Cartagina) Pravila cea Mică spune "Se cade ca duhovnicul să fie un vraci maestru" glara 18.

Ceicare erau excomunicați și doreau reintorcerea în sânul Bisericii trebuie să treacă prin

Domnului, nici nu-i pierde cumpătul când ești mușrat de El, căci Domnul ceartă pe cine-L iubește și bate pe orice fiu rău pe care-L primește" Evrei 12, 5 - 6.

Efectele Tainei Pocăinței. Efectele juridice ale acelor ce se săvârșesc se împart în:

- efecte ale dezlegării de păcate și în redobândirea calității de membru al Bisericii acolo unde este cazul, urmând reprimirea de fapt prin primirea Sf. Împărtășanii.

- efecte ale legării celor nevredniți de a primi Sf. Împărtășanie. Această legare poate fi pentru un anumit timp, sau pentru totdeauna prin excomunicare.

Efectele juridice ale epitemiei se ascundă cu "diminutio capitis" care înseamnă lovirea cuiva cu nedemnitate sau de descalificare morală care era în trei trepte:

- minima - oprirea de la Sf. Împărtășanie

- media - excomunicarea sau excluderea din Biserică

- maximă - anatemă

Se dă încă posibilitatea dezlegării și a anatemei dacă celui ce i-a dat pedeapsa arată pocăință adevărată și îndreptare. Efectele Tainei constituie parte nevăzută a Tainei.

Din efectul dezlegării de păcate decurg iertarea păcatelor

exprimă realitatea la catolici, căci adeveratul iertător și săvârșitor al Tainei nu este preotul ci însuși Iisus Hristos. O altă diferență constă în concepția romano-catolicilor care zice că prin Taina Pocăinței se iartă doar păcatul, vina și pedeapsa veșnică, dar nu și pedeapsa temporară care trebuie să fie în Purgatoriu. Noi ortodocși nu acceptăm această concepție, ea fiind sără temei scripturistic. De asemenea nici epitemia nu se încadrează în Sf. Taina a Pocăinței, considerând-o împreună cu satisfacția înaintea Tainei. Dacă s-ar pretinde o satisfacție pentru păcate din partea oamenilor rezultă că răscumpărarea realizată de Hristos nu este suficientă pentru mântuirea noastră și ca trebuie completată de oameni. De asemenea o altă concepție catolică greșită e și practica indulgențelor care se dau din tezaurul Bisericii pe bază meritelor prisositoare ale Domnului și ale Sfinților. (11).

În Biserica Evanghelică s-a pierdut aproape cu totul spovedania privată. Unii dintre protestanți spun că mărturisirea privată a apărut doar la sfârșitul secolului al IV-lea, până atunci mărtu-

fața unui lăic. Luther acceptă latura catetică a spovedanicii ceea ce se ascundă foarte mult cu concepția ortodoxă. În privința numărului spovedaniilor pe parcursul unui an există de asemenea o asemănare între ortodocși și protestanți acceptând ca cifră medie numărul de patru spovedanii pe an. și în teologia ortodoxă în legătură cu periodicitatea spovedaniilor problema nu este pe deplin rezolvată. Există fluctuații la diferenții scriitori bisericești ortodocși la fel ca și la protestanți. Unii părinți susțin împărtășirea și spovedania cât mai des, alții sunt de alte păreri.

Teologul protestant Willdīs spune că omul dacă se căiește este suficient și orice mărturisire internă e suficientă pentru iertarea păcatelor. Această părere e în contradicție cu cuvintele Mântuitorului care prin instituirea acestei Sf. Taine arată necesitatea mărturisirii păcatelor de către credincioși. (13)

Din cele înșărișate rezultă că Taina Pocăinței este Taina minunatei pedagogii divine, pentru însănătoșirea susținutului slăbit de păcat și întoarcerea fiului risipitor la casa părintească. Ea purifică, dar și întărește; ca curăță pe

iertate nu se mai mărturisesc încă o dată.

Dezlegarea este acul cel mai important pe care-l simte credinciosul după mărturisire. Din formula pe care o rostește preotul rezultă clar că adevărul săvârșitor al Tainei este Hristos. Formula este "Domnul și Dumnezeul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, cu darul și cu iubirea Sa de oameni să te ierte pe tine fiule..., și eu te iert în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh". Catolicii au această formulă deosebită voind parcă să zică despre săvârșitor că este preotul prin cuvintele "Ego te absolve ab omnibus peccatis". (7)

Pentru îndreptare și sfâtuire pe calea binelui se dă celui ce se spovedește un anumit canon de pocăință sau epitimic. Acestea fiind date pentru întărirea ranei păcatului, epitimile nu pot fi predicate pe calea mântuirii, neîngădind cu nimic mărturisirea păcatelor. Epitimia nu e o pedeapsă care să îngreuneze calca spre mântuire ci o ușurarcă, prin faptul că face pe cel ce o primește să se desprindă în bine, pentru a nu fi robit de vreo patimă sau vrăun viciu ci să rămână biruitor asupra lor. Epitimia nu trebuie să

mai multe probe. Aceste probe sunt: plângerea, ascultarea, prostermarca, starea împreună (can. 75 Vasil cel Marc). Aprecierea stării de pocăință și revencia episcopului care repremea în Biserică pe cei excluși. (8)

Când credinciosul penitent a vătămat cinstea, sănătatea, onoarea sau viața aproapelui, canonul ce-l va primi pentru astfel de păcate va fi un canon de întoarcere pagubei făcute. Despăgubirea daunelor aduse este dreaptă și binevenită. Dacă însă aceasta nu ar mai fi cu putință ca să mai aducă vreun folos păgubașului, este totuși de un prețuit folos pentru trezirea conștiinței credinciosului, pentru îndreptarea lui. (9) Epitimile sunt deci pentru a trezi pe cel adormit în păcat și a-l face pe cel care s-a spovedit să pășească cu hotărâre pe drumul virtuții și al neprihăririi. Cel care s-a spovedit să primească cu bucurie canonul ce i s-a dat pentru că prin această puțină certare împlineste urgia cea mare pe care o are Dumnezeu asupra păcătosului, și cu acest fel de vremelnic canon, scapă de canonul osândei veșnice.

Canoanele sunt date pentru îndreptare nu pentru răzbunarea greșelii, sunt raze de iubire părintească, nu lovitură de ură dușmană. "De aceea fiule nu disprețui certarea

și reintoarcerea la starea de nevinovăție primită la Botez.

Tot prin dezlegare omul scăpă din robia păcatului, refăcându-se legătura cu Dumnezeu. Penitentul este liberat de orice pedeapsă pentru păcat și redobândește nădejdea în viață veșnică și încrederea în Dumnezeu. Și un efect deosebit al acestei Taine este liniștea conștiinței păcătosului. Dar dezlegarea este condiționată de mărturisirea sinceră a tuturor păcatelor, precum și hotărârea de a nu mai păcătui. (10)

Din punct de vedere interconfesional există mari deosebiri între Biserica Ortodoxă, Biserica Romano-Catolică și Biserica Protestantă în ceea ce privește Taina Pocăinței. La catolici s-a impus cu timpul mărturisirea auriculară în care nici preotul nu poate vedea pe penitent și nici penitentul pe preot. Totuși susțin că penitenții care au o străpungeră a inimii și o părere de rău deosebită pot obține iertare și-n afara Tainei Pocăinței. Noi spunem că nu este exclus ca Dumnezeu să ierte pe unii și-n afara Tainei, fără mărturisirea păcatelor, dar prin prisma cuvintelor de instituire a Tainei Pocăinței se poate observa că Mântuitorul a spus "căroră" (Ioan 20, 23), deci numai celor căroră se mărturisesc nu tuturor. De asemenea formula de dezlegare despre care am amintit, nu

risirea săcându-se în comun. Această mărturisire făcută în comun a fost desființată de patriarhul Nectarie în 391 datorită unui scandal public care a avut loc după o spovedanie în public. Dar patriarhul Nectarie nu a desființat mărturisirea individuală ci numai "canonul penitenței publice", pentru păcatele grele. Istoricul Socrate ne spune că mărturisirea se făcea și în secret. Deci în acea perioadă a primelor trei secole mărturisirea se făcea fie în secret, fie în public, abia după sec. al IV-lea generalizându-se spovedania în secret pentru evitarea diferitelor scandaluri publice ce puteau surveni. (12)

M. Luther a fost un susținător al spovedanicii private, și ca a fost practicată până prin sec.al XVIII-lea. De asemenea Luther a arătat că spovedania e folositoare și chiar necesară. Însă s-a opus caracterului de satisfacție oferit de catolici și provocat de aceasta, Luther s-a declarat împotriva obligativității spovedanicii, sau cel puțin împotriva obligativității mărturisirii tuturor păcatelor. De asemenea Luther respingea obligativitatea spovedaniei în fața preotului spunând că e la fel de folositoare și cu aceeași importanță și spovedania în

credincios de păcatele săvârșite și îi întărește în lupta cu păcatul ce stă în fața celui pocăit. De aceea mărturisirea este un mijloc folosit pentru biruirea păcatului și pentru avântul spre virtute. (14)

Note bibliografice

1. Pr. prof. Alexandru Moisiu, Despre spovedanie, MA, nr. 3-4, an 1971, p. 285

2. Idem, p. 285

3. Pr. Gh. Popescu - Tinjăreni, Sfinta Taină a Spovedaniei, MO, nr. 1 - 3, an 1978, p. 94

4. Pr. I. Irimia, Însemnări cu privire la Sfânta Taină a Spovedaniei, GB, nr. 5 - 6, an. 1960, p. 463

5. Pr. Petre Vintilăescu, Spovedania și duhovnicia București 1937 p. 48

6. Pr. Gh. Popescu - Tinjăreni, op. cit., pag. 96

7. Idem, p. 95

8. Pr. Irimia, op. cit., p. 464

9. Nicolae Mladin, Studii de Teologie Morală, Sibiu, 1969, p. 280

10. Pr. prof. Constantin Galeriu, Sensul creștin al pocăinței, ST, nr. 9 - 10, an. 1967, p. 677

11. Pr. I. Irimia, op. cit. p. 459

12. Pr. prof. C. Klein, Despre pocăință MA, nr; 9 - 10, an 1980, p. 620

13. Idem p. 621

14. Pr. Gh. Popescu - Tinjăreni, op. cit., p. 97.

DESPRE CALENDAR

Problema calendarului nu formează o dogmă sau o normă morală a Bisericii una sfântă, sobovnicească și apostolească, a cărei respectare ar fi absolut necesară pentru măntuire, cîste ceva arbitrar, exterior conștiinței eccliale, un simplu "sistem" de calcul, alcătuit de oameni, pentru a înregistra și calcula scurgerea timpului. Calcularea trecerii vremii a fost necesară pentru a se putea fixa anumite repere în timp ale conștiinței umanității și ale fiecărui individ în parte.

Cuvântul "calendar" vine de la latinescul calere: a convoca, a chema, prima zi a lunii, după obiceiul roman, ca, la începutul fiecărei luni, cetățenii să fie convocați în forum, pentru a li se aduce la cunoștință lucruri de interes general.

Omul a făcut măsurarea timpului în raport cu mișcarea aparentă a cerului pe boltă cerească și cu schimbările periodice ale lunii (Gen. 1, 14). Astfel s-a ajuns la calcularea și împărțirea lui: ziua solară, luna lunară, anul tropic. Iar ca unitate de măsură s-a folosit anul civil sau calendaristic.

Întrucât anul calendaristic era mai mic decât cel tropic, ajungându-se ca la 129 de ani să se adauge o zi, s-a creat problema calendarului.

sufierit unele divizări și în ceea ce privește denumirea lunilor și diviziunea lor. Cu timpul s-a renunțat la modul roman de calculare a zilelor invers, de la None, Ide și Calende, trecându-se sistemul care a rămas până azi, de la 1 la 31. Tot cînd aceeași vreme a fost schimbată și diviziunea lunii, fiind folosit sistemul vecchilor iudei, cu săptămâna de 7 zile pe care creștinii, preluând-o, au răspandit-o, în tot cuprinsul Bisericii.

Din epoca în care calendarul creștin a început să se desfășească de cel iudaic, datează mutarea zilei de odihnă de la sabatul iudaic, la ziua în care Mîntuitorul a înviat, duminica (ziua Domnului).

Un alt moment important al acestei evoluții îl constituie Sinodul I ecumenic, care precizează modul și data serbării Paștelor. Din enciclica dată de împăratul Constantin cel Mare aflăm că Paștele creștin nu trebuie să se mai serbeze după maniera iudaică. Toată Biserica creștină era îndreptată să serbeze Paștele în aceeași zi, după o normă mai potrivită pe care a urmat-o, de la răstignirea Domnului până la Sinod. Această normă constă în obiceiul de a-și serba Paștele în prima duminică, după

Constantinopolului, Orientalul nu mai avea bărbăți învățați de Italia lui: Sf. Maxim Mărturisitorul, Sf. Ioan Damaschin, care să-și dea seama de defectul calendarului Iulian, cu mult înainte ca papa Grigore al II-lea să fi operat la îndreptarea ei. La această se mai adaugă și faptul că Biserica Orientală nu a declarat că va ține totdeauna calendarul iulian, dar nici nu va renunța definitiv la acesta, ci a amânat reforma lui, pentru alte vremuri mai prielnice, pentru a întreprinde o reformă superioară celei gregoriene.

Diferența dintre cele două calendare: iulian și gregorian, s-a făcut tot mai simțită, mai ales în Europa, unde locuiau la un loc ortodoci și catolici. De aceea au început să apară mișcări de îndreptare a calendarului, în cadrul Ortodoxiei.

Dintre încercările ce merită reținute sunt cele ale - societății astronomice ruse, care s-a întrunit în februarie 1899 și pe lângă celelalte propunerii, sugera ca reprezentanții Bisericii Ortodoxe să analizeze problema schimbării nouului calendar și a datei Paștelor, în funcție de acest nou sistem de calculare a timpului;

- proiectul de reformă calendaristică, făcut de către profesorul Maxim Irpicovici, din

Acst sistem a fost acceptat de Bisericile ortodoxe, în afară de Biserica bulgară, Patriarhia de Ierusalim și Biserica Rusă, care se aflau atunci în situații speciale.

Odată încheiate aceste probleme, au apărut altele, generate de întrebarea și critica protestantă. De ce nu a făcut papa Grigorie al II-lea fixă sărbătoarea Paștelor? De aici o altă trudă, ce s-a concretizat în proiecte de calendar pentru toată lumea creștină. Dintre toate aceste încercări, două par a fi mai reprezentative: calendarul fix și calendarul universal.

- calendarul fix. După această ipoteză, anul ar avea 13 luni (luna este, în acest calendar, veritabilă unitate). Criticile ce i se aduc, se îndreaptă asupra faptului că lunile fiind identice între ele, calendarul ar fi o așa de mare simplitate, încât n-ar mai fi nevoie să se întocmească un calendar, ca azi, în fiecare an. Toată lumea ar ști pe dinasără, în a căta zi a lunii se află. Pe o simplă carte de vizită, s-ar putea scrie notișele informative pe 100 de ani. și Bisericile și-au precizat opinia lor. Împărțirea anului în 12 luni e veche și sacră, poate mai mult decât orice altă moștenire a trecutului, în ce privește structura religiilor. Cele patru

- calendarul universal. Este un calendar perpetuu, după care Crăciunul ar cădea totdeauna în aceeași zi, Boboteaza în aceeași zi, etc.

În raport cu calendarul fix, adică cel de 13 luni, calendarul perpetuu are un dezavantaj: luna nu mai este multiplu săptămânii. Lunile diferă foarte puțin una de alta. Prima din trimestru are 31 zile, celelalte 2-30 zile. Nici această variantă de calendar nu este imbatăbilă.

La întrebarea dacă acest calendar ar putea fi acceptat, singură conștiință ecclială o poate hotărî.

Prin urmare, calendarul a fost făcut pentru nevoile noastre. Nisăupus la dispoziție căteva unități de timp, dar modul de a le așeza depinde de noi. Calendarul este o operă omenească. Orice încercare de a-l perfecția, trebuie să țină seama de progresele științei, de imperfecțiunile anului calendaristic ce apar cu timpul.

Chipul în care noi creștinii ne întocmim calculul (computerul) ecclastic e complicat.

Preoții OCTAVIAN RODNEANUL
Bibliografic selectivă
Ioan N. Floca, Calendarul bisericesc, în M.A., anul IV, nr. 7-8/1959
Pr. Dr. Atanasie Negoiță, Calendarul Bisericii creștine, în M.B. anul XV, 1-3/1965

De-a lungul evoluției sale, calendarul a cunoscut unele reforme sau interpretări: prima dintre acestea aparține împăratului roman Iulius Cezar și a fost făcută în anul 45 î. Hr. Calendarul a fost făcut de astronomul egiptean Sorigene și a purtat numele cezarului calendar iulian, care a fost cel care l-a impus în întreg imperiul roman. Astfel diferența dintre durata anului tropic și a celui civil a fost înălțată.

Înțial, Biserica creștină nu și-a pus cu stringență problema calendarului. Ea era formată din diferiți oameni de clase sociale, funcții, chiar naționalități diferite. Primii creștini și calculau calendarul după calculul ce-lăiau: cei evrei după calendarul evreiesc, iar cei dintr-neamuri - după calendarul roman.

Biserica își fixază de-a lungul secolelor sărbătorirea unitară a unor evenimente importante din istoria ei.

Un moment în evoluția calendarului îl reprezintă calculul anilor după Nașterea Domnului, care a dat naștere erei creștine. Ea a fost instituită în anul 525 d. Hr. când Dionisie Exigul a întocmit un tabel al Paștelor, mutând Nașterea Domnului Hristos la 25 decembrie, iar începutul anului la 1 ianuarie.

În afară de schimbarea începutului, calendarul iulian a

luna plină, ce urma imediat echinoziului de primăvară.

În secolul al VI-lea se foloseau, exclusiv, cerelor care numără anii de la Fecere Lumii. Existau acum două ere: alexandrină și bizantină. Comuniștii vremii au ales-o dintre cele două, pe cea bizantină, care era folosită de Stat și în Biserică.

Revenind la calendarul iulian, s-a constatat întârzierea lui, propunându-se îndreptarea lui. Astfel învățatul răsăritean Nichita Gregoras a determinat în secolul al XVI-lea, în anul 1582, pe papa Grigoris al II-lea, să facă o reformă a calendarului, numită (după numele lui) reforma gregoriana. Ea constă în suprimarea a 10 zile, cu care rămăsesc în urmă calendarul iulian, pentru a reașeza echinoziul de primăvară la 21 martie. Această reformă a fost acceptată de statele creștine și chiar de unele necreștine: Japonia, China, Turcia.

Reforma gregoriana reprezintă, față de calendarul iulian, un progres indiscutabil.

Înțial, această reformă a fost privită cu rezervă de către Ortodoxie. Aceasta socotea reforma o acțiune de catolicizare, de extindere a autorității papale și asupra țărilor ortodoxe. Motive confesionale cu adevărat puternice pentru neacceptarea ei, nu mai existau. Însă, în acest secol XVI, de fapt imediat după căderea

Belgrad, la începutul secolului nostru, însă prea sofisticat și idealist pentru a se fi ajuns la acceptarea lui.

Întrucât mai toate statele Europei adoptaseră, ca stil oficial, stilul nou al calendarului gregorian, întocinirea calendarului pe ambele stiluri, vechi și nou, devenise neplăcut pentru Biserica Ortodoxă.

Din nevoi, deci, practice și științifice dovedite, s-au făcut câteva pregătiri și încercări nai noi de îndreptare a calendarului rămas în urmă.

Dintre acestea, de importanță istorică este Hotărârea Consiliului Panortodox de la Constantinopol. Consiliul ținut la Constantinopol a avut caracterul unui congres pan-ortodox, sub președinția patriarhului ecuminic. După dezbatările avute, s-a stabilit îndreptarea calendarului. Anul calendaristic ortodox, aşa cum a fost el conceput la această întînire, este numai cu 1,92 secunde mai mare decât anul tropic solar.

După cât se vede, reforma ortodoxă a calendarului ecumicul mai aproape de calendarul creștin, decât ar trebui să realizeze reforma gregoriană din 1582.

Acest calendar rămâne în urmă, față de soare, cu o zi la 45.000 ani, iar față de o lună la 12.000 ani, în locul celui iulian, care rămânea în urmă la fiecare 128 ani.

Pr. Dr.Negoită, Tehnica calendarului eclesiastic, în M.B. anul XV, nr.4-6/1965

Pr.Dr. Atanasie Negoită, Noul calendar universal (proiecte propuse), în G.B., anul XXIX, nr.3-4/1971,

SENSUL ORTODOX AL CANONULUI ÎN TAINA POCĂINȚEI

Prin propria voință și neascultare de Dumnezeu, dar și prin ispita venită din afară, Adam a căzut în păcat. Odată cu el întreg canonul omenesc a rupt legătura de filiație și pace cu Dumnezeu și un zid uriaș s-a ridicat.

Acest zid s-a destrămat prin jerila Mântuitorului de pe Golgota. Aceasta este mântuirea obiectivă realizată de Hristos iar mântuirea subiectivă se câștigă de fiecare în parte prin harul supranatural.

Harul se dă prin mijlocirea Sfintelor Taine de către Sfântul Duh.

Din marea Sa iubire de omeni și pentru a asculta omul în starea primordială, Hristos Mântuitorul a așezat taina Sfintei Pocăințe dăruiind Sfinților Apostoli puterea de a lege șidezlegă păcatele pe pământ și în ceruri. Taina este astfel mijlocul divin care vindecă ranele spiritual morale ale celor credincios și acordă iertarea lui de către Dumnezeu. Cu alte cuvinte Sf. Pocăință este lucrarea văzută rânduită în Biserică de către însuși Mântuitorul Iisus Hristos (1) în care creștinul căndu-se sincer de păcatele săvârșite de după Botez, mărturisindu-le deschis și total înaintea

câștiga iertarea păcatelor; cea de a cincea, canonul este numai relativ necesar pentru că nu face parte din esența ei. În consecință opera de mântuire subiectivă se face și fără canon fiindcă el este numai o parte secundară a Sf. Taine. Totuși ele este un moment foarte important pentru eficacitatea Sf. Pocăințe și nu poate fi călcat sau nesocotit odată ce s-a dat. El este obligatoriu.

După doctrina Bisericii Ortodoxe canonul are o valoare pedagogic-educativă și privește pe penitent, după învățătura

eficienței pe seama naturii umane pecabile pentru că întreg edificiul mântuirii noastre rezidă pe coloanele celor șapte Taine.

Din moment ce duhovnicul dă canonul nu începe niciodată că el nu este absolut necesar ci numai relativ necesar, acest lucru precizează foarte clar "Mărturisirea Ortodoxă".

Sensul ortodox al canonului îl confirmă practica milenară a Bisericii ecumenice, care - fiind convinsă de importanța lui pedagogic-educativă pentru progresul subiectiv al vieții religiose morale - l-a dat atât penitenților

și de apărare de penalitate divină "Eu pe căți îi iubesc îi mistru și îi cer, râvnesc dar și te pocăiește".

În concluzie sensul canonului este "medicinal" de pedagogie și terapeutică duhovnică și are ca scop de a trezi și de-a promova conștiința religios-morală în vederea mântuirii tuturor.

Faptul că epitimia nu aparține Sfintei Tainei Sfintei Pocăințe nu trebuie să ne dea la nesocirea ei, la judecata că ne-am putut dispensa de ea.

Temeiul canonului îl aflăm în izvoarele noastre de credință Sfânta Scriptură a Noului Testament și Sfânta Tradiție.

Sfânta Scriptură arată că totul limpede dreptul duhovnicului de a da epitimii. Acestea izvorăsc din însăși porunca Mântuitorului dată Sfinților Apostoli "Cărora veți ierta..." (In. 20,4)

Noul Testament arată că Apostolii au fost conștienți de acest lucru. Astfel în Corint Sfântul Apostol Pavel impune incestuosului o aspiră epitimie poruncind conducătorilor să-l despartă de Biserici și să-l predea "satanci spre pierirea trupului, ca sufletul să se mărtuiască în ziua Domnului" (5).

De acord cu Noul Testament este și Sfânta Tradiție. Aceasta ne dovedește că în veacurile primare penitenții erau împărțiti în patru categorii după gravitatea păcatelor în: penitenți, auditori,

Bisericii romano-catolice canonul face parte integrantă din esența Sfintei Taine deci este absolut necesar și obligatoriu pentru că el cere însuși

dezlegării căi și celor nedezlegării de păcate.

Prin canon cei dezlegării primesc de la duhovnic, adică de la "medicul spiritual" cel

preotului duhovnic și hotărându-se să se îndrepte, dobandește iertarea acestor păcate.

Efectele Sfintei Pocăințe sunt deosebit de mari. Ea spală și purifică, luminează mintea și fortifică voiața, arde, curățește și renăște totul la o viață nouă. Ea ușurează sufletul și-l măntuiește, îl face drept.

Sfânta pocăință restaură chipul lui Dumnezeu în om ca readuce sufletul în legătură intimă și familiară cu Părintele ceresc care s-a împăcat cu cel vinovat prin moartea Fiului Său. Ea deschide orizonturi infinită dă o nouă concepție despre lume și sensul existenței noastre. Aceste efecte nu sunt simple sugestii și autosugestii ci experiențe trăite numai de cel ce crede în sugestia ei.

Din precizarea conceputului Sfintei Pocăințe rezultă că esența ei este alcătuită din două coordonate: a) căință sinceră pentru trecut și b) hotărârea de îndrepătrare pentru viitor. Pentru a se bucura de efectele harice ale acestei Taine, penitentul este dator să împlinească următoarele cinci condiții 1) să aibă credință și nădejde în Dumnezeu; 2) căință adeverată; 3) să-și mărturisească toate păcatele la duhovnic; 4) să ia hotărârea fermă de îndrepătrare; 5) să împlinească deplin canonul care îi dă de către duhovnic.

Dintre aceste condiții primele patru constituie ființa Tainei Pocăinței și sunt absolut necesare pentru a

Dumnezeu ca satisfacție penitru onoarea vătămată de penitent. Sunt deci două poziții dogmatice fundamentale deosebite.

După ce penitentul, subiectul Tainei Pocăinței a împlinit cele patru condiții ce în deștință ei, duhovnicul îi dă un canon sau epitimie pentru ca în viitor să nu mai cadă.

După învățătura ortodoxă canonul nu este o pedeapsă pur juridică, ci el se dă penitentului ca mijloc de îndrepătrare, se dă ca un sfat părintesc. Duhovnicul dă acest canon din conștiința marii răspunderi ce stă în față lui ei a penitentului. Deci canonul este o "rețetă" care o dă preotul duhovnic penitentului care vine la mărturisire.

Efectele Tainei Sfintei Pocăințe se revărsă în viața duhovnicească a penitentului și fără împlinirea canonului. Taina lucrează în chip independent de el, ceea ce arată că epitimia nu este esențială și nu are caracterul vindecător juridic al satisfacției penale care ar da dreptul ex officio la achitarea în față lui Dumnezeu.

Sensul ortodox al epitimiei reiese clar din "Mărturisirea Ortodoxă", carte simbolică de căpătăi a doctrinei noastre soteriologice. Din faptul că epitimia sau canonul era dat de duhovnic de om deci, cum era necesar, care este supus păcatului deducem că este numai relativ necesară. Prezența ei nu atinge fondul soteriologic al Tainei după cum nici lipsa ei nu (implică) împiedică coborârea harului Sfântului Duh pentru iertarea păcatelor și eliberarea de patimi. Atât în celecirea lui Dumnezeu nu ar fi putut lăsa

mai potrivit medicament pentru boala fiecăruia. Cei nedezlegați primesc prin canon o îndrumare și se pregătesc pentru îndrepătrare.

Dacă epitimia n-ar avea caracter pur pedagogic-medical, de rețetă a vindecării spirituale (susținere) pentru ce se dă și celor nedezlegați de păcate?

Deși în aparență are caracter de pedeapsă și unii penitenți o socotește așa, ce este cu totul greșit - epitimia nu este satisfacție personală în sensul de pedeapsă răzbunătoare. Sensul acesta este cu totul neconform cu demnitatea și ființa lui Dumnezeu ca părinte atotun și iubitor. Tatăl Cereșc iartă fără gând de răzbunare căci astfel n-ar fi dat ca jertfă de răscumpărare pe Fiul Său (2). Apoi ne întrebăm cum poate și conceput ca pedeapsă sfatului unui duhovnic care îl îndrumă pe fiul său sulletește: să postească să se roage etc.

Epitimiile sunt mijloace pretempioase în Taina Sfintei Pocăințe.

"Mai mulți sau mai puțin grele și îndelungate - zice dogmatistul român Mihăilescu - epitimiile formau prin sine o completare a mărturisirii, neavând alt scop decât a vindeca moralicește și a-l aduce la cea mai deplină căință" (3).

Astfel după cazuri, duhovnicul este chiar dator să îndrume pe un penitent avar să fie dănic și milostiv cu semenii săi.

Epitimiile s-ar putea numi pedepse numai în sensul de a înclepî pe cei răi și păcătoși dar în nici un caz în sensul propriu al cuvântului. În nici un caz ele nu sunt un act de uimire

în genunchetori și împreună-stătători. Epitimiile erau obligatorii și numai conducătorul respectiv al Bisericii le putea modifica, când constata că ele au avut efectul dorit. (6)

Pentru o informare principală în susținerea acestui adevar vom arăta aici foarte pe scurt câteva opinii ale Sfinților Părinți. Sfântul Grigore de Nisa spune că după cum în tratamentul trupului ființă medicală are scopul de însănătoșire tot așa și bolile sufletului numără îngrijiri medicale diserte ca să cotropească răul și să ducă la vindecare. La fiecare fel de păcate trebuie să ai în vedere dispoziția celui care se pocăiește. Pe cel ce se căusește cu zel și arată prin viață lui dorința de îndrepătrare și totodată înțoarcerea către cele bune este permis a-l admite la Sf. Cuminecătură. (7)

Temeul învățăturii epitimiilor îl arată, apoi hotărârile sinoadelor ecumenice și locale. Astfel Sinodul I Ecumenic de la Niceea prin canonul 12 zice: "Episcopii au dreptul să le scurteze sau să le lungescă (epitimiile) după ce vor fi cercetat dispoziția celui păcătos. Mai ales să-i cerceteze viața anterioară și ulterioară și după aceea să-i dea dezlegarea. Canonul 102 al Sino-dului VI Ecumenic (Canonul).

Pocăința este la îndemâna oricărui creștin urmează ca cel ce simte arșița păcatului să recurgă la folosurile ce îes din ea.

Pocăința aduce cu sine întremarea morală a omului primă revârsarea în amfara sufletului a sevei harice în viață ceea adevărată care este Hristos.

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

ANUL V. NR. 18 16 PAGINI 60 LEI

14 - 20 Ianuarie 1994

RECUNOȘTINȚĂ

+ Recunoștință este una dintre cele mai frumoase și sublimi virtuți creștine, dar pe cât este de măreajă, pe atât este de rară. Prin recunoștință fiecare își poate arăta sentimentele de dragoste, de prețuire față de binefăcătorul său, aducându-i prinosul său de mulțumire.

De aceea, orice recunoștință este un act de preamărire a lui Dumnezeu Creator și binefăcător tuturor și în același timp este o mulțumire adusă fiecărui om care rie-a arătat cum să însăptuim binele și să-l urmăm Lui.

Recunoștință a fost apreciată în toate timpurile și de toți oamenii, considerând-o necesară tuturor oamenilor, pentru că aceasta este una dintre însușirile care înnobilează sufletul uman. Unul din poeții noștri spunea: "Recunoștință este o floare scumpă/ce taică în inimi înflorescă, Dar unii o sădesc, doar ca s-o rupă./Se miră apoi că biata veștejește".

Fiecare dintre oameni este dator să aibă recunoștință față de Dumnezeu, față de Acela care ne-a creat, ne poartă de grija și de la care primim toate bunătățile și darurile, însăși viața și existența, față de: "Părintele lumenilor de la care vine toată darea cea bună și tot darul desăvârșit" (Iacob I, 17).

Mai mult decât atât, noi trebuie să fim recunoscători față de Dumnezeu pentru că a luat trupul omenesc și a venit în lume, murind pentru păcatele și fărădelegile noastre, dăruindu-ne viață din balsug.

Noi creștinii ne arătăm recunoștință față de Dumnezeu prin rugăciunea de mulțumire pentru tot ceea ce El ne dăruiește: "Dați mulțumire pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumnezeu întru Hristos Iisus pentru voi" (I.Tesanoniceni V, 18). Iar Iisus Sirah spune: "Voi lăuda numele Tău neîncetat și-l voi cântă, întru mărturisire și s-a auzit rugăciunea mea. Că m-am izbăvit pe mine din pieire și m-am scos din vreme ca. Pentru aceea mă voi mărturisi și Te voi lăuda și bine voi cuvânta numele Domnului" (Iisus Sirah 51, 14 - 16).

În al doilea rând trebuie să fim recunoscători față de părinții noștri, de cei ce ne-au dat viață; de cei ce ne-au ajutat și s-au jertfit pentru noi. Însăși Sfânta Scriptură ne spune să cinstim pe părinții noștri, iar Mântuitorul insistă și mai mult asupra acestui lucru, arătându-și pe deplin recunoștință față de Maica sa. Prinos de recunoștință trebuie să aducem tuturor dascăliilor care s-au ostenit și s-au străduit să ne lumineze mintea noastră și sufletele noastre. Tocmai în acest sens Sf. Apostol Pavel ne spune: "Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri". Dacă recunoștință este atât de aleasă, de nobilă și de rară, nerecunoștință este cât se poate de joasnică și o întâlnire aproape la tot pasul. Recunoștință trebuie să ne-o arătăm față de fiecare aproape al nostru care ne face un bine și să-l ajutăm pe acela care este în neputință și necaz.

Așadar, se cuvine ca întoideajna să încercăm să fim binefăcători și mai ales recunoscători față de binefăcătorii noștri, după cum ne spune Sf. Ioan Gură de Aur: "Nimic nu este mai bine plăcut lui Dumnezeu decât un suflet recunoscător care aduce prinos de mulțumire".

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeștețuarea

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

FAPTELE BUNE

+

Omul a fost caracterizat și apreciat în funcție de viață și faptele sale care au un ecou vesnic și rămân singura sa zestre spirituală. De aceea latinii spuneau: "Fapta, nu vorba". Niciun este mai placut decât a iubi pe Dumnezeu și pe fiecare semen în parte și pe între ei la un loc. și această iubire se concretizează nu prin gânduri și cuvinte, ci prin fapte. Sfânta Scriptură arată că cel mai mare și sublim lucru de pe pământ este facerea de bine. Omul, de aceea este creat ca să se bucure de toate cele existente și să împlinască neîncetat voia lui Dumnezeu.

Fiecare creațură de pe pământ are un anumit scop. De exemplu soarele este săcru ca să-și reverse razele sale strălucitoare, luna este ca o taină a nopții și își revărsă lumina sa caldă, florile sunt săcute pentru a însenină sufletul, copacii, pentru a da la bună vreme rod îmbelșugat, iar omul - pentru a urma binele și a-l săvârși neîncetat.

Mântuitorul Iisus Hristos prin viața sa, adică prin întrupare, moarte, înviere și înălțare a adus omenirii o operă enormă de binefacere: "Eu am venit ca lumina viață să aibă și încă din belșug să aibă" (Ioan X, 10).

În totală activitatea sa pământească Mântuitorul a dovedit că faptele bune sunt cele mai de preț comori ale omului. Acestea, sunt ascendența unei lumini, deoarece luminează sufletul nostru și ne îndreaptă spre cărările vesnice. În predica de pe Munte se spune: "Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, încât să vadă lăptele voastre cele bune și să măreasca pe Tatăl vostru Cel din ceruri" (Matei V, 16).

Întreaga viață a Mântuitorului a fost închinată facerii de bine și slujirii neconitenite a aproapelui. Pe cei bolnavi i-a vindecat, orbilor le-a dat lumină, mușilor le-a dat cuvânt, pe cei morți i-a înviat, pe cei săraci i-a măngâiat și tuturor ne-a adus lumină și viață, căldură și dragoste. Mântuitorul Iisus Hristos ne-a învățat și ne-a arătat că fapta bună nu trebuie săvârșită înaintea oamenilor pentru a ne lăuda, deoarece atunci, acesta nu mai are valoare. "Luăți aminte ca lăptele dreptății voastre să nu le faceți înaintea oamenilor ca să fiți văzuți de ei; altfel nu veți avea plată de la Tatăl vostru Cel din ceruri." (Matei VI, 1). Domnul nostru Iisus Hristos ne arată că orice fapă bună săvârșită, va fi răsplătită: "Oricine vă va da să beți un pahar de apă, în numele Meu; fiindcă suntești ai lui Hristos, adevărat zic vouă că nu-și va pierde plata sa" (Marcu IX, 41).

Sfinții Apostoli, urmași ai Mântuitorului au continuat opera de binefacere a Acesuia, săvârșind multe minuni și lucruri bune întru numele lui Iisus Hristos, după cum afirmă Sf. Apostol Pavel: "Orice faceți, cu cuvântul sau cu lucrul, toate să le faceți în numele Domnului Iisus" (Coloseni III, 17).

Sfântul Apostol Pavel în cca de-a treia călătorie misionară poposind la Milet îi îndeamnă pe preoții de acolo să săvârșească fapte bune pentru că sunt tezaurul cel mai de preț și nemuritor al omului.

Ajutând pe fiecare semen al nostru care poartă în sine chipul lui Dumnezeu, trebuie să ne aducem aminte de cuvintele Domnului Iisus Hristos, căci El a zis: "Mai fericit este a da decât a lua" (Fapte XX, 35).

Sfinții Părinți prin faptele lor deosebite, au urmat întru totul pe Iisus Hristos, punându-și toate bunurile lor, atât materiale cât și spirituale în slujba semenilor. Pentru a înțelege mai bine acest lucru, vă voi roda o istorioară: Se spune că într-un sal de munte un credincios foarte evlavios a mers la biserică unde a auzit citindu-se evanghelia și întorcându-se acasă, după miezul nopții a auzit o bătaie în poartă. A ieșit, și în fața lui era un om rătăcit și obosit care îi cercă un adăpost pentru a se odihni. Creștinul îi răspunde categoric că nu poate să-l găzduiască. Întorcându-se în casă creștinul adioarne și în vis îi apare acel om nocajit care îi zise: "Stiu că ești bun și creștin adevărat, știu că ai fost la biserică astăzi și ai auzit citindu-se despre faptele bune, și îocmai de aceea cu te rog să mă ajut!". În acel moment creștinul se scoală speriat, merge din nou la poartă, unde omul rătăcit și obosit se rugă cu lacrimi lui Dumnezeu. Creștinul l-a primit în casă, l-a ospătat și l-a culcat. Iată deci, o fapă bună săvârșită de un creștin. Fiecare dintre noi, să facem fapte bune, atunci când ni se cere sprijinul și ajutorul.

Săvârșind faptele cele bune, ne vom face plăcuți lui Dumnezeu, semenilor noștri și vom beneficia de ajutorul de sus, pentru dobândirea vieții vesnice și mântuirii sufletului.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeștețărea

ANUL VI - NR. 46 - 16 IUNIE 2012

ANUL VI - NR. 46 - 16 IUNIE 2012

SĂPTĂMANAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

PUTEREA CREDINȚEI

TMare este puterea credinței! Cele mai multe minuni le-a făcut Mântuitorul pe baza credinței. Cuvântul "cred" înseamnă că primesc și mărturisesc ceea ce învață Biserica despre Dumnezeu. Există o înrudire deosebită între cuvântul cred și cuvântul credință. Să vedem ce înseamnă cuvântul credință.

Există o credință pe care se bazează legăturile dintre oameni și o credință care întreține legătura omului cu Dumnezeu. Între ele există o înrudire, dar în același timp și o deosebire. Credința pe care o are un om în ceea ce îi spune alt om este o încredere care și poate găsi întărirea în dovedirea sau arătarea văzută a lucrului care a fost susținută de unul și crezut de altul. Credința în Dumnezeu nu-și poate găsi în viața pământeană o astfel de întărire prin dovedire sau arătare văzută. Dar are și ea o întărire printre-un fel de arătare tainică, nevăzută în fața ochilor sufletului.

Din Sfânta Scriptură mai eunoaștem și alte cazuri unde Mântuitorul a făcut minuni pe baza credinței. Atunci când a vindecat pe orbul din Ierihon, Mântuitorul a spus: "Vezi! Credința ta te-a mântuit" (Luca XVIII, 42). Iisus vindecă un paralizat pentru credința celor patru care lăpturau și care l-au dat jos în față. Mântuitorului prin acoperișul casei (Marcu cap. II). Domnul Iisus Hristos a vindecat un copil lunatic, pentru credința tatălui său, fiindu-i milă pentru că zicea: "Cred, Doamne! Ajută necredinței mele" (Marcu IX, 24). O femeie din părțile Tirului și ale Sidonului a îndrăznit să se apropie de Iisus pentru a-i cere să-i vindece fiica grav bolnavă. Mântuitorul vrând să-i încerce credința îi adresează cuvintele: "Nu este bine să iezi pâinea copiilor și s-o arunci căinilor". Dar credința ei găsise răspunsul: "Da, Doamne, dar și căinii mânâncă din fărmăturile care cad de la masa stăpânilor lor. Atunci, răspunzând Iisus i-a zis: O femeie, mare este credința ta; fie ţie după cum voiești. Și s-a tămaďuit fiica ei din ceasul acela" (Matei XVI, 26-28). Acolo unde credința este îndoilenică, ajutorul lui Dumnezeu nu apare imediat. Sfântul Apostol Petru a cerut Mântuitorului care se apropie de corabia în care se găseau toți apostolii, să meargă și el pe apă ca pe uscat. Cât timp a crezut că Iisus este în preajma sa, această minune s-a produs, dar de îndată ce s-a îndoit a început a se scufunda. Dar mâna salvatoare a Domnului l-a scos din valurile însipunate.

Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne învață pe fiecare dintre noi să avem credință, aceasta fiind cheia izbânzii noastre, căci zice Mântuitorul: "Dacă veți avea credință și nu vă veți îndoi, veți face nunumai ce s-a făcut cu smochinul, ci și în muntele acestuia de veți zice: Ridică-te și aruncă-te în mare, va fi aşa" (Matei XXI, 21). Prin credință putem dobândi orice, însă credința nu este singura cale care duce la mântuire, ea trebuie îmbinată cu dragostea așa cum ne încrezîndea Sfântul Apostol Pavel când zice: "De aș avea atâtă credință încât să mut și munți, iar dragoste nu am, nimic nu sunt" (I Corinteni XIII, 2).

Deci să avem și noi credință, mai multă dragoste, o credință lăruitoare prin iubire, pentru ca în felul acesta să putem cere de la Dumnezeu împlinirea dorințelor noastre. Precum suntem datori să ne îngrijim simțurile și mintea ca să cunoaștem și să stăpâni natura înconjurătoare, tot astfel suntem datori să ne îngrijim credința, pentru a-l cunoaște pe Dumnezeu. În suflarea fiecărui dintre noi este aprinsă lumina credinței prin Taina Sfântului Botez. Să căutăm a îngriji această lumină prin rugăciune puternică către Dumnezeu, printr-o viață curată fără de patimi.

Când dormim și noi se împlini orice dorință să, avem pe buze cuvintele Sfintei Scripturi: "Cred, Doamne, ajută necredinței mele".

protosinghel OLIVIAN BINDIU

N° 56

FEVRIER
1994

ORTHODOXIE

BULLETIN DES
VRAIS CHRÉTIENS ORTHODOXES
SOUS LA JURIDICTION DE
S. B. MONSEIGNEUR ANDRÉ
ARCHEVÈQUE D'ATHÈNES ET
PRIMAT DE TOUTE LA GRÈCE

SOMMAIRE

- p. 3 : Nouvelles
- p. 4 : ... Et qui est mon prochain?
- p. 6 : Les deux fois
- p. 7 : Celle au mille noms
- p. 9 : Le sacrement de la confirmation
- p. 10: Sur l'éducation des enfants
- p. 19: Iconographie byzantine (suite):
L'austérité des icônes
- p. 21: Sermon sur le Grand Carême
- p. 28: Les saints de Mytilène

Commission Paritaire: N° 64064

LE SACREMENT DE LA CONFIRMATION

Ce mystère (sacrement) est le signe visible par lequel la grâce divine s'exprime pour témoigner l'accomplissement de la renaissance du chrétien et pour achever l'œuvre de cette renaissance réalisée d'abord par le baptême. La vie nouvelle en Christ commence avec le baptême et se parfait par la confirmation (chrismation) de même que Pentecôte achève l'œuvre de la résurrection. Ce que nous recevons mystiquement et d'une manière visible dans la confirmation doit s'actualiser ensuite dans notre vie de chaque jour à travers les commandements.

L'Église orthodoxe nous octroie ce sacrement immédiatement après le baptême conformément à l'usage de l'Église primitive, et c'est le prêtre qui administre aussi bien le baptême que la chrismation.

Dans le Catholicisme, ce sacrement est administré à un âge plus avancé. Cela n'est pas condamnable, mais ce que ne nous laisse pas indifferent, c'est qu'en Occident les évêques se sont réservé le droit de confirmer. Cette restriction est à rejeter car elle découvre une triste tendance vers des innovations arbitraires et une sorte de despotisme hiérarchique manifesté envers le clergé inférieur et celui-ci, à son tour, à l'égard des autres fidèles. La communion sous une seule espèce, la censure et les indulgences illustre cette tentance.

Le saint chême qui sert pour la chrismation et qui contient les dons de l'Esprit vivificateur, est confectionné le Jeudi saint par les évêques d'un Église authocéphale et distribué ensuite aux autres clergés. Il sert également pour le sacre d'un roi et pour la consécration d'une église.

Le sacrement de la confirmation n'est donné qu'une fois dans la vie hormis le cas où le baptisé renie le Christ en devenant apostate (en embrassant l'Islam par exemple) et se repend ensuite. À ce moment le prêtre le réchrisme car il a chassé l'Esprit saint, mais ne lui confère pas une seconde fois le baptême, conforme aux canons.

Père Olivian Bindiu

Recreștețatea

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

www.recrestetatea.ro

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

VREDNICIE ȘI NEVREDNICIE

A fi vrednic nu este un lucru ușor, de aceea acest cuvânt este foarte rar folosit în limbajul curent. Rareori putem spune că un om este vrednic. De multe ori se folosesc cuvinte sau atrăbute inferioare acestui termen superlativ; astfel spunem că un om este meritoriu, capabil, virtuos, bun, credincios, dar foarte rar î se conferă acea însușire care este vrednicia.

Primul om a fost nevrednic în fața lui Dumnezeu, pentru că a nesocotit porunca creatorului, mânând din pomul cunoștinței binelui și răului. În această nevrednicie a lui Adam a fost pedepsită cu izgonirea din rai. "Adam s-a făcut ca unul dintre noi, cunoscând binele și răul... De aceea l-a scos Domnul Dumnezeu din grădina cea din Eden, ca să lucreze pământul din care fusese luat" (Facere III, 22-23). Cain, fiul lui Adam, s-a făcut nevrednic pentru că și-a ucis fratele, Abel, ale cărui daruri au fost plăcute mai mult înaintea lui Dumnezeu decât ale lui. După ce își arată nevrednicia, acesta exclamă: "Pedeapsa mea este mai mare decât aş putea o purta" (Facere IV, 13).

Chiăr și oamenii aleși, care aveau o viață sfântă, s-au socotit nevredniți înaintea lui Dumnezeu. Nevrednic a fost Moise, când s-a apropiat de muntele Horeb, unde ardearugul care nu se mistuia, pentru că Dumnezeu i-a poruncit să-și dea jos încălțămintea; chiăr și Înaintemergătorul Domnului se socotește nevrednic înaintea Măntuitorului, spunând celor ce se botezau în Iordan: "Eu unul vă botez cu apă, spre pocăință, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine. Lui nu sunt vrednic să-I duc încălțămintea" (Matei III, II).

Cu toate că fiecare om greșește și are păcate, Sfânta Scriptură dă nenumărate pilde de vrednice, demne de urmat. În Vechiul Testament avem pe Noe, care a rămas singur din toată lumea de atunci credincios lui Dumnezeu. Avraam a fost vrednic prin credința sa și a ascultat de Dumnezeu și a venit în pământul Canaanului, vrând să-și aducă jertfă pe singurul său fiu pentru Dumnezeu. Proorocii Vechiului Testament au fost vredniți pentru că au răspuns chemării lui Dumnezeu, au fost uciși cu pietre, au fost supuși unor torturi, au fost tăiați cu fierestrăul, toți aceștia fiind mărturisitori prin credință.

Pilda supremă de vrednicie este Măntuitorul Iisus Hristos. Îl numim cel mai vrednic, pentru că deși a fost om ascimenea nouă, în afară de păcat, Fiul Omului a reușit să-și împlinească misiunea Sa de mantuire a lumii, drept pentru care a fost răsplătit prin sederea de-a dreapta Tatălui în ceruri. Să căutăm în permanență, a urma exemplul Măntuitorului și al celorlalte fapte vrednice ale sfintilor, pentru că și noi să putem fi vredniți și moștenitori ai împărtăției cerurilor, putând spune: "Cu vrednicie și cu dreptate este a ne încălța Tatălui, Fiului și Sfântului Duh, Treimea celei de o ființă și nedespărțite".

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeșteță la Iea

18 - 24 ianuarie 1998

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

RUGĂCIUNEA PENTRU CEI MORȚI

Sfânta Scriptură ne arată că omul este creația lui Dumnezeu, sufletul fiind nemuritor și veșnic ca și Dumnezeu Însuși.

Că sufletul are o valoare deosebită ne-o dovedește întrebarea pusă Mântuitorului: "Ce-i va folosi omului, dacă va căștiga lumea întreagă, iar sufletul său îl va pierde?" (Matei XVI, 26).

Format din trup și suflet, omul a fost creat nu pentru moarte, ci pentru viață și fericire. Moartea, care e răplata păcatului, aduce în sufletul omului o ruptură, despărțind trupul de suflet. Fiind de esență divină, sufletul nu poate mori, ci numai trupul prîmeste osându-morții. "Si ca pulberea să se întoarcă în pământ, cum a fost, iar sufletul să se întoarcă la Dumnezeu care l-a dat" (Ecclesiastul XII, 7). Dumnezeu Fiul întrupându-se spre a mărtuii lumea, a restabilit ființa omului, deopotrivă și sufletul. Prin mărturia să înviere, păcatul și moartea au fost învinse și astfel pentru cei ce sunt în Hristos moartea nu mai înseamnă un sfârșit fatal al vieții, ci numai o adormire, un început al unei vieți fără sfârșit. Din sfârșitul cutremurător al vieții, moartea s-a transformat într-un act care aduce roadă. Bobul de grâu, căzând în pământ, "de nu va mur, i rămâne singur, iar dacă va mori, aduce multă roadă" (Ioan XII, 24). Însuși Mântuitorul a spus despre fiica lui Iaia și despre Lazar că nu au murit, ci dorm, dar oamenii nu le-au putut înțelege atunci. Mai târziu, Sfinții Apostoli vorbesc și ei despre "cei adormiți în nădejdea vieții". Convingerea primilor creștini era că moartea nu e dispariția totală și chiar trupurile vor invia odată cu sufletele. Sf. Ioan Gură de Aur și Fericul Ieronim vorbesc despre moarte ca despre adormire, lucru ce reiese și din inscripțiile: "Dormi în pace", "Fie-i țărâna ușoară" sau "Aici odihnește în Domnul, robul lui Dumnezeu..."

Comuniunea cu Dumnezeu nu poate fi întrenuită de moarte. "Cine ne va desparti pe noi de iubirea lui Hristos?... Nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile... nu vor putea să ne despartă pe noi, de dragostea lui Dumnezeu, cea întru Hristos, Iisus, Domnul nostru" (Romani VIII, 35-39). Viețind în comuniune cu Dumnezeu, cei morți rămân membri ai trupului tainic al Domnului, membri ai Bisericii. Existând o singură Biserică, cei morți și cei vii se simt unii în aceeași unică iubire a lui Dumnezeu, care-i leagă: "Că dacă trăim, pentru Domnul trăim, și dacă murim, pentru Domnul murim. Deci și dacă trăim și dacă murim, aj Domnului suntem. Căci pentru aceasta a murit și a înviat Hristos, ca să stăpânească și peste morți și peste vii" (Romani XIV, 8-9).

Însă nu pentru orice fel de păcat pot fi folosite rugăciunile. Astfel, pentru păcatele de moarte și împotriva Duhului sfânt, Sfânta Scriptură oprește pe creștin a se ruga pentru cei ce au săvârșit asemenea păcate, menționând că: "nu se iartă, nici acum, nici în veacul viitor".

Asemenea unei mane bune și iubitoare, Biserica se roagă pentru cei vii și pentru cei morți, de pretutindeni și din toate timpurile, atât pentru cei vredniți, cât și pentru cei mai puțin vredniți.

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

Recreștența

VINERI 25 NOVEMBRIE 2005

25 NOIEMBRIE - 3 DECEMBRIE 2005

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

RELIGIA CREȘTINĂ ȘI ARTA

 Religia creștină a dat un impuls nou artei. Spiritualitatea vieții creștine a înnobilat arta. Creștinismul a reînviat forța activă și creațoare a artei, lărgind cîmpul de observație filosofică a artistului, dând un nou impuls credinței. Educația religioasă a transformat complet noul punct de vedere al creației artistice; vechile pasiuni ale naturii umane au fost înlocuite cu ideea caldă a iubirii creștine; puritate în corp și suflet, iată reflectia lumii creștine; perfecțiunea spirituală, adică spiritualizarea. Spiritul este centrul vieții creștine.

Acei judecători ai creștinismului în artă să-a exercitat sub influența religioasă - dogmatică. Într-o artă creștină este străbătută de ideea de dragoste și de măntuire. Omul care privescă arta creștină simte fiorul eternității. Artă astfel concepută nu-i altceva decât dragostea turnată în forme. Artă creștină este strict legată de legea solidarității și a iubirii. Religia creștină a cerut în mod imperios stergerea definitivă a sclaviei, iar în locul ei a întronat demnitatea omenească; dogma nemuririi susținutului, dogma unei creații superioare, care are în centrul existenței pe Supremul Creator, care după un plan bine chibzuit a întocmit universul. Simbolul spiritual și al înfinitului devine tot mai puternic în lumea creștină. Străduința artistilor în lumea creștină este plină de admirație față de Divinitate; ei se ridică pe aripile idealului. Artă creștină concepută în sensul idealului creștin restituie lumii dogmele și adevărurile creștine, simte și neschimbătoare. Dragostea cea mai curată, cea mai sublimă a facut din artă o artă nouă, artă creștină, adânc religioasă, care exercită binefacere atât asupra susținutului cât și a mimiei. Sf. Vasile cel Mare pe drept cuvânt spune că toate formele de artă sunt bune: "picurași tablourile sunt tot atât de importante pentru religie, ca și oratoria și oratorii".

Religia și arta sunt două domenii care se apropie și ambele au drept scop să ne arate puterea nemărginită a lui Dumnezeu.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeștejorul

4 - 10 martie 1994

ANUL VI
NR. 13-20 DIN ANUL 1993

SĂPTAMANAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

SENSUL SPIRITAL AL CRUCII

Fiul lui Dumnezeu a venit în lume după cum mărturisește Apostolul: "la plinirea vremii cu scopul de a arăta tuturor oamenilor că după căderea strămoșului nostru Adam în păcat, totuși pe pământ se poate duce o viață fără păcat".

Cea mai mare parte din viața Mântuitorului a fost ilustrată prin chinuri, necazuri, batjocuri și suferințe, după cum ne arată marcele proroc Isaia: "că el a luat asupra noastră durerile noastre și cu suferințele noastre s-a împovărat și noi îl socotem pedepsit bătut și chinuit de Dumnezeu. Dar el fuseseră spus pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mantuirea noastră și prin rânilor lui noi toți ne-am vindecat". Astfel, Mântuitorul Iisus Hristos își ducea și avea crucea întregii lumi, suferințele tuturor, pentru ca peste toate acestea să răsără lumina Învierii cu triumful biruinței asupra păcatului și a morții. Înă la venirea sa în lume, Mântuitorul a avut o viață presărată cu suferințe și necazuri: "că întru ale Sale a venit și ai să nu î-l au primit".

Noi nu putem să înțelegem Învierea Domnului, fără crucea și patimile Mântuitorului sau să desprăşim pe Iisus Hristos cel răstignit de Iisus Hristos cel înviat. Ne punem însă întrebarea: "Pentru ce trebuia să moară Iisus Hristos?" Pentru că lumea avea atât de multe păcate, încât trebuia ca cineva să moară pentru ele, ca să ne răscumpere. Si această răscumpărare putea fi adusă numai de Fiul lui Dumnezeu.

Dar, ne punem o altă întrebare: Dacă Hristos a suferit pentru ca să ne mantuiască, oare cu atât mai mult noi ca următori a lui Hristos, nu trebuie să avem suferințe, pentru ca să ne mantuim?

Acest răspuns îl dă Mântuitorul Iisus Hristos când zice: "În lume ne pregătim și veți avea dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea". (Ioan XVI, 33).

Tot în acest sens Sf. apostol Pavel, ne spune că nimici nu se poate face părăsi Învierii lui Hristos, dacă nu se face părăs patimilor și suferințelor Lui, zicându-ne: "M-am răstignit împreună cu Hristos, ca să înviez împreună cu El și nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine".

Auzim desori vorbindu-se că fiecare oină are crucea sa, are suferințe și necazurile sale. Este de drept că unorii sub, crucea suferințelor ne putem ispiti, putem cădea în deznașejde, dar dacă știm să ne legăm mica noastră suferință de suferința măntuitoare a lui Hristos vom reuși să ne ducem crucea până la capăt și să ieșim biruitorii.

Întotdeauna să avem în minte îndeninul apostolului care ne spune: "Să ne pregătim și să purtăm crucea cu vrednicie, ca să ne putem bucură de fericirea vesnică. Că dacă patimim cu El, împreună cu El să ne și preamărim. Căci socotesc că patimile vremii de acum nu mai sunt vrednice de mărarea ce ni se va descoperi."

Să căutăm întotdeauna să ne purtăm crucea cu dragoste, așa cum a purtat-o Iisus Hristos. Ca să putem spune și noi împreună cu Sf. apostol Pavel: "iar mie să nu-mi fic a mă lăuda decât numai în crucea Domnului nostru Iisus Hristos prin care lumea este răstignită pentru mine și Eu pentru lume".

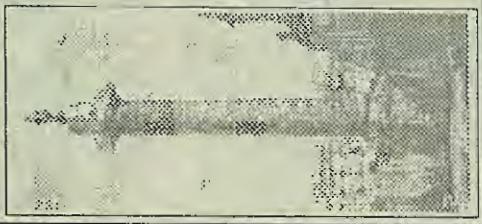
Să cerem în permanență ajutorul Domnului Iisus Hristos în suferință și-n povară noastră ca să ieșim biruitori împreună cu El asupra păcatului și-a morții, după cum ne spune Sf. ap. Pavel când zice: "că toate le pot în Iisus Hristos în care mă întăresc."

Numai așa drumul crucii noastre va culmina prin bucuria Învierii și dobândirea împărtășiei lui Dumnezeu, căruia se cuvine toată cinstea și lauda în veci de veci.

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

Recreștența

11 - 17 Decembrie 1982

ANUL V NR. 46 DIN 1982

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ŞI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

TAINA CUNUNIEI

În Taina Cununiei, prin rugăciunile Bisericii, se primește binecuvântarea lui Dumnezeu asupra acelora care prin consimțământ au făcut legământul de a conviețui împreună spre ajutor reciproc, spre perpetuarea spelei umane, prin urmași și spre desăvârșirea personalității fiecărui printr-o viață morală după principiile învățăturii creștine. Acestea fiind, se înțelege de ce acest eveniment este trată cu o firească bucurie de toți cei care ne sunt apropiati și cunoșcuți.

Însă, în momentele de bucurie, se cuvine a lua și cele mai potrivite hotărâri spre binele ce urmărim a-l realiza în viața noastră.

La această răscrucă de drumuri, Biserica oferă mirilor, drept merinde de druin, un buchet de gânduri și doriri, de îndeninuri și principii de urmat, care să fie îneneințo și îndreptar în viața de căsnicie.

Cununia este cel mai mare moment al tinerei, pentru că prin întâlnirea a două tinere și optimiste mărturisim o îndoială credință în viață, în dăinuirea și dorirea vieții. La temelia întemeierii familiei stă trainicul sentiment al iubirii; o iubire dezinteresată și curată.

Iubirea dintre cei doi soți, prin rugăciunile rostită în cadrul oficiului Tainei Cununiei, se transfigurează și devine o putere spirituală, o forță interioră, care îl face pe unu să se dăruiască unul pentru altul. Căsătoria este și o săgăduință de împreună lucrată pentru sfericire, dar și o învoie cu martirajul.

Familia este cadrul în care doi oameni își sunt mai apropiati decât în orice altă formă de relație umană. Rămâne însă de știut că adevarata familie, familia ideală, se întemeiază, atunci când umarea și unitatea dintre soți se realizează prin unitatea de păreri, convingeri, credință, idealuri. Apoi, această familie are ca temelie de granit deplina încredere reciprocă, încrederea în aceeași desăvârșire morală, în același de cărare dă viață, în același adevar suprem care îl unește în Taina Cununiei. Adevarata încredere între soți se bazază pe respectul reciproc.

Tinerii căsătoriți au ca deziderat colaborarea în căutarea sfericirii adevarate. Tinerii care au primit Taina Nuntii au îndatorirea sfântă de a naște copii și a-i educa în spiritul principiilor moralei creștine îndragostea față de tot ce este bine, adevar și frumos, față de familie, față de localitatea în care trăiesc și față de țară. Copiii sunt o binecuvântare, un dar de la Dumnezeu, ei sunt o împlinire a poruncii divine, o prelungire a vieții dar și un sens al osteneșilor noastre, al jertfei și al dragostei omenești. Nașii care asistă la săvârșirea Tainei Cununiei, se cuvine să vegheze la îndrumarea pașilor tinerilor căsătoriți, căci aceștia sunt abia la început de drum.

Acstea toate știind și făcând astfel, în familie și societate; vom gusta lauda și bucuria și vom dobândi cununa sfericirii.

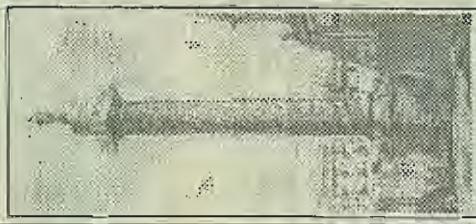
Protosinghel OLIVIAN BINDIU

Recreștența

18 - 24 martie 1994

ANUL V, NR. 147, 20 VĂRȘIU (SIGHI)

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

TAINA MIRUNGERII

Această Sfântă Taină, în Biserica Ortodoxă, se administrează creștinului îndată după Botez; de aceea rânduiala ei nu alcătuiește o slujbă aparte, de sine stătătoare cîte imprecună cu aceea a Botezului ca o prelungire a ei. Prin Botez creștinul se naște din nou și primește harul măntuitor și înnoitor, dar trebuie sănătății, activat săn și pus în lucrare; și aceasta o fac darurile împărtășite prin Taina Mirungerii, care au scopul de a duce la desăvârșire și la viață de veci. Ca și celealte Sfinte Taine, Taina Mirungerii este instituția de Măntuitor Iisus Hristos, care, înainte de înălțarea Sa la cer, făgăduiește Sfinților Apostoli că le va trimite Duhul-Sfânt. Lucrul acesta s-a înălțat în ziua Rusaliilor, când odată cu Pogorârea Duhului Sfânt s-au revărsat peste Sfinții Apostoli daruri duhovnicești deosebite. De aceea Sf. Apostoli, după ce săvârșeau Taina Botezului, puneau mâinile peste cei botezați ca să primească darurile Duhului Sfânt de întărire și creștere în Hristos. Aşa se și explică cum, creșinilor din Samaria, după ce au fost botezați de Diaconul Filip, li s-a împărtășit Taina Mirungerii de Apostolii Petru și Ioan. Pe lângă punerea mâinilor, se întrebuiță, chiar pe timpul Sfinților Apostoli și ungerea cu Sfântul Mir. Această ungere nu putea fi decât externă, pentru că se împărtășea harul. Ungerea aceasta externă cu efecte supranaturale este astfel lucrarea harică și nu poate fi decât o Sfântă Taină, pe care Sfinții Apostoli au practicat-o din încredințarea Măntuitorului Hristos. Amândouă practicile și punerea mâinilor și ungerea cu Sfântul Mir sunt apostolice. De la Sfinții Apostoli, Biserica creștină primară a practicat Taina Mirungerii celor botezați după cum ne confirmă Canonul 7 al Sinodului II ecumenic (381) sau scrierile Sfinților Părinți.

Pentru săvârșirea Tainei Mirungerii ne trebuie: în primul rând, Sfântul Mir. Sfântul Mir este un amestec din undeleinen, curat, de cea mai bună calitate, vin și 35 diferite aromate. El se sfîngăște în joia Patimilor de soborul arhucercilor, membri ai Sfântului Sinod; după ce a fost sfîngășt se împarte la Eparhii, iar acestea îl distribuie pe protopopiate și parohii. Sfântul Mir mai este folosit și la sfîngășirea Antimiselor, pe care se oficiază Sfânta Liturghie și la sfîngășirea bisericilor. După scoaterea pruncului din apa botezului, preotul dă pruncul nașului, care-l primește pe o pânză albă, zicând rugăciunile ce se cuvin momentului respectiv, apoi după ce își spală mâinile, citește rugăciunea dinaintea ungerii cu Sfântul Mir. După ce preotul a citit rugăciunea, ia sticluța cu Sfântul Mir și unge pe cel nou botezat, făcându-i semnul crucii; la ochi; nări, gură și urechi; la piept și spate; la mâini și picioare, rostind de fiecare dată "Pecetea darului Sfântului Duh Amin". (II Corinteni I, 21-22). Prin Taina Sfântului Mir (Mirungerea) pătrunde harul divin în trupul celui nou-botezat, adică cîte momentul când se face înduhovnicirea sa integrală. Așadar, prin ungera cu Sfântul Mir se împart celui botezat darurile Duhului Sfânt asemenea darurilor primite de Sfinții Apostoli la Cincizecime. Harul care se împărtășește prin Taina Mirungerii este cel care face să crească și să se întărescă viața spirituală în cei botezați. Darurile Mirungerii sporesc eforturile noastre spre desăvârșire.

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regește înțalnea

25 - 31 martie 1932

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATAȚEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

CHEMARE PENTRU TARĂ

Nu poate exista un om cinsit și un creștin bun care să nu-și iubească țara. De că ne leagă toate fibrele susținutului și ale trupului, cu cele mai dragi amintiri ale vieții. Pământul țării ne este atât de scump, pentru că ne aduce aminte de părinții noștri, de moșii și strămoșii noștri, pe ale căror cruci de cimitir deschisărăm nume ce ne-au fost dragi, pe care i-am iubit și care ne-au iubit atât de mult. De țară suntem legați prin cei ce au fost mai înainte de noi și prin cei ce vor veni după noi, prin morținile moșilor și strămoșilor și prin leagănile copiilor celor de azi și ale celor ce vor veni. "Nu suntem născuți pentru noi, ci pentru țară", spune un mare poet.

Țara aceasta în care ne-am născut și trăim - România - trebuie să ne unească pe toți în același idealul înalte și sfinte și în aceeași dragoste de pace și bună conviețuire și înțelegere totală.

Datoria aceasta este cu atât mai imperioasă astăzi, când vremurile sunt tulburi. Cuvînse să simu unii, "în cuget și simțiri", să ne împlinim fiecare cu tragește de inimă datoria acolo

unde suntem rânduiți, ajutând la ieșirea țării din acest impas și din această criză.

Gândind și lucrând așa, vom fi mai tari și vom putea înălțura mai ușor obstacole care ne-ar sta înainte sau care ar veni din partea unora sau altora care nu ne vor binele.

Dacă toți fiți țărani noastre, indiferent de naționalitate, rasă sau religie, vom fi uniți și solidari în toate împrejurările, vom birui toate împotrivirile vremii făcând din România o cetate de nebîruit și un Canaan plin de toate bunățările pământului.

Pentru draga noastră Românie și pentru tot ce-i sfânt în ea să nu preocupești nicun sacrificiu și să o apărăm în caz de nevoie chiar cu prețul vieții. Se cuvine deci, să ne iubim țara ca pe o scumpă comoară de care ne leagă atâta amintiri dragi, fiecare colțisor al ei, vorbindu-ne în graiul și frumusețile ei, desfătându-ne inima ca un templu divin. Să ne iubim pământul sfânt al țării în care am văzut lumina zilei, în care ne-a răsunat cel dințai cuvânt dulce al mamei, în care am petrecut anii cei mai senini ai tinereții și în care am învățat să iubim și să simu iubiți și în care am simțit cea dințai bucurie și cca dințai durere a vieții. Așadar, de la mic la mare, Tânăr sau Bătrân, să ne iubim patria română cu tot ce este în ea.

protos. OLIVIAN BINDIU

VIAȚA MONAHALĂ

foaie religioasă

ANUL V, NR. 4-6 (20) • EDITATĂ DE MĂNĂSTIREA "IZVORUL MIRON" ROMÂNEȘTI • APRILIE - IUNIE 1994

CARANSEBEŞUL

VECHI CENTRU EPISCOPAL ORTODOX ROMÂNESC

Originea apostolică a religiei noastre ortodoxe nu mai este contestată de nimeni, aşa că, pe drept cuvânt, poporul nostru poate afirma că s-a născut creștin, deși lipsesc documentele scrise. Astfel de documente, dacă au existat vreodată, s-au pierdut în vîltoarea istoriei noastre zbuciumate. Este vorba, desigur, despre desele invaziilor care au nimicit multe bunuri ale strămoșilor noștri, care, spre a-și salva viața, s-au retras în munți lăsând pradă năvălitorilor tot avutul lor. Istoria a consemnat nenumărate ascențe tragicе întâmplări, reflectate impresionant și în literaturanoastră. Este suficent să ne amintim de novela *La Vultur!* a părintelui Gala Galaction ca să ne înșiorăm în fața destinului tragic al poporului nostru pe întreg parcursul existenței sale. Dacă ne gândim mai aproape la ce am putut salva, în condiții tehnice mult mai evolute, în anii 1940, din Ardeal, Basarabia și Bucovina, vom

(catolic, calvin, lutheran) să-l distrugă ca neam. Din astfel de dovezi deducem că ortodoxismul pătrunse înainte de secolele IX-XI și în interiorul arcului carpatic, unde în fiecare unitate prestatală (cnezat, voievodat) exista un episcop și mai mulți preoți, care au avut un rol hotărâtor în creștinarea popoarelor vecine. De exemplu, ungurii au primit inițial religia ortodoxă (ieromonahul Ierotei și regele Ștefan cel Sfânt au fost botezăți la Bizanți), dar anumite interese, legându-i de apus, i-au făcut să treacă nu peste mult la catolicism, transformându-se în asupratori ai ortodoxiei. Din documentele lor aflăm despre existența multor episcopii ortodoxe române din Transilvania și Banat.

Astfel, din decretul regelui Sigismund al Ungariei din 5 XII 1428, prin care lua măsuri împotriva preoților ortodocși din districtele Caransebeș, Mehadia și Hațeg, ne putem da seama de stadiul

Tot din aceeași lucrare aflăm că luteranismul, adus în 1533 la Brașov de susul Ioan Honterus și calvinismul adus la Cluj cu 11 ani mai târziu de susul maghiarizat Gáspár Heltai, după ce au lichidat în câțiva ani romano-catolicismul, au încercat să submineze și ortodoxia. Astfel principii calvini ardeleni și juzii luterani ai Brașovului s-au întrecut în tipărire de cărți românești cu conținut luterano-calvin, cu scopul de a căștiiga prozeliti în rândurile românilor ortodocși, dar Pesty nu semnalează nici un caz de trecere la calvinism din rândurile ortodocșilor.

Îată câteva evenimente ce oglindesc frământările religioase din această perioadă, toate incluzând, după cum se poate observa, referiri la imposibilitatea de corupere și a ortodocșilor din Caransebeș:

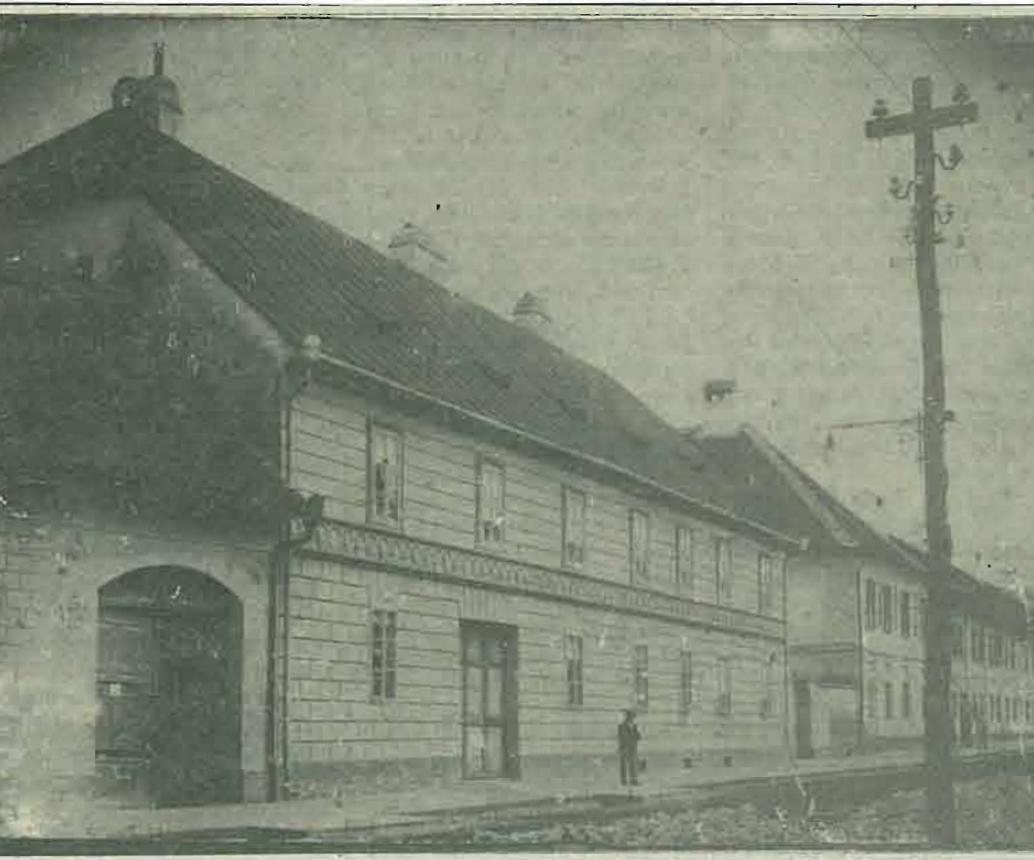
- 1562, aprilie 10, Cluj, Mănăstur Ioan II Sigismund anunță preoții ortodocși

Brancovici ca episcop mitropolit al românilor, grecilor și sărbilor de rit ortodox din Transilvania, Banat și celealte provincii.

În Documentele privitoare la istoria Mitropoliei Banatului întocmite de I.D. Suciu și R. Constantinescu găsim zeci de pagini de documentație referitoare la activitatea creștină ortodoxă din jurul Caransebeșului, de unde deducem că ortodoxia nu a fost numai religia mulțimii, că și a nobililor români, care și-au utilizat toate posibilitățile pentru a apăra cu toată energia, riscând înulte în acele vremuri de dominație străină. Nu putem însă să cădă în faptul că și stăpânirea turcească, pe care nu a interesat-o credința poporului, a contribuit într-o oarecare măsură la salvarea românismului și a ortodoxiei bănățene, așa că din toate strădaniile iezișilor nu s-a ales mai mult decât din cele ale calvinilor, ce au dispărut după

putea înțelege mai bine lipsa de documente din trecutul îndepărtat al țării noastre.

Este cert însă că pe pământul românesc încreștinarea a săcuit-o Sf. Apostol Andrei, care a fost primul chemat de Mântuitorul să-și lase pescuitul obișnuit pentru a îmbrăjișa misiunea de "pescar de oameni". El a predicat credința creștină în Dobrogea de azi, urme ale continuuității acestei credințe existând și în sudul Dunării. Or, înainte vreme, mai ales iarna, Dunărea nu constituia o barieră în comunicarea locuitorilor de pe cele două maluri. Inclusiv în perioada interbelică aceste legături nu au fost o problemă de nerezolvat direct și simplu. Se poate presupune, deci, că și pe malul stâng al fluviului a existat acastă continuitate în răspândirea învățăturilor creștine e care poporul nostru le-a primit, aşa cum afirmă Prea Fericitul Părinte Teocist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, fără să fie impuse de vreo autoritate

distrugerea de către turci a școlilor în anul 1658.

Tot pe dovezile rămase de la maghiarul Pesty se sprijină protoiereul dr. Gh. Cotoșman afirmând că în Caransebeș credincioșii greco-orientali erau deja în veacul al XVI-lea în număr frumos și că în 1579 este amintită biserică sârbească.

Atât din ce ne-a rămas de la cel mai mare istoriograf maghiar al Banatului, cât și din cele scrise de N. Iorga în 1906 putem deduce că vechimea celor două Biserici din Caransebeș este mai mare decât a celor romano-catolice, ele datând înainte de sec. al XV-lea. Si chiar dacă am admite că au fost zidite pe timpul vreunui arhiecu sârb care purta titlurile reunite de Vârșet și Caransebeș, trebuie să recunoaștem că toate inscripțiile sunt în limba română.

Dar în urma tuturor cercetărilor săcute de protoiereul Dr. Gh. Cotoșman, Ștefan Zăcan, care a păstorit între anii 1578

politica sau de stat, din rațiuni și interese omenești, cum s-a întâmplat, de altfel, la toate popoarele din jurul nostru, ci ca a fost rodul binecuvântat al unci îndelungate lucrări misionare, creștinarea săcându-se de bunăvoie din sinceră convingere și din dorința profundă de a urma Celui Ce este Calca, Adevărul și Viața (Ioan, XIV, 6). Descoperirile arheologice efectuate în ultimii 30 de ani de specialiști de la muzeele din Timișoara, Reșița și Lugoj (Doina Benea, Florian Medeleț, Ilie Uzum și.a.) au pus în lumină faptul că și teritoriul bănățean a fost un spațiu de intensă locuire creștină încă din primele secole ale erei noastre. De fapt, numeroasele urme paleocreștine susțin și întăresc ideea după care poporul român este autohton.

Deși împiedicat multă vreme de a ajunge la o unitate politică sau de stat, la poporul nostru a existat o unitate de credință, care a întreținut neîntrerupt flacără conștiinței de neam și a simțirii românești. Strămoșii noștri și-au păzit cu statornicie credința, fapt cuceresc din documentele străinilor ce au dorit ca, infiltrând în aceasta diserte curente

avansat în care se află ortodoxia aici. Accasta, o dată cu restrângerea ortodoxiei din Caransebeș, lărgese privilegiile franciscanilor din Cheriu, Caransebeș, Hațeg și Orșova. Dar, cu toate măsurile drastice luate împotriva slujitorilor bisericii ortodoxe și împotriva celor care i-ar fi ajutat, ortodoxia nu a putut fi distrusă deoarece, după cum spune N. Iorga despre istoria Ardealului românesc, putem afirma și noi despre ceea ce acestor meleaguri, că a fost o istorie a satelor și a preoților, deoarece era supuse acelorași orânduirii. Iar această asuprime era atât de cumplită încât i-ar fi fost preferată cea turcească.

Dar "odată cu ivirea Reforțării, romano-catolicismul, cel care nici după trei veacuri nu apucase să prindă rădăcini în Banat, dispără fără urmă", subliniază protoiereul Dr. Gh. Cotoșman în carteasă Episcopia Caransebeșului. Același autor mai afirmă că în anul 1716 în Banatul Severinului și cel Timișan românii ortodocși au două episcopii și sute de preoți, iar romano-catolicii o singură parohie, citând Die Vereinigung der Serbischen Metropolien, p. 13, de Schwicker.

din Hațeg și Caransebeș despre înlocuirea episcopului de Geoagiu, Gheorghe cu Sava.

- 1628, august, Caransebeș. Raportul misionarului iezuit Marko Badulajević despre stările bisericești din Caraș consemnează situația jalnică a misionarilor la Orșova și Caransebeș.

- 1648, iulie, 16 și 1652, Caransebeș. Raportul misionarului iezuit Iovan Dermenbē, în care se arată că în 1641 erau pe jumătate ortodocși, se subliniază activitatea sa la Secaș, unde, în 1643 întreaga populație era ortodoxă și se amintește expulzarea iezuiților din Carașova și Secaș de către turci în anul 1644 la cererea vladicăi ortodox (s.n.) și întemeierea lor la Deta, Vârșet, și Timișoara, ca agenți imperiali.

- 1650, în raportul misionarului Gavril Tomasevic se vorbește despre lipsa de preoți catolici la Caransebeș, Slatina, Teregova, Lugoj, Hațeg, Rusca, Lipova, Carașova, Secaș, Orșova, Cenad, Recaș, Jimbolia, Ostrov, Tela, Becicherec și în alte localități din Banat.

- 1656, decembrie, 28, Cluj, Mănăstur, Gheorghe Rákóczy al II-lea principale Transilvaniei confirmă pe Sava

și 1591, rămâne cel dintâi preot ortodox român cunoscut în Caransebeș. Același autor nu e sigur dacă Episcopia Caransebeșului a existat concomitent cu cea a Mehadii, dar deduce că în Banat au existat trei episcopii ortodoxe. Ne putem da însă scama de importanța rolului pe care românința Caransebeșului l-a avut în mijlocul celor opt districte ortodoxe române din Banatul Severinului încă din secolul al XIII-lea. Istoricii străini amintesc despre vladică Partenie, care a păstorit la Caransebeș în sec. al XV-lea. Părerea autorului (dr. Gh. Cotoșman -n.n.) este însă că orașul al căruia judecă este numit la 26.04.1419 de către regele Sigismund al Ungariei și în care Tribunalul nobililor români și la 1500 încă mai judeca după principiile dreptului românesc, fiind centrul de gravitație al celor opt districte valahe românești, orașul cnezilor și al nobililor români bănățeni, nu putea să nu fie cinsit și cu un scaun de episcop ortodox român.

În orice caz primul episcop a căruia rezedință la Caransebeș a fost con-

(continuare în pag.4)

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

CARANSEBEŞUL

VECHI CENTRU EPISCOPAL ORTODOX ROMÂNESC

(urmare din pag.3)

semnată istoric este Partenie, de a căruia activitatea, ca și de cea a urmășilor lui, cunoscuți și necunoscuți, se leagă convertirea ortodoxie a mulțor nobili maghiari romano-catolici, spre îngrijorarea conducătorilor maghiari, care trec la aplicarea unor pedepse. De exemplu, Mihai, fiul lui Bogdan, este depoziat de întreaga avere, pentru că și el, ca și tatăl său, au rămas în legea vlahilor.

În care ani din secolul al XV-lea păstorile episcopul Partenie din Caransebeș nu putem să-i nici despre urmășii lui din secolul acela și cel următor nu se știe aproape nimic din documentele străine, iar cele ale orașului Caransebeș au fost arse de mai multe ori în decursul veacurilor de cei care vroau să-l cucerească. Autorul lucrării Episcopia Caransebeșului a fost nevoie să apeleze la tradiție și să opereze cu ipotezile al căror cuprins va fi confirmat în întregime de documentele autentice de la sfârșitul secolului al XVI-lea de cele din secolul al XVII-lea.

Existau mari presiuni asupra credincioșilor ortodocși pentru a-i determina să-și părăsească credința, dar unii au preferat să-și părăsească funcțiile sau țara decât să treacă la catolici sau la calvini, lucru care s-a putut întâmpla și cu episcopul de Caransebeș, numai că acesta nu și-a părăsit țara, ci s-a dus

preot, deoarece erau 60 de sate în care ortodocșii nu voiau să-și dea copii să-i botuze calvinii. Se poate considera însă că se face o confuzie voită între noțiunea de preot și cea de episcop, deoarece chiar în perioada 1578-1591 păstorea în Caransebeș preotul Ștefan Zăcan.

Episcopul va fi Teodor Teodorovici, care, în ciuda numelui său și pronunției adesea diferit, se pare că era român, nu sărb. S-a constată că a fost descendental unei familii nobile din Caransebeș (Todor) și din respect pentru familia sa nu își schimbă numele în călugărie, ci aduce doar varianta Teodor. L-au martirizat turci, nu se știe sigur, la Beccicherec sau la Vărșet.

După moartea lui Mihai Vitcazul românii ortodocși vor suferi din nou pentru credința lor. Fiind persecutat de calvini, episcopul de Caransebeș se retrage din nou la Vărșet, până după 1658, când Caransebeșul trece sub stăpânire otomană. După Vlădica Teodor, în Caransebeș a urmat, la sfârșitul secolului al XVI-lea Episcopul Simeon, la 1622 Episcopul Antonie și apoi Teodosie, care în 1662 pleacă în Rusia. Abia în anul 1702 Episcopul Spiridon Stîbija a mutat scaunul episcopal din Caransebeș la Vărșet. Nu se știe cine sau cății episcopi i-au urmat lui Teodosie până la Spiridon Stîbija. Acesta a avut o viață zbuciumată datorită desclor încăierării dintre turci și imperiali.

Iosif Traian Bădescu, copia Caransebeșului își recăpătă independența după aproape șapte ani. În urmăza, în 1769, Vîchentie Popovici, de al căruia nume se leagă o impunătoare catedrală la Vărșet, sfînțită la 21 octombrie 1785, anul morții acestui episcop.

În perioada 1785-1864 au păstorit la Episcopia Vărșet-Caransebeșului (cum se va numi până în 1865) cățiva ierarhi care în afară de Maxim (1829-1833), nu au servit și nu au apărat cauzele românilor.

În 1864 Împăratul Francisc Iosif redă Caransebeșului Episcopia Ortodoxă Română. La 16 iulie 1865 este numit ca Episcop al Caransebeșului arhimandritul Ioan Popasu, care a muncit cu multă răvnă pe tărâm cultural și românesc. Moare în 1889. În același an, este confirmat ca Episcop al Caransebeșului Nicolae Popa, care pentru activitatea eparhială și înținta lui morală este ales membru al Academiei Române. După moarte-a acestuia, este ales episcop de Caransebeș la 21 septembrie 1908 arhimandritul Filaret Musta, dar nu este confirmat, la 29 iunie 1909, prin sinod extraordinar, este ales Iosif Traian Bădescu, dar regle nu-l confirmă nici pe acesta.

La 7 noiembrie 1909, vicarul Filaret Musta convoacă al III-lea Congres și este ales protosinghelul Miron Cristea, care va fi și cel dintâi patriarh al Bisericii Ortodoxe Române.

Iosif Traian Bădescu,

la Vărșet, unde episcopia Caransebeșului avea din vechime câte un vicar episcopal a căruia misiune era administrarea părții de sud a eparhiei.

Dar plecarea episcopului de Caransebeș creează o confuzie, deoarece, în momentul în care este numit Sava episcop de Geoagiu el este recomandat și clerului din districtele Hațeg și Caransebeș. Dar și acesta, fiindcă nu trece la calvinism, își părăsește scaunul și se refugiază în Moldova, încețând astfel de a mai exista Episcopia Geoagiu. De fapt, între anii 1569-1572, din cauza prigoanelor calvine nu a mai existat nici un episcop ortodox român oficial recunoscut. Aceștia contrar pravilei, se retrăseseră în sate ascunse, de unde supravegheau viața cneziașilor.

În astfel de împrejurări, este firesc că episcopul de Caransebeș să fi preferat Vărșetul stăpânit de otomani, Caransebeșului care era ținta creștinilor calvini.

O dată cu moartea lui Zapolya, se deschid noi perspective Bisericii Ortodoxe Române. De la numirea Mitropolitului Eftimie în 1572 cunoaștem toți Mitropolii Ortodoxi Români de la Alba-Iulia până la apostolul Atanasie Angel de la 1700.

În 1584, credincioșii districtului Caransebeș au delegat doi nobili ortodocși la Alba Iulia spre a solicita Mitropolitului Ghenadie I un

In 1718, Episcopia Caransebeșului trece sub jurisdicția Mitropoliei Belgradului, catolicii încep din nou asuprarea, iar în anii 1719-1720 își fac apariția iezuizi francezi.

Până la 1713 nu se știe numele episcopilor de Caransebeș. În 21 decembrie 1913 Moise Raiovici din Ipac numește ca episcop de Caransebeș pe Moise Stanoevici, dar locuitorii Caransebeșului, Almăjului și Lugojului cer ca acesta să fie înlocuit cu Petronie în 1717, dar nu le este luată în seamă dorința.

Lui Moise Stanoevici îi urmează Vlădica Maxim Nestor, probabil chiar în 1724, spune Gh. Cotoșman, deoarece în 1726 sfînțește Biserica Sf. Ilie din Lugoj. La sfârșitul anului 1726 el

trece la Timișoara, ca să revină din nou la Caransebeș în anul 1728, unde a fost înlocuit de Nicolae Dimitrievici, care, după cei doi ani de păstorire la Caransebeș, se înstalcază ca mitropolit la Timișoara. În timpul activității lui se întâțește în Banat propaganda unită.

După Maxim Nestorovici (1728-1738) urmează ca episcop al Caransebeșului Eftimie Damianovici până în anul 1741. Din dorința de a restrânge ortodoxia, în 1742, Episcopia Caransebeșului se unește cu cea a Aradului, la inițiativa conducerii. Isaiu Antonovici devine episcop al celor două eparhii unite.

Prin numirea Episcopului Ioan Georgevici în 1749, Epis-

cop resins de regele austro-ungar a avut o activitate rodnică în perioada 1920-1933. După el a fost ales Vasile Lăzărescu, chemat în 1940 la Timișoara, unde înființează Mitropolia Banatului. L-a urmat în scaunul eparhial Veniamin Nistor, care s-a opus din răsputeri comunismului, fiind tot timpul alături de popor, până în anul 1948 când Episcopia Caransebeșului este desființată, chipurile la cerere, printre un simulacru din cele obișnuite în acea vreme, iar episcopul trimis la mănăstire. Toate încercările de lămurire a situației au rămas fără nici un rezultat.

În felul acesta Caransebeșul, care la 1400 rivaliza cu cele mai mari orașe ale Ungariei, fiind socotit în ordinea importanței economice, politice și militare alături de Buda, Pesta și Timișoara, iar în privința ortodoxismului românesc cel mai important centru din Imperiul Habsburgic, vechi și puternic așezământ cultural, va ajunge în timpul comunismului un raion oarecare.

Reactivarea Episcopiei Caransebeșului, la inițiativa Înaltpreasfințitului Sinod, condus de Prea Fericitul Teocist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, ne apare ca un act reparător de mare valoare morală creștin-ortodoxă menit să îi redea Caransebeșului statutul pe care îl merită, iar credincioșilor din această parte a țării un sprijin moral necesar.

PATRIARHUL MIRON CRISTEA VESNIC VIU ÎN MEMORIA CITITORIEI SALE DE LA ROMÂNEȘTI DE TIMIȘ,

Patriarhul Miron Cristea, fiu de țărăan din Toplija, a jucat mari roluri politice, în viața țării, fiind și prim-ministru și chiar regent, vârfuri ale dredătorilor omenești politice. Dar el a

rămas în istoria permanentă, prin rugăciunile zilnice pe care, fiecare generație de viețuitori și credincioși ai cărora sale de la Românești, le face în fiecare zi, veacuri multe de acum înainte aici, ca și la mănăstirea "Toplija

Română", cecaltă mănăstire, cătorie a aceluiași patriarh Miron Cristea, ridicată laudă lui Dumnezeu, și sufletului și neamului românesc, în vatra satului în care s-a născut. Din tragedia nimicirii mănăstirilor ardeleni de către vrăjmașii sufletului și unității neamului românesc, a învățat și înțelește și celealte rosturi ale mănăstirilor, el, ca întâi patriarh al României Reînregrite, la București. Acest adânc înțeles al istoriei, care a avut Biserica întotdeauna ca stâlp al unității, și începătoare, și oblađuitoare a culturii și artelor românești și l-a marcat imediat ce a venit la București, întemeind tipografia de la mănăstirea Cernica, pe linia mărilor tiparnești mănăstirești, apoi, tot la Cernica înființând seminarul monahal, pe fâșașul de istorie al mărilor școli mănăstirești, seminar care a dat Bisericii și țării pe chiar Prea Fericiul Părinte Patriarh Teocist Arăpașu, precum și o bună parte din episcopii differitelor eparhii de azi, Prea Sfinți: Emilian Birdăș, Eftimie Luca, Gherasim Cristea, Gherasim Cucoșel, și regretatul episcop Roman Ilsoveanul, oameni de cultură, poeți și scriitori etc.

Monahul OLIVIAN

530 DE ANI DE ATESTARE A SATULUI ROMÂNEȘTI

1474 - 1994

Este așezat la poalele munților Poiana Rusca, de o parte și de alta a râului Bega, care împarte în două și aparține comunei Tomești, din județul Timiș. Este una din localitățile cu un număr relativ mic de locuitori, dar foarte uniți și harnici.

Satul Românești este atestat documentar din anul 1464, când îl este atribuit într-o diplomă lui George conte de Brandenburg pentru faptele de vitejie.

În decursul vremurilor, satul a trecut prin mai multe succedări de proprietari, unul dintre ei fiind Pavel Desy, iar ultimul dintre proprietari fiind Maria Febry, cu care se încheie de atfel și succesiunea proprietarilor cunoscuți ai satului Românești. Deși acești proprietari erau toși de religie catolică, totuși populația era de origine română, credința acestora fiind din totdeauna ortodoxă.

Satul Românești nu a fost din vechime pe actuala vatră, ci la locul numit "La sat" unde astăzi se află mănăstirea "Izvorul Miron".

Locul fiind mai cald, datorită izvoarelor de apă termală care ţăñesc din curtea mănăstirii și din împrejurimi, oamenii și-au construit din cele mai vechi timpuri casele și gospodăriile, acolo. Cercetările arheologice desfășurate în toamna anilor 1959-1961; 1964 și 1967-1972 atestă o permanență vatră de locuire cu o așezare bine conservată încă din paleolitic.

Bogatul inventar descoperit

anelte se remarcă în special lamele de silex retușate, folosite pentru nevoile zilnice ale locuitorilor și ale celor din jur, aceasta fiind o etapă în dezvoltarea industrială de silex din Banat. S-au mai descoperit urme din paleolitic pe locul numit "Dâmbul Vici" și pe dealul "Părnântul Roșu". În apropierea satului Românești se află și peștera Românești, în care s-au descoperit și alte anelte care atestă permanentizarea locuirii pe aceste vechi meleaguri.

După anul 1800, satul Românești începe să se strâmte din cauza invaziei șerpilor, de pe locul de origine, pe locul actual, lângă o altă localitate care există inițial în partea superioară a actualului sat, numită Goizești, împreună cu care este menționat până în anul 1946, dată de la care satul are o singură denumire, cea de Românești.

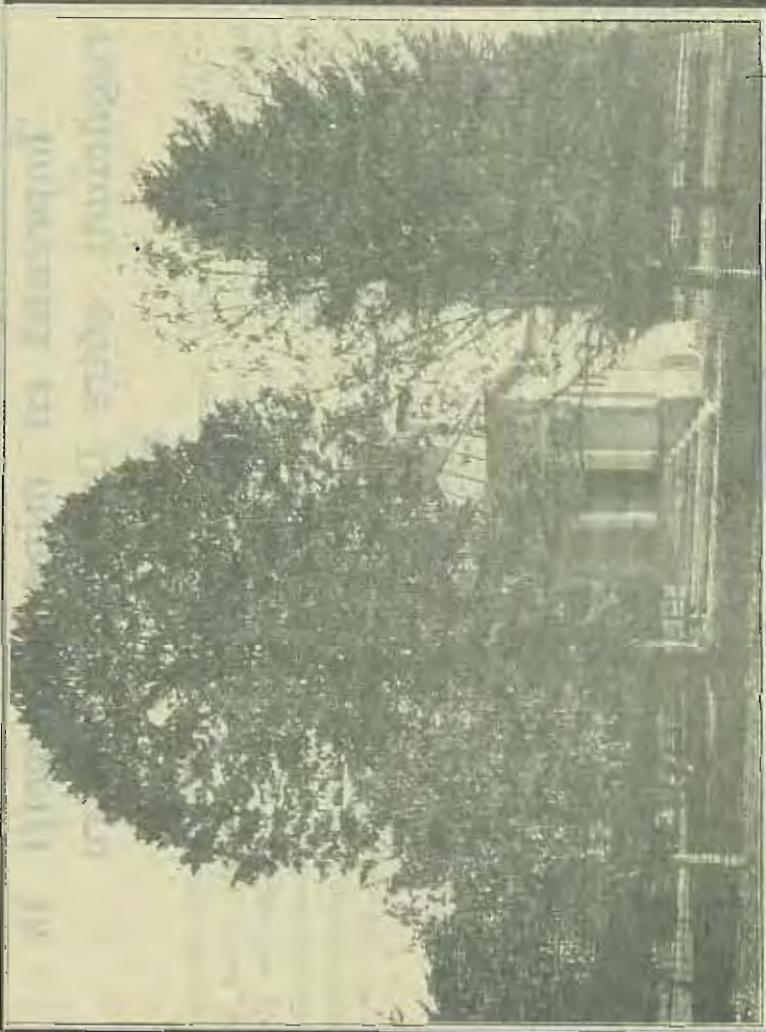
Dintotdeauna cele două sate unite mai târziu, au avut o singură biserică, iar mai târziu și biserică mănăstirii pe care o frecventau cu prilejul marilor praznice sau la slujbele cu priveghere din ajunul sărbătorilor. Biserică parohială, fiind o biserică mică de lemn, devenită cu timpul monument istoric, impropriu pentru o viață spirituală mai densă, credincioșii Româneștiului își construiesc între anii 1955-1969 o nouă biserică, înzestrând-o cu toate cele necesare, cărți pentru slujbă,

lângă mănăstire pe terasa superioară numită "Dumbrăvița" arată că locuitorii acestor meleaguri se ocupau cu prelucrarea masivă a obiectelor din piatră. Cele peste 5000 de piese din silex, și cele 114 unelte descoperite, arată că așezarea de la Românești-Dumbrăvița este o așezare legată de confectionarea uneltele și exploatarea silexului. Dintre

veșmintele etc.

Din cele mai vechi timburi, așa cum an arătat mai sus, locuitorii satului s-au ocupat cu agricultura, cu creșterea animalelor, iar mai târziu au devenit și muncitori la în-treprinderea de sticlărie Tomești, întreprindere ce se găsește în apropierea satului.

Preot. OCTAVIAN RODNEANUL

MĂNĂSTIREA "IZVORUL MIRON" ROMÂNEȘTI

VATRĂ DE CULTURĂ ȘI SPIRITUALITATE ORTODOXĂ

În trecutul Bisericii noastre, mănăstirile au ocupat un loc cu totul aparte. Începând de la impulsurile culturale ce le-au dat prin copierea de manuscrise, tipărirea de cărți pentru cult și picturi de icoane, ele au fost locul unde conștiința apartenenței la Biserica strămoșească și la poporul român drept credincios, s-a cultivat cu pietate și cu stăruință. În vitregia veacurilor, Banatul fiind sub multe stăpânerii străine, unde aceste focare de cultură și viață spirituală nu erau văzute cu ochi buni, acest mănos pământ românesc, din partea de soare-apune al țării, neavând sericearea de a avea lăcașuri cu prestanță și renumele ce și-l au căștigat alte provincii ale țării, ca bunăoară Moldova și Țara Românească.

La începutul celui de-al doilea deceniu al veacului nostru, în perimetrul Banatului, aflat încă sub dominație străină, se punea piatră de temelie unei biserici mănăstirilor ardeleni și bănățene de către vrednicul

episcopul de atunci al Caransebeșului, Iosif Traian Bădescu. Evenimentul a constituit o împlinire, dar și o speranță pentru viața monahală a Banatului, care în cele din urmă reprezenta întocmirea izvoarele vechi ale pietății și trăirii autentice creștine. Mai târziu, aveau să se ridice alte chilii și dependințe ce aveau să servească drept locuințe pentru personalul monahal.

Noul așezământ a fost încredințat monahului Tarasic Marcu, fost olar și originar din Lipova, primul monah viețuitor al acestui așezământ destinat monahilor.

Lui i-au urmat ieromonahul Patrichie Benga venit de la mănăstirea Cernica, dar de loc fiind din apropiere, respectiv, din Sintești. A urmat apoi ieromonahul Roman Oprisori din Gladna Română, în timpul căruia s-au construit actualele chilii pentru personalul monahal și s-au captat izvoarele cu apă caldă, cărora li se atribuie puteri tămăduitoare.

În 6 iunie 1933 trece la cele veșnice ieromonahul Roman Oprisori, la numai 30 de ani și conducerea mănăstirii o preia ieromonahul Visarion Sintescu.

realizează o frumoasă livadă cu pomi fructiferi. Apoi mănăstirea are norocul de a avea alt ostenitor, pe ieromonahul Timotei Eftimie, fostul stareț al mănăstirii Hodoș-Bodrog, din județul Arad, care a fost cunoscut ca fiind un pilditor ostenitor în nevoișele vieții monahale. În același loc de reculegere, și-a găsit locul Eftimie Constantin, protosinghelul Gherasim Moisescu, monahul Alexandru Costache, ieromonahul Alexe Udrea, monahul Antonie Teodorescu, protosinghelul Ieronim Balintoni din Gladna Română etc. Cel din urmă s-a impus ca un talentat sculptor, care în atelierele mănăstirii, a lucrat tâmpla bisericii "Sfântul Nicolae" din Brașov-Schei, precum și cea a bisericii așezământului românesc din Ierusalim și pe cheltuielile familiei Dionisie Feneșiu din Făget, ajutat și de sculptorul Busuioc din Berliște-Oravița, execută și tâmpla bisericii mănăstirii "Izvorul Miron". Acestui vrednic dățător de frumuseți și mare dăltuitor în lemn, care a împodobit atâtceea altar străbunc, i-a urmat singhelul Ghețazet Dumbravă, un vestit gospodar, care în artii călăzbovit în parohia Tomești a ridicat bisericii acesteia

A urmat apoi ieromonahul Ieronim Stoican, fost paroh la Bara, în protopopiatul Lugoj, originar din Oltenia, care se ostenește cu pictura bisericii mănăstirii, atât în interior, cât și în exterior.

Biserica mănăstirii a fost proiectată și construită în forma tradițională a arhitecturii bizantine răsăritene în plan de navă, ușor treflată cu o fundație de piatră cu socul înalt, elevat, având ziduri din piatră și cărămidă, susținută în exterior de șase contraforți și având două turle din lemn de stejar și brad. La intrare, acoperișul evazat se sprijină pe patru coloane cilindrice, formând o mică eștradă, înaltă de șase trepte. Interiorul bisericii este compus din absida centrală, semicirculară a altarului, pros-comidiar și diaconicon cu intrare din exterior, deschiderea turlei centrale, absidele laterale semicirculare, cu tavanele lor concave. Fereștele din altar și naos sunt de tip înridă, înalte și înguste, iar la pronaosul cu tavanul plat, fereștele sunt mai lungi. Pridvorul este înalt cu tavanul drept, iar icoanele se leagă între ele prin arcuri semicirculare, atât frontal

patru coloane cu ornamente în relief, ușa cu un portal și fronton, de asemenea sculptate.

Așfel, se poate spune pe drept cuvânt că biserică mănăstirii a primit o înfățișare nouă, mult mai îmbătoare, iar întrucât acoperișul prin construcție, este mult mai larg, are ceva comun cu stilul moldovenesc al vestitelor biserici ale mănăstirilor bucovinene.

Între anii 1980 - 1981 au început lucrările de pictură în frescă, având distribuirea iconografică cu erminia picturii medievale românești.

Dar ceea ce este mai aparte și mai caracteristic acestei biserici este împodobirea și în exterior, în întregim de pictură de la streașină la temelie, fiind prin aceasta, o realizare unică în Banat. Pictura exterioară, asemenea celei din interior, este executată în frescă, cu straturi de pastă de var și culoare, suprapuse prin slivire în timp. Iconografic exteriorul este împărțit în trei registre: primul de sus, redă scene din minunile Măntuitorului; cel din mijloc este format din sfinti mucenici; cel de jos conține biografia în icoane a Sfântului Ilie

de pomenire Dr. Eliac Miron Cristea, pe atunci episcop al Caransebeșului (1910 - 1919), care a imprimat vieții monahale bănațene un nou reviriment, în ciuda opreliștilor și piedicilor puse la cale de guvernările monarhici bicefale habzburgice. În anul 1911, ierarhul efectuase o vizită arhiepiscopală în părțile Făgetului, vechi centru protopopesc, unde impresionat de frumusețea locurilor de la poalele Padisului care sugerau și amintirea unei vechi sîhăstriei, a hotărât să ridice o mănăstire. În anul următor, 1912, din dania sa și a surorilor Maria și Susana Glava din Românești, care au pus la dispoziție terenul, s-a așezat piatra fundamentală. Mănăstirea avea să poarte hramul "Sfântului Prooroc Ilie", după numele de naștere al ierarhului, iar datorită apelor termale care țăsnesc din adâncul pământului, ea a devenit cunoscută și sub numele de "Balta Caldă". Lucrările de construcție și amenajare au continuat până în anul 1929, prin stăruința preotului Teodor Băianu din Românești. Antesințirea s-a făcut în anul 1931, de către

următor apoi de Valerian Jic, în timpul căruia se înprejurusește cu gard de sărnă împrejmuită terenul apărător mănăstirii și se

și liliaci din Baloșești. Reînțors la altarul mănăstirii și-a legat numele de alte vrednice realizări, găsindu-și obștescul sfârșit în anul 1984.

cău și în părțile laterale. Pe fațada, deasupra coloanelor se desfacea frontonul bisericicii.

Iconostasul este construit din lemn de tei, împodobit cu delicate ornamente bizantine sculptate cu măestrie.

Icoanele sunt pictate în ulei pe pânză maruflată de către pictorița Teodora Cican, pictura este de factură bizantină, de proveniență răsăriteană și a fost aplicată în anul 1987. Până în anul 1980 biserică nu a fost pictată, interiorul era zugrăvit cu cruce imprimante cu şablonul și câteva icoane în rame puse pe perete.

Starea de degradare a peretilor în interior și exterior, uzura acoperișului și putrezirea lemnăriei acesteia, au impus deosebite lucrări premergătoare picturii bisericii.

S-a construit un acoperiș nou, mult mai evazat, acoperit cu tablă nouă, s-au întărit cele două turle cu tablă zincată, s-a construit un nou pod sub streașină, pereti, în interior și exterior au fost decapatați, prin înălțarea în întregime a vechii tencuieli, până la zidăria de piatră, retenindu-se din nou și s-au confectionat uși noi. Intrarea în biserică s-a înfrumusetat, prin lucrări de sculptură în piatră artificială, împodobindu-se cele

Tesviteanu, sub același patronaj s-a pus așezământul. În pridvor, se află judecata de apoi, curaiul și iadul, pe tavan îngerii, iar pe fronton în medalion, Sfântul Prooroc Ilie, între îngeri și jerbe de ornament. Făcând câteva considerații pe marginea picturii realizate de pictorul Ion Sulea-Gorj din Timișoara, putem spune că pictorul a abordat un stil bizantin, cu o notă ușoară, de asemenea expectative de calm specific vieții monahale. Desenul bine stăpânit și condus spre un echilibru necontrariat, calm și clasice în factură, oferă liniiște întregului ansamblu. Imaginea este redată grafic, iar liniaaturile pensulației se contopesc, redând ochiului imaginea modelată pictural. Detaliile anatomici și ornamentale sunt lucrate cu pedanterie, înscriindu-se în scara redusă a arhitecturii. Coloritul emană robustețe și optimism lăuntric, armonie și decență.

Acordul cromatic se realizează în general pe albastru, iar folosirea acleiași culori albastre la pictarea cerului și verzuil-oliv la pământuri, dă întregului ansamblu legătură și unitate. Compozițiile sunt concepute în același stil echilibrat.

(continuare în pag. II)
Protosinghel OLIVIAN BINDIU

MĂNĂSTIREA "IZVORUL MIRON" ROMÂNEȘTI

(continuare din pag. 7)

librat, calm și ritmate în desfășurarea lor. Pentru a o proteja, pictura a fost tratată cu emulsie de ceară de albine.

Grijă pentru calitatea lucrărilor de pictură și seriozitatea cu care pictorul și-a asumat

tembrele 1985, a slujit și s-a ostenit la mănăstirea Vasilevă ca preot slujitor și duhovnic. Cu sprijinul credincioșilor, a reușit să picteze în scurt timp biserică mănăstirii și să restaureze clădirile anexe. La 13 mai 1984,

mănăstirii.

În toată existența ei mănăstirea "Izvorul Miron" de la Românești a fost și este un așezământ care cultivă virtuți morale, sociale și cetățenești în sufletele credincioșilor care

această sarcină, an săcru ca lucrările să dureze trei veri.

De la 1 septembrie 1985, conducerea mănăstirii și este încredințată Tânărului ieromonah Olivian Bindiu care sub îndrumarea și purtarea de grijă a Înaltei Prea Sfințitului Părinte mitropolit Nicolae al Banatului, a luat o serie de măsuri privind reorganizarea mănăstirii.

Născut la 22 octombrie 1956, în comuna Rodna, județul Bistrița-Năsăud, din părinți țărani români, dăruitori de Dumnezeu cu adâncă și curată evlavie ortodoxă, a urmat cursurile liceului "Traian Vuia" din Făgăraș, apoi ale Seminarului Teologic din cadrul Universității Sibiu, în prezent fiind student la Facultatea de Drept din cadrul Universității Lugoj. Este autorul a peste 14 apariții editoriale și a scris peste 200 de predici, studii și articole tipărite în diferite reviste și ziare. Inițieră în viața monahală a făcut-o la mănăstirea

biserica mănăstirii a fost sfântită de către Prea Sfințitul Părinte Timotei, episcopul Aradului, care pe atunci era episcop vicar al Arhiepiscopiei Timișoara, iar pentru ostencala depusă ieromonahul a fost hirotonit singhel.

Aici la mănăstirea "Izvorul Miron", din dorința de a reda viață acesteia, prin purtarea de grijă a Înaltei Prea Sfințitului Părinte Mitropolit Nicolae și cu sprijinul bunilor credincioși din împrejurimi, a reușit într-un timp foarte scurt să realizeze lucruri minunate, aducând îmbunătățiri la biserică mănăstirii, placând în traversin soclul acesteia apoi restaurând din temelie stărcia și chiliiile personalului monahal. Construiește un paraclis pentru oficierea serviciilor divine pe timp de iarnă, cea hrănum "Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul" și devenit prin îmbunătățiri actualul muzeu ce cuprinde colecția de icoane, cărți, odăjii și diferite obiecte bisericești. De asemenea în cursul anului 1991 s-a construit un foișor care

o cercetează în tot cursul anului, dar mai ales la sărbătoarea Sfântului Prooroc Ilie, hramul bisericii mănăstirii, în 20 iulie, când numărul pelerinilor este impresionant. În astfel de ocazii, prin glasul ierarhilor și al preoților s-au făcut auzite cele mai călduroase și mai stăruitoare apeluri către credincioși, pentru ca aceștia să trăiască în frăție, în pace și dragoste unii cu alții.

La 10 iulie 1991 cu ocazia împlinirii a 60 de ani de la antecâșinire, din încreșințarea Înaltei Prea Sfințitului Părinte Mitropolit Nicolae al Banatului, s-a făcut târnositarea bisericii de către Prea Sfințitul Arhiepiscop Emilian Arădeanul de la Episcopia Aradului, stareț fiind protosinghelul Olivian Bindiu, iar protopop al Făgărașului preot Doru Milostean.

Atât în vremurile de restricție cât și în cele de pace, mănăstirea "Izvorul Miron" alături de celelalte mănăstiri a vegheat și veghează, pentru apărarea credinței acestor meleaguri, la lucrul cel bun.

Căldărușani, unde a depus voturile monahale, în 10 iunie 1979. La mănăstirea Cocoș din județul Tulcea, a primit la 5 octombrie 1980, hirotonia întru ierodiacon, iar pe scama mănăstirii "Sfântului Ilie de la Izvor" din Bocşa-Vasiova, județul Caraș-Severin, din cadrul Arhiepiscopiei Timișoara, a fost hirotonit ieromonah la 6 noiembrie 1982. De atunci și până la 1 sep-

era predestinat oficiului slujbelor religioase la Hramul Mănăstirii din 20 iulie iar în anul 1992 a fost transformată în "salon de vară" unde vor fi sănuțe conferințe pe teme de apărare și menținerea credinței ortodoxe pe aceste meleaguri, credință care în această vreme este greu încercată de prozelitismul sectar.

Tot în cursul acestui an s-a construit și o bucătărie nouă cu trapeză pentru personalul

Mănăstirea "Izvorul Miron" este corespunzător organizată și duce mai departe săcla credinței ortodoxe de muncă și rugăciune, prin purtarea de grijă a Înalte Prea Sfințiu lui Arhiepiscop și Mitropolit NICOLAE CORNEANU al Banatului, precum și sub conducerea și îndrumarea starețului mănăstirii, dându-i astfel Sfântului așezământ rosturile sale străbunc.

DEMISIA DIN PREOTIE

Biserica creștină a învățat de la început că sfintirea ce se transmite unei persoane prin actul hirotoniei, când este săvârșită după rânduială și cu respectul condițiilor cerute de canoane, nu i se mai poate lua, și ca o consecință, nici persoana sfintită și consacrată lui Dumnezeu numai poate renunța de bunăvoie la starea sa preoțescă. Prin actul hirotoniei se stabilește între persoana sfintită și biserică pe seama cărcia a fost sfintită o legătură tot așa de strânsă și de indisolubilă ca și legătura ce se stabilește între bărbat și soție, când se unesc prin căsătorie legiuitoră și binecuvântată de Biserică. Aceasta acasă se întâlnesc foarte des la Sfinții Părinți. Astfel, Sfântul Ciprian acuză de adulter pe Novațian, pentru că s-a facut stăpân, în mod arbitrar, pe scaunul episcopului legal al Romei, Cornelius. Influența acestui concepții se observă și din mustăra aspră pe care Sinodul

otul o singură parohie, în același timp. De aceea, după cum nu este considerat căsătorit în mod valabil decât bărbatul care s-a unit cu o singură femeie și numai dacă a respectat condițiile cerute de Biserică, tot astfel nu este considerat hirotonit în mod valabil decât acela care, îndeplinind și celelalte condiții cerute de canoane, a fost hirotonisit pe seama unei biserici determinante. Hirotonia săvârșită fără îndeplinirea acestei condiții, este declarată fără valoare, de către Sf. Părinți ai Sinodului IV Ecumenic, Canonul 6.

După cum legătura dintre bărbat și femeie este pentru toată viață și atât de puternică încât numai moartea îi desparte unul de altul, tot astfel legătura spirituală dintre episcop și episcopal numai moartea îi desface. De aceea, la moartea episcopului, episcopia rămasă astfel e declarată văduvă (Canonul 25, Sinodul IV Ecumenie).

Caracterul de sfințenie al preoției și al stării suflătoare, respectiv al stării

de la principiul general, care oprește mutarea clericilor de la o parohie la alta.

Prima demisie din episcopat cunoscută în Biserica orientală este demisia lui Meletie de la scaunul Sebastic, un orașel din Armenia. O altă demisie din aceste prime timpuri este demisia Sf. Grigorie Teologul, de la Zosinia, un mic sat din Capadochia, unde fusese făcut episcop (372) de către colegul de studiu și prietenul său, Sf. Vasile cel Mare, obiectând acestuia dificultățile pe care le-ar întâmpina în conducerea acelui biserică, între altele, și din cauza sărăcicii și pustietății locului.

Un alt caz de demisie, mai mult cunoscut, pentru că hotărârea luată asupra lui de către Sf. Părinți ai Sinodului III, Ecumenic, a fost invocată întotdeauna ca normă cunoscută de către partizanii concepției că episcopii au dreptul să demisioneze după plac, din scaunul lor, fără să se expună la vîco sancțiune, este cazul mitropolitului Eustatiu al Pamfiliei. Sinodul i-a primit demisia,

Maximian, care, întorcându-se de la secta donatistă, n-a mai fost primit de popor, în acastă calitate. Pentru întronarea liniștii în Biserică, Maximian a demisionat din scaunul episcopal al Bogensiei. Sinodul i-a lăudat acastă atitudine, prin care a dovedit că a pus mai presus de scaunul său episcopal, interesul păcii obștești. Fericitul Augustin accentuează că nu este motiv mai canonic, pentru episcop de a renunța la episcopia sa, decât acela pentru readucerea păcii în Biserică.

În lumina acestui principiu trebuie interpretată hotărârea celor 300 de episcopi ortodocși ai Africii de a renunța la episcopii lor pentru a deschide o porțiune de revenire în sânul Bisericii adevărate, episcopilor donațieni, care urmău să fie titularii scaunelor lăsatice de episcopii ortodocși.

Principiul canonic pe care se întemeiază demisia pentru acest motiv, se găsește stabilit de Canonul 36 Apostolic, care a fost reprodus și de Sinodul din

din Alexandria a făcut-o lui Eusebiu, episcopul Beyrutului, când acesta și-a lăsat Biserica și Eparhia și a trecut la episcopia Nicomidiici, pentru ca mai târziu din egoism și din dorința de a avea mai mari venituri să parăsească și pe aceasta și să treacă la cea a Constantinopolului, sprijinit de împăratul Constantin. Sinodul îl face atent asupra legăturii episcopului cu Biserica și mai ales cu episcopia în care a fost așezat, căci episcopia îi este ca și soție de care, dacă vrcea să se despartă, se face vinovat de adulter. Această ascătare a legăturii dintre episcop și episcopal cu legătura dintre bărbat și soție, a fost aplicată de către Sf. Părinți în toate consecințele ei.

Astfel după cum bărbatul nu poate avea decât o singură soție, cu care formază un singur trup, tot astfel episcopul nu poate avea decât o singură episcopie și pre-

preoțești, numai îngăduind celui odată consacrat să rupă legătura cu Biserica să și să treacă în rândul laicilor, dezbrăcându-se de starca sa preoțescă. Sar pierde acest caracter de sfințenie al preoției, iar oamenii din societate ar fi scandalizați, dacă ar vedea că unii, care ieri erau încă sfinti și mijlocitori înaintea lui Dumnezeu printrale Sfântului altar, astăzi s-au făcut simpli laici. Canonul 7 al Sinodului IV Ecumenic hotărăște pedeapsa anoteniai contra clerului care ar îngosi demnitatea preoției, întrând în oaste sau în altă dregătorie lumecască.

Canonul 14 Apostolic oprește pe episcop să-și lasc eparhia și să treacă la alta, iar în Canonul 15 Apostolic face aceeași oprire pentru preoți, diaconi și oricare din catalogul clericilor. În practică, însă, această oprire n-a fost observată în mod absolut.

În primele veacuri ale Bisericii creștine, ca și mai târziu, se făceau excepții

înaintată datorită greutăților întâmpinate în apărarea dreptului Bisericii sale și de supărările pe care, le provoca vecinii, dar ca o consecință canonică, l-a dezbrăcat pe Eustatiu de demnitatea și funcțunea de episcop, l-a lipsit de cinstea numelui și l-a exclus din comunitate.

Din numeroasele cazuri de demisie din episcopat, s-a putut vedea, în linii generale, pentru care motive s-a îngăduit clericilor să recurgă la demisie. Pentru ca un cleric să poată demisiona, trebuie să aibă un motiv binecuvântat. Astfel a fost socotită demisia când a fost dată:

1) Pentru înlăturarea sau evitarea schismei sau altor certuri păgubitoare interesului și păcii Bisericii. Pentru acest motiv Părinții Sinodului II Ecumenic au primit demisia Sf. Grigorie de Nazianz, din scaunul patriarhal din Constantinopol. Pentru aceeași motiv Părinții Sinodului din Cartagina au primit demisia episcopului

Antiohia în Canoanele 17 și 18. Măsura Canonului 36 Apostolic cuprinde deopotrivă pe episcop, preot și diacon. Oricare din aceștia va fi afurisit, dacă nu se va duce la parohia pentru care a fost hirotonit. Dar dacă din vina poporului sau din altă pricina, înafară de ei, nu-și vor putea lua în primire parohia, își vor păstra cinstea și slujba de care au fost învredinciți (Canonul 18 Antiohia), putând să slujească celalătre, cu îngăduința episcopului în eparhia căruia se vor găsi, sau după cum va hotărî Sinodul complet al eparhiei.

2) Pentru săvârsirea unui delict. Clericul ar datoria să se cerceteze cu toată atenția; nu numai înainte de primirea slujbei preoțești, pentru a vedea dacă e vrednic de a sluji altarul, ci în tot timpul vieții să aibă conștiința împede, că n-a săvârșit nici un păcat care l-ar face

(continuare în pag. II)

protosinghel OLIVIAN BINDIU

DEMISIA DIN PREOTIE

(urmare din pag. 10) nevrednic de sfintenia stării preoțești.

S-a admis că numai cel nevrednic, datorită unui păcat destul de grav, poate să demisioneze, nu însă și acela care exagerează din umilință, socotindu-se nedemn să mai slujească împotriva acestora din urmă.

3) Pentru alegerea vieții monahicești. Mulți dintre episcopi, frâmantăți de grija conducerii eparhiilor, simțeau nevoie, pentru liniștea lor sufletească, să se retragă din când în când în mănăstire. Unii intrau în cinul călugăresc și depuneau chiar voturile monahale prescrise. Dar prin aceasta ei își creau o nouă situație, cu totul și cu totul incompatibilă cu situația pe care o aveau ca episcopi, conducători și supremi învățători de eparhii. Căci ca monahi, potrivit votului monahicesc, erau obligați la supunere și ucenicie, întreaga viață dedicându-și-o numai pocăinței.

Pentru înlăturarea acestei situații, a intervenit Canonul 2 al Sinodului din Biserica Sf. Sofia, interzicând pe viitor ca cineva din catalogul arhieresc să se mai pogoare la viața monahicescă.

Pe lângă aceste motive de demisie, care și găsesc un temei în textul canonicelor, s-a dat și s-a primit demisia din episcopat pentru multe alte motive care s-au impus în practică, dar nu pot fi declarate canonice, oricât de îndelungată ar fi practicarea lor, decât în măsura în care nu contrazic legea și canoanele.

Iată-le pe cele mai

(pentru acest motiv s-au dat multe demisii, chiar din eccl motivate altfel).

c) Din cauza climei, dacă nu priește episcopului și-i dăunează sănătății acestuia.

Pentru ca o demisie să fie valabilă, pe lângă motivul canonice pe care se întemeiază, trebuie să îndeplinească și alte condițuni a căror lipsă atrage după sine nulitatea actului.

Așa, demisia trebuie dată cu știință și voință liberă, după o amănunțită și serioasă cercetare.

De accea nu este valabilă demisia dată de altineva și nici dacă a fost dată în urma amenințărilor sau în momente când starea sufletescă era tulburată, sau a fost smulsă prin înșelătorie. Preoții și diaconii trebuie să-și înainteze demisia episcopalui respectiv, iar episcopul, mitropolitul sau Sinodul eparhial. Se cunosc cazuri de episcopi care, socotind că au un motiv care-i îndreptăjește la demisie, și-au părăsit episcopia fără să mai încunoștiințeze autoritatea bisericească superioară. După Dreptul Bisericii Ortodoxe, odată primită demisia, clericul devine laic, și pierde toate drepturile cuvenite lui după canoane, chiar și dreptul de a purta numirea treptei în care se află hirotonit, în afară de cazul când autoritatea canonica în drept nu i-ar fi acordat aceasta din grație. În consecință locul rămâne vacant, ca și când cel demisionat ar fi murit și se procedează la ocuparea lui, după normele canonice și legale.

des întâlnite în practică:

a) Pentru neputință rezultată din bătrânețe, boală sau defect, ca: surzenie, orbirea, alienația.

b) Pentru înlăturarea unui scandal, care ar păgubi demnității episcopalce, chiar dacă episcopul acuzat n-ar fi săvârșit delictul ce i se impută.

c) Pentru dificultăți în conducerea eparhiei.

d) Pentru neînțelegerile cu autoritatea politică,

Bibliografie selectivă

1) Iorgu Ivan - Demisia din preotie, București 1937

2) Nicodim Milos - Canoanele, vol. I, partea a II-a, pag. 380.

3) Nicodim Milos - Drept bisericesc, pag. 230

4) Statutul pentru organizarea B.O.R.

5) Pr. C. Dron - Canoanele, partea II-a, pag. 142-143.

N° 57

AVRIL
1994

ORTHODOXIE

BULLETIN DES
VRAIS CHRÉTIENS ORTHODOXES
SOUS LA JURIDICTION DE
S. B. MONSEIGNEUR ANDRÉ
ARCHEVÈQUE D'ATHÈNES ET
PRIMAT DE TOUTE LA GRÈCE

SOMMAIRE

- p. 3 : Nouvelles
- p. 4 : Homélie pour le dimanche de Thomas
- p. 13 : Dieu apparaît dans la simplicité
- p. 18 : Le sacrement de la communion
- p. 20 : La manière de communier
- p. 22 : Sur l'éducation des enfants
(suite)
- p. 29 : De l'Église une, sainte, catholique et apostolique

Commission Paritaire: N° 64064

LE SACREMENT DE LA COMMUNION

Le sacrement de la Communion représente le seul tribut que l'être humain peut apporter au Créateur pour le plus grand de tous les bienfaits et le merveille le plus sublime.

La réalité et l'importance de la Communion se basent, comme celles du baptême, sur des consonances admirables entre les deux mondes (divin et terrestre) et sur de profonds symboles. La nutrition du corps nous découvre symboliquement celle de l'âme.

Le pain et le vin sont des symboles des corps fluides et solides qui communiquent dans la composition humaine avec la forme et le mouvement. L'un est le résultat de l'ossification et de la formation de la chair et l'autre se matérialise par la circulation du sang. Dans le monde physique il y a la forme et le mouvement, dans le monde moral il y a l'intelligence et la volonté. C'est ainsi que l'alimentation intérieure, produite par l'Eucharistie alimente les principes les plus salutaires de l'âme et donne à la volonté une impulsion nécessaire.

Le choix des deux substances, du pain et du vin, qui deviennent Corps et Sang du Sauveur, n'est ni indifférente, ni arbitraire du point de vue métaphysique. Le Fils de Dieu se donne entièrement à l'homme afin de transformer l'être humain entier, en nous découvrant la vérité sublime que l'âme de l'homme ne peut pas avoir une autre nourriture, qui lui donne la vie même, que son Dieu et seulement par l'union constante avec son principe vital il peut renouveler toutes ses forces (physiques et psychiques). "Ceci est mon Corps ..." selon la relation de l'évangile, signifie, autrement dit, c'est mon Esprit, ma Force, ma Sagesse infini, faites compris par l'homme en déclin; "ceci est mon Sang ...": c'est ma Volonté, mon Amour, l'origine du mouvement universel qui, seul peut régénérer l'humanité.

Dieu est omniprésent, par son Pouvoir infini et par sa Sagesse illimitée, mais son omniprésence et omnipotence sont évidentes dans le sacrement de la Communion.

Ce sacrement est la manifestation plénière de l'amour chrétien. Un aspect secondaire, mais importante en ce qui concerne la Communion, est la nécessité de recevoir ce sacrement sous les deux espèces, comme l'a fait toujours l'Église orthodoxe. En le limitant à un seul aspect, on détruit le sens typique de la nutrition corporelle, qui caractérise l'action régénératrice de Dieu sur l'intelligence et la volonté humains, c'est-à-dire sur l'homme passif et actif.

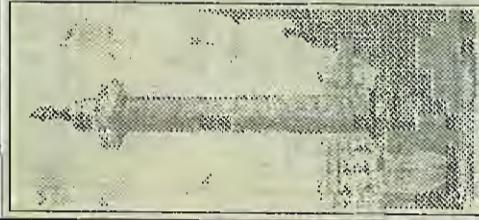
La Communion, symbole de l'union, de la reconnaissance et de l'amour chrétien, est l'offrande de tous les dons terrestres. C'est étrange que l'Église latine s'est permis altérer arbitrairement ces hauts mystères en refusant la coupe de l'amour, de la fraternité et de la paix à tous les laïcs sans leur permettre d'apaiser leur soif de justice et de vérité. Les latins se posent eux-aussi cette question, sans pouvoir y répondre. Mais dans l'évangile, c'est bien écrit: "Ceci est mon Sang qui est versé pour vous. Buvez-en tous ...".

Jésus Christ souffre, se sacrifie et scelle avec son Sang l'union du Créateur avec sa créature. Ce sont des dons non seulement pour les prêtres, mais aussi pour tous les croyants.

Une autre différence existe encore. L'Église orthodoxe, utilisant le pain levé, diffère de l'Église latine qui se sert de l'azyme (pain non-levé). Le rituel orthodoxe est basé sur le sens du mot grec "arthos". La pratique latine a ses origines dans l'usage judaïque, car les Juifs ne mangent point du pain non levé. Mais la différence n'est pas un point essentielle. Il s'agit d'une part, de l'absence du levain qui est plus conforme à l'usage hébreïque, et d'autre part, de l'utilisation du pain levé, commun, symbole du Christ — la nouvelle Pâque. De même que le prêtre verse de l'eau chaude, dans le calice, juste avant la communion, afin de symboliser la chaleur de l'Esprit saint, de même le pain doit être signe de vie, la Vie du Christ, ce que l'azyme ne peut symboliser.

Père Olivian Bindiu

Regeșteotatarea

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATAȚIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

MAICA DOMNULUI ȘI CREDINCIOȘII

+ Maica Domnului, fiind încă pe pământ, s-a arătat, ca însăși, milui-toare și ajutătoare a celor în ne-cazuri și nevoi.

Sfântul Ap. Ioan, în Evanghelie sa, cap. II, ne dă mărturie, că Maica Domnului a fost mijlocitoare pe lângă Fiul său, ca să ajute pe tinerii sărmani, din Cana Galileei, care nu mai aveau vin pentru masa lor de nuntă. La rugămintea ei, Domnul Hristos, cu iubirea de oameni și cu puterea Sa dumnezeiască, a preluat apa în cel mai bun vin, care a fost adus la masă. Acesta a fost începutul minunilor, prin care Iisus "și-a arătat mărirea Sa", la care Fecioara Maria s-a arătat rugătoare către Fiul său, pentru neamul omeneșc, chiar pentru împlinirea trebuințelor trupești.

După ce ea s-a intitulat "la viață, fiind Maica Vieții"; adică, și după ce a adormit și a fost luată de Fiul său în ceruri lângă El, n-a încestat și nu va încheta rugăciunile sale, către Domnul Hristos, pentru cei ce cinstesc cu credință pomenirea ei, pentru izbăvirea sufletelor lor.

De aceea, Sfânta Tradiție

numește pe Născătoarea de Dumnezeu "cea întru rugăciuni neadormită și întru folosințe, nădăjdea cea nesechimbată".

Credinciosii, dorind cunoscusă ardoare măntuirea sufletului lor, nu numai împlinirea nevoilor trupești, își îndreaptă rugăciunile lor către Domnul Hristos, dar o cheamă în ajutor, cu evlacie și pe Maica Sa, pentru împlinirea celui mai sfânt gând al lor, știind-o mult milostivă și i se roagă așa:

"Ușa milostivirii deschide-o nouă,

binccuvântă Născătoare de

Dumnezeu ca să nu pierim cei ce

nădăjduim întru tine, ci să ne

măntuim prin tine din nevoi, că tu

cătmântuirea neamului creștinesc".

Această rugăciune, de cerere, către Maica Domnului, formulată de biserică, potrivit cu nevoie și năzuințele arătoare ale neamului creștinesc, trebuie să devină, în zilele noastre și o rugăciune, fierbinte, pentru pacea a toată lumea, pentru ca noi, oamenii "să nu pierim", în focul mistuitar al războiului, ci să înviem, în pacea sfântă și scumpă tuturor.

Să fie și să ne ajute Dumnezeu!

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeștejotarea

ANUL V NR. 51 24 IUNIE 2011

06 - 14.06.2011

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

ASCULTAREA DE BISERICĂ

Biserica este un lucru preacurat, dumnezeiesc, Biserica este împărăția lui Dumnezeu pe pământ, cerul coborât între oameni, soarcile care ne luminează și ne dă viață, este mama care ne încâlzește, este Duhul lui Dumnezeu care ne sfîntește și ne izbăvește.

Întemeiată pe credința Apostolilor de către Fiul lui Dumnezeu Cel ce s-a jertfit, a învitat și s-a înălțat de douăzeci de veacuri. Biserica lucrează fără încrețare la măntuirea oamenilor. Ea caută să-l ridice pe om la demnitatea de om și de coroană a săpturilor, caută să-l prefaçă pe om, în fiu al lui Dumnezeu, caută să reașeză în om, chipul și ascenârarea lui Dumnezeu. Mântuitorul Hristos este pururea prezent în Sfânta Biserică și Duhul Sfânt lucrează neîncetat printănsa. "Ceea ce este suficit pentru trupul omului, accastă este Duhul Sfânt pentru Trupul lui Hristos, care este Biserica" (Fericitul Augustin).

Biserica continuă opera Mântuitorului prin cele trei lucrări ale Sălcii pe pământ: învățătoarească, arhierească și conducătoare. Puterea de a învăță, de a sfînti și de a conduce a fost dată Bisericii prin Sfinții Apostoli. Ei au răspândit și organizat Biserica, în care s-a păstrat prin succesiune darurile Sfântului Duh și legătura harului. Această succesiune apostolică, Biserica și-o asigură prin ierarhia bisericească. Pe lângă diferitele biserici întemeiate de ei, Sfinții Apostoli au așezat episcopi, iar aceștia preoți. Sfântul Apostol Pavel așeză episcopi pe Timotei în Efes și pe Tit în Creta. Episcopii sunt urmării direcții ai Apostolilor și ei formează cea mai mare autoritate în Biserică. Sfântul Ciprian susține că, fără episcop nu e Biserică. "Episcopul este centrul puterii duhovnicești și capul văzut al Bisericii dintr-o anumită regiune. Sinodul episcopilor este autoritatea cea mai mare a Bisericiilor dintr-o parte a creștinătății, iar sinodul ecumenic este autoritatea cea mai înaltă a Bisericii Ortodoxe" (Învățătură de credință creștină ortodoxă, p.148).

Mântuitorul prin Biserica Sa, ne aduce legătura dragostei și a unității de susflet și de credință, ne adună în jurul Său și ne face să fim una întru El: Precum măduile trupului sunt unite în același trup, aşa suntem noi unii în Trupul tainic al lui Hristos, care este Biserica. În fața sfântului altar, găsimând din același potir, ne unim toți cu același Domn euharistic. În atmosfera sfântă a Bisericii lui Hristos, a celuilăzi Domn care s-a rugat ca să firm una, noi ne prezentăm solidar, având toți: "un Domn, o credință și un Botez" (Efeseni IV, 5)

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeștejotaarea

15 - 21 Septembrie 1994

ANUL V, NR. 151, 20 PAGINI, ISOLE

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

PREOTII BISERICII CREȘTINE

Preotii Bisericii creștine sunt păstorii turmei duhovnicești a lui Hristos. Ei sunt iconomi și împărțitori ai tainelor lui Dumnezeu, tălmăcitorii ai Sfintei Sale învățături și trimiși speciali ai Dumnezeirii pe lângă oamenii neputincioși, de a se ridica prin propriile lor forțe până la scaunul celui Atotputernic.

Preotii sunt păzitorii adevărului, purtătorii de grija ai sufletelor noastre; învățătorii cărora Dumnezeu le-a încredințat bogăția învățăturilor Sale, pentru ca să se sporească sfîntenia și evlavia între credincioși. Deci, preotii sunt mijlocitorii credincioșilor pe lângă Dumnezeu, care zilnic intervin la Sfântul Altar, pentru ca Dumnezeu să dea păcătoșilor întoarcere la credința creștină a celor ce nu cunosc Biserica, tănuirea bolnavilor, mândgăierea întrășajilor, îndepărtarea primejdialor și a războaielor și pentru biruința păcii în lume.

Sfântul Ambrozie spune: "Slava regilor comparată cu slava preoției creștine, este cea dintre plumb și strălucirea aurului".

Evanghelistul Ioan, la începutul Apocalipsei de opt ori îi numește pe episcopi îngerii, iar Sfântul Apostol Pavel, spune: "Și încercarea care era în trupul meu voiu ați defăimat nici nu ați lepădat; ci ca pe un înger a lui Dumnezeu m-ați primi" (Galateni IV, 14).

Vorbind Apostolilor, Mântuitorul spune: "Voi sunteți lumina lumii" (Matei V, 15). Asemenea preoților Vechiului Testament, care veșnic vegheau înaintea Cântului Mărturiei, Domnul Hristos a orânduit ca și preoția Noului Testament să fie candelă arătoare și lumina lumii. Pentru aceea a și zis către ei: "Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând faptele voastre cele bune, să preamărească pe Tatăl vostru cel din ceruri" (Matei V, 16).

Preotul trebuie să lupte ca un bun ostaș a lui Hristos, împotriva dușmanului sufletelor omenești- diavolul- împotriva păcatelor și relelor care întinează lumea. Armele lui sunt rugăciunea și lacrimile, cu ajutorul cărora îmblânzește mânia dreaptă a lui Dumnezeu și zădărmicește cursele diavolești.

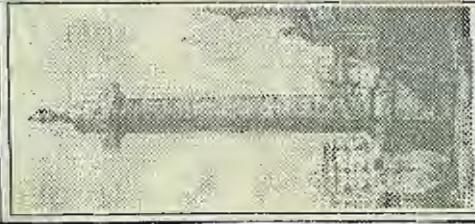
Nu trebuie uitat niciodată că de existența preotului avem permanentă nevoie în viață, de lă naștere până la moarte.

Evident că preoții trebuie să corespundă prin faptele și viața lor, minunii sfinte ce li s-a încredințat, era cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur: "Sufletul preotului trebuie să fie mai curat decât razele soarelui".

Așa să fie și să ne ajute bunul Dumnezeu!

Protosinghel Olivian Bindiu

Regele este pe tărâea

22 - 28 aprilie 1994

ANUL V. NR. 17. 20 PAGINI ISOLATE

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

† PĂCATUL TRUFEI SI AL NEASCULTĂRII

Păcatul trufei și al neascultării a răsculat îngerii împotriva lui Dumnezeu și a creat iadul. Prin păcatul neascultării săromoșii noștri au pierdut raiul și s-au văzut lipsiți de darurile bunătății lui Dumnezeu. Prin păcatul neascultării a fost înecată cmenirea cu potop, iar poporul israelitean a rătăcit prin pustiu și mai târziu a fost dus în rochia babiloniciă. Prin neascultare și trufie a ajuns fiul cel pierdut la marginile prăpastiei și nu l-au întors acasă decât lipsa și suferința, căința și umilință.

Neascultarea de poruncile lui Dumnezeu și călcarea rânduialilor Bisericii "îi aduce osindă și pierzare sufletească și blestem de la Domnul" (Deuteronomio XII, 27). "Toată înima, semeață este urâciune înaintea Domnului" zice încheiul Solomon (Pilda XVI, 5).

De aceea Sfântul Apostol Pavel, îndeamnă pe creștinii din Filipi, zicând: "Nu faceți nimic din duh de împărehere, nici de mărire deșărtă, ci cu smerenie, unul pe altul socotească și drept mai de cinstă ca el însuși" (Filipeni II, 3). Socotind ascultarea ca pe o virtute și văzând răspunderea pe care o au cei ce poartă grijă măntuirii noastre sufletești, Sfântul Apostol Pavel scria în Episola către Ebrei: "Ascultați pe învățătorii voștri și vă supuneți lor, fiindcă ei priveghetă pentru sufletele voastre având să dea de ele seama, ca să facă aceasta cu bucurie și nu suspinând, lucră care nu îi spore folosul vostru" (Ivrei XIII, 17). Aceste îndemnuri se potrivesc și pentru acei creștini care nu sunt în deplină ascultare de Biserică și fac dezbinare și gâlceavă. Ele se potrivesc la toți acei care ar mai vrea să fîm dezbinăți sufletește și să ne certăm și să ne urâm, frați de același sânge, ca în vremurile de tristă amintire. La adresa acestor creștini gâlcevitori, care nu vor să ascute de Biserică se potrivesc chiar cuvintele de judecată ale Măntuitorului când zice: "Să de nu-i va asculta pe ei, supune-l Bisericii, iar de nu va asculta nici de Biserică, să-ți fie ca un păgân și varneș" (Matei XVIII, 17). Iată cum sunt privili de către Măntuitorul, creștinii care ies de sub ascultarea Bisericii și fac tulburare și dezbinare.

Așadar se cuvine să ne iubim Biserica și pe mai marii noștri" unul pe altul din toată înima, cu toată stăruință" (I Petru I, 22) și să rămânem una în credință și legea noastră.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

București - 5 mai 1994

ANUL V, NR. 153, 20 PAGINI, 150 LEI

SÂPTĂMÂNAL INDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPEENE DRĂGAN - LUGOJ

SÂPTĂMÂNAL INDENT

PRAZNICUL CEL LUMINAT

Însemnatate deosebită de mare, pentru măntuirea noastră, oare învierea Domnului nostru Iisus Hristos. Învierea Sa ne dă dovedă că Iisus Hristos este cu adevarat, fiul lui Dumnezeu, că verbele Sale sunt adevărate, iar făgăduințele Sale nemincinoase, că moartea și învierea Sa săvârșită-sau spre slobozirea noastră din robia păcatului și spre împăcarea noastră cu Dumnezeu. Învierea chezișuiește totodată, că, fiind înfrântă moartea ce înbobiște firea noastră omenească, însăși trupul noastră, vorcăpălu putere și strălucire nouă, vor invia și el, la a doua venire și învierea obștească. Și credem în Învierea noastră, fiindcă, credem și în învierea lui Hristos, această credință fiind temelia adevărării că tot ce a spus și a făcut Mântuitorul, este adevărat. Sfântul Apostol Pavel spune: "Iar, dacă Hristos nu s-a scusat, zadarnică este credința voastră, încă sunteți în păcatele voastre. Încă cei ce au adormit intru Hristos au pierit... Iar acum Hristos s-a scusat din morți, începutură celor adormiți s-a făcut, că de vreme ce prin om s-a făcut moarte, prin om și învierea morților. Că precum întru Adam toți mor, așa întru Hristos toți vor învia" (1 Corinteni XV, 17-18, 20-22).

Biserica a orânduit Sfântul și Marele Post al Învierii Domnului, prin care noi cu toții am întâmpinat praznicul cel luminat. În acest post, facutunem-am și noi, în nevoile noastre părăsi patimii Mântuitorului; ca să merităm, pe urmă și părăsi ai învierei Sale. Doar ne-am rugat, cu toții, la începutul postului, lui Dumnezeu, să ne întărescă să ducem postul cu bună nevoie, "pentru omorârea patimilor și stârpirea a tot păcatul", rugându-L astfel pe Domnul nostru Iisus Hristos: "ca întru pocăință împreună cu Tine răstignindu-ne, și îngropându-ne, să înviem din faptele cele moarte și să petrecem cu bună plăcere înaintea Ta, în toate zilele vieții noastre".

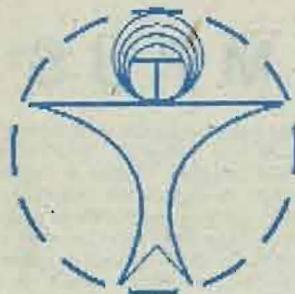
Înviind a treia zi, după Scripturi, Mântuitorul s-a grăbit să aducă măngâiere înimilor îndurerate.

Nesfârșită este bucuria îninii noastre, veselia cugetului nostru, pentru învierea cea de a treia zi a Mântuitorului. Această bucurie duhovniciească de Paști pentru Mântuitorul cel înviat, nu începe în hotarele înguste ale înini; ea se revarsă peste marginile suflarei noastre.

HRISTOS A ÎNVIAT! Protosinghel OLIVIAN BINDIU

ANUL III NR. 1(4), MAI 1994

I.S.S.N. 1220 - 5931

TEMPUS

PUBLICAȚIE PERIODICĂ A FUNDAȚIEI "TEMPUS", TRAIAN - ROMÂNIA

"A FI PENTRU A ȘTI, A ȘTI PENTRU A AVEA, A AVEA PENTRU A PUTEA, A PUTEA PENTRU A FACE, A FACE PENTRU A FI OAMENI FERICIȚI"

UNITATEA DE DRAGOSTE ȘI CREDINȚĂ

Mântuitorul a împăcat pe om cu Dumnezeu și ne-a lăsat moștenire scumpă cămașa minunată a învățăturii Sale, care, cu toate împotrivirile cezarilor Romei și a boierilor lumii, a rămas întreagă și nescricată, așa cum spune Sfânta Scriptură „și era una sufletul și înima celor ce s-au botezat” (Faptele Apostolilor IV,32).

Scăpând de persecuții, prin edictul de la Milan din 313, dragostea fierbinte a creștinilor începe ca să fie umbră de păcatul mândriei și al ambiajilor omenești desarte, lumca creștină începând a se dezbiu, până când cămașa lui Hristos, pe care nu cutezaseră și o sfâșia cei ce-l răstigniseră, a fost ruptă în jânlice bucăți spre bucuria celui rău, care „dintr-o început a fost omorât de oameni”.

Toate încercările de refacere a unității de suflet, credință și dragoste, ce s-au făcut până înainte de primul război mondial au rămas fără nici un efect, fiindcă cei ce se inițiaseră urmăreau mai mult scopuri și interese lumești, decât împlinirea gândului Mântuitorului de a fi „cu toții una”.

Încercările prin care a trecut lumea în timpul celui de al doilea război mondial, biruiștele realizate de popoare pe plan social și economic, dreptatea și frăția pe care popoarele vor să se instaureze în toată lumea au trezit și conștiința creștinilor, care și-au adus aminte că trebuie realizată unitatea ecumenică a dragostei și dreptății între toții oamenii și popoarele. Vrajba națională și religioasă ce și-au făcut loc în lume, la Turnul Babel, trebuie să moară în fața unității de credință și dragoste între oameni, stabilită la Duminica Pogorârii Duhului Sfânt.

Hristos n-a venit să I se slujească, ci ca să slujească, nu pe regi sau pe boieri lumii, ci mulțimile asuprile și atlate prădă suferințelor celor mai îngrozitoare.

Fără dubul smereniei creștine, nu se va putea face nimic, fiindcă vorbește Sfânta Scriptură: „Simeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța” (Iacob IV,10), „Nu faceți nimic din duh de curăță, nici de mărtire desartă, ci cu smerenie...” (Filipeni II,3). Mândria și dorința de stăpânire l-au prăbușit pe Lucifer și i-au scos pe protopărinții noștri din Eden.

Dumnezeu a făcut lumea și a umplut-o de toate bunătățile, pentru ca toți oamenii să aibă parte dreaptă de ele. El n-a împărtășit pământul cu hectarul și nici bogățiile solului și subsolului nu le-a dat cu kilogramul.

Deci restabilirea dreptății în lume este un deziderat dumnezeiesc, în general, fără de care unitatea de dragoste și de credință în lume este o lumorină.

Biserica creștină trebuie să ceară dispariția inegalității și să condamne asuprarea unor oameni de către alii oameni, a celor slabii de către cei tari, a celor săraci de către cei bogăți, a unui popor de către alt popor, pentru că spune aceiași Sfântă Scriptură: „Dreptatea înălță un popor” (Pilde XVI,34) și „Pe cărarea dreptății este viața și pe calea pe care ca o însemnează nemurirea” (Pilde XIII,28).

Nimănui să nn i se mai îngăduie să trăiască în trăndișie, hrăindu-se din munca altora, pentru că tot Scriptura vorbește: „Cine nu vrea să înmuncăască acela nici să nu mănânce.” (II Tesalonicienii III,10).

Dragostea și respectul față de tot omul, indiferent de naționalitate, rasă sau credință; trebuie să fie obligația sfântă a tuturor, pentru că înaintea lui Dumnezeu „nu este nici iudeu, nici elin... ci toți una sunt în Iisus Hristos” (Galateni III,28). Sovinișmul religios, național și rasial a fiem și face săurgă fluvii de sânge și să se adune mulți de oseminte omenești și este destul de dureros faptul că de multe ori s-au făcut și se fac acestea în numele crucii lui Hristos.

Unitatea de dragoste și de credință nu se poate stabili fără climatul sănătos al păcii între oameni și popoare, pentru că pacea este „Jucurul dreptății” și „roada dreptății va fi linștea și nădejdea în vecii vecilor” (Isaiu XXXII,17). Fără pace și sfîntenie „nimici nu va vedea pe Dumnezeu” (Evrei XII,14).

Biserica creștină trebuie să convingă pe conducătorii statelor că Dumnezeu este părintele vieții și nu al morții. Omului i s-ă dat rațiunea pentru ca prin știință să stăpânească și să folosească la maximum descoperirile științei spre binele și fericirea oamenilor și popoarelor și nu spre nimicirea lor.

Nimic nu este cu neputință celui ce crede. Dacă vom crede și vom acționa conform credinței noastre, unitatea de dragoste și credință se poate realiza, dar aceasta cere o sfârșire adâncă și puternică a tuturor slujitorilor Bisericii creștine.

Așa să fie și să ajute Dumnezeu!

Protosingel Olivian BINDIU
Mănăstirea Izvorul MIRON
Românești, județul TIMIȘ

Recreștența

6 - 12 mai 1994

ANUL V, NR. 154, 16 PAGINI, ISOIE

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

TINEREȚEA ȘI VIAȚA

Tinerețea este ceea mai frumoasă perioadă din viața omului. Atunci când omul este în plinătatea puterilor trupesci și sufletești, vede lumea mai frumoasă și tot ce-l înconjoară devine mai placut. Atunci parcă pentru om, suferințele, bolile, necazurile sunt suportate mai ușor, încât de multe ori nici nu le observă și bucuriile sunt mai multe și parcă mai abundente conform dictiouului: "Când ești Tânăr și viața e mai frumoasă". Tocmai de aceea tinerețea a fost denumită de unii învățăți "primăvara a vieții" pentru că în această perioadă omul tinde spre ceea ce este frumos, drept și bun, își dorește multă fericire și viață lungă. Toți artiștii au elogiat frumusețea tinereții; scriitorii au zugrăvit-o în cărți, poeții au descris-o în versuri, pictori au imortalizat-o pe pânzele lor, relevându-i măreția prin culorile lor vii, iar muzicienii în concertele lor.

Tinerețea însă, nu înseamnă numai entuziasm și dragoste de viață ci și puritate morală și sufletească. Așa cum orice plantă și viață tind să crească și spre căldură, tot așa și omul în tinerețe, iubește tot ceea ce este curat, pur, luminos, într-un cuvânt tinde să se înalte spre Dumnezeu. Fericitul Augustin spune: "Ne-ai făcut pentru Tine, Doamne și neliniștit este sufletul meu până se va odihni întru Tine".

Sfânta Scriptură este plină cu nenumărate chipuri de tineri care și-au trăit viață și și-au călăuzit faptele după Legea lui Dumnezeu. Mântuitorul Iisus Hristos ne spune: "Fără de mine nu puteți face nimic".

Tânăr a fost și Avraam când a părăsit casa părintească și s-a mutat în pământul săgădușit de Dumnezeu. Tot Tânăr a fost și Moise și curat în fața lui Dumnezeu, când a fost trimis de acesta să izbăvăcască pe poporul israelitean, Tânăr a fost și regele David și bineplăcut lui Dumnezeu, Tânăr a fost și Solomon când s-a urcat la tronul pământului său.

Sfântul Ioan Botezătorul Tânăr fiind, toată primăvara vieții lui și-a petrecut-o în post și rugăciune fiind curat și drept înaintea oamenilor și a lui Dumnezeu.

Din aceste exemple pe care le găsim în Sfânta Scriptură, vedem că tinerețea trebuie să însemne în primul rând puritate și o trăire adevărată după lege și poruncile lui Dumnezeu.

Dominul Iisus Hristos, este modelul desăvârșit al tinereții și al vieții, spunându-ne că El este calea, adevărul și viața, ba chiar mai mult decât atât ne arată că toți care vor trăi după Legea și poruncile Lui și se vor împărtăși cu Trupul și Sângerele Lui, vîi vor fi.

Se cuvine deci, ca întraga noastră viață, să o păstrăm Tânără, adică să o trăim în curățenie și dreptate, împlinind neincedat voia și poruncile lui Dumnezeu.

Să ne aducem aminte, întotdeauna de sfaturile Sfântului Apostol Pavel adresate ucenicului său Timotei, căruia îi spunea: "Fugi de poftele tinereilor și urmează dreptatea, credința, dragostea, pacea cu cei ce cheamă pe Domnul din inimă curată" (II Timotei II, 22), iar în alt loc îi spunea: "Nimeni să nu disprețuiască tinerețile tale, ci fă-te pildă credincioșilor cu cuvântul, cu purtarea, cu dragostea, cu duhul, cu credința, cu curăția". (I Timotei IV, 12).

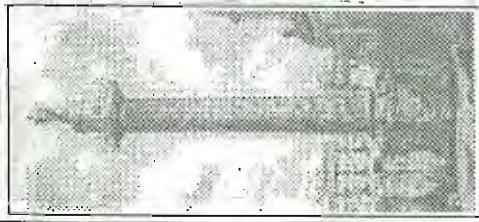
protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeșteava

13 - 19 mai 1994

ANUL V, NR. 155, 20 PAGINI, 200 LEI

SĂPTĂMANAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

OMUL NOU

Dacă Adam, prin păcatul neascultării, a închis raiul, Hristos prin puterea harului și iubirii Sale ne-a redeschis raiul. Adam este chipul slăbiciunii și al păcatului. Hristos este modelul virtuții și a sfînteniei. Adam este omul cel vechi al poftelor și sărădelegilor, Hristos, este omul cel nou al vieții morale desăvârșite. Hristos s-a întrerupat ca să ne ajute și ajunge la desăvârșirea unei vieți morale. El s-a născut, ca să renăstăm și noi. El s-a umilit pe Sine, ca să ne înălțăm noi. El, s-a coborât, ca să ne ridicăm noi.

Omul cel Nou, întru Hristos este înainte de toate omul adevarului. Acesta sătare, având mijlocul încins cu adevarul. El iubește adevarul ca pe cel dintâi nume al lui Dumnezeu, ca pe un diamant ale căruia lumină strălucesc nu numai pe o parte, ci pe foarte multe părți. El nu trădează adevarul cu minciuna ci-și aduce aminte de cuvântul Sfintei Scripturi: "Buzele minciinoase sunt urâte Domnului, dar cei ce lucrează în adevar sănt plăcut" (Pilde, XII, 22). El nu-și pleacă urechea la soaptele minciinoase, bineștiind că minciuna este de la diavolul, "tatăl minciunii" (Ioan VIII, 44).

Omul Nou este și omul sfîntenici, care are înima curată și se ferește de viață deșartă și păcătoasă. El este și omul dreptății care nu face strămbătate și nu asuprește pe nimeni. El lupă pentru dreptate și pentru o viață mai bună pentru toți, bineștiind că: "prin binecuvântarea oamenilor dreptățetatea merge înainte, iar prin gura celor nelegiuiți ajunge în ruină" (Pilde XI, 11).

Omul cel nou mai este și omul iubirii de aproapele, care nu face, discriminări și deosebirile între oameni, ci pe toți îi privește și îi tratează ca pe frații săi. Iisus Hristos a stat de vorbă cu samarinenii și cu pagânii, chemându-i și pe aceștia la mântuire.

El vrea să respectăm și să iubim pe tot omul "căci fiecare om este o săptură a lui Dumnezeu și deci un frate al nostru".

Omul cel nou este omul păcii, care trăiește în pace și bunămînțelegeră cu toții. El iubește pacea ca pe cel mai scump bun al vieții, ostenește și luptă pentru întărirea păcii în țara sa, între toți oamenii și popoarele pentru că: "Cei blâzni vor moșteni pământul și se vor desfăta de binefacerile păcii" (Psalmul 36, 11).

Se mai poate spune că omul nou este și omul care și iubește familia, cinstindu-și căminul și năștind cu drag pentru ridicarea și înflorirea lui. Omul cel nou care și iubește țara, bineștie că dragostea de țară este cea dintâi virtute a omului civilizat.

Așadar se cuvine să îngropăm pentru totdeauna pe omul cel vechi al păcatului și să renăstăm la o viață nouă în Hristos și cu Hristos, iubindu-ne Biserica neamului și rămânând statomici în credința noastră străbună. protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regește în ea

ANUL V | NR. 156 | 16 PAGINI | 20 IUNI

20 - 26 iunie 1994

INDEPENDENT DE OPINIE SI INFORMATIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRAGAN - LUGOJ

SĂPTĂMÂNAL

SLUJBA SLUJBELOR

Sfânta Liturghie este slujba slujbelor religioase, lauda laudelor și jertfa jertfelor ce se cuvine să o aducem Celui preainalt, după cuvintele liturgice: "Ale Tale dintru ale Tale, Tie aducem de toate și pentru toate". Sfânta Liturghie este reeditarea vieții Mântuitorului, este repetarea dramei de pe Golgota în chip neșângeros, este însăși jertfa cea măntuitoare pe care dragostea lui Dumnezeu ne-a adus-o în dar nouă creștinilor. Sfânta Liturghie este aducerea cerului pe pământ, este inimul cel mai sublim al corului îngerilor, împreună cu cel al oamenilor, este grădina cea înflorită a bucuriilor și a desfășărilor duhovnicești, este îmbrățișarea cea mare a Creatorului cu cea mai înaltă creațură a Sa, în farmecul regăsirilor și-n dragostea care iartă toate și învinge toate.

Cu adevărat, asistând la săvârșirea Sfintei Liturghii ortodoxe, dacă ai cugetul curat, îți dai seama că deși ești pe pământ, cu sufletul te simți în ceruri. Fiecare rugăciune, fiecare cântare și fiecare mișcare din cadrul Sfintei Liturghii grăiesește sufletului și-l înalță spre culmile luminii și ale fericirii cereste. Se cade, dar ca fiecare creștin să cunoască însemnatatea și înțelesurile cele mai adânci ale Sfintei Liturghii în care noi aducem jertfa supremă a trupului lui Hristos, acela care operează în noi iertarea păcatelor și prezența lui Dumnezeu în trupul și sufletul nostru.

Cuvântul "liturghie" vine de la cuvântul grecesc "leiton ergon", care înseamnă lucrare publică, oficiu, vrând să ne arate că și Sfânta Liturghie este o lucrare publică, un sacrificiu divin public și comun, la care se aduce un sacrificiu sfânt și la care iau parte toți creștinii. Ea este "culmea cea mai înaltă a trăirii duhovnicești creștine".

Sfânta Liturghie este o comoară prepoasă pentru sufletele noastre, este un dar neprețuit pe care l-am primit de la Dumnezeu, pentru aceea se cade să ne folosim cu prisosință de acest minut dar. Să-l punem în folosul nostru sufletesc.

Să nu lăsăm să trece nici o duminică fără a participa la Sfânta Liturghie. Fiecare trebuie să se trudească a asculta cu toată evlavia și vrednicia această slujbă a slujbelor creștine, la care Mielul lui Dumnezeu se aduce jertfă pentru măntuirea sufletelor noastre.

Așadar, fiecare să ne împărtășim cu harul și darurile pe care ni le oferă din belșug Sfânta Liturghie.

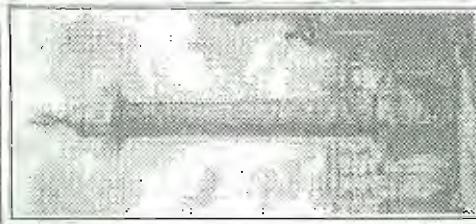
protosinghel OLIVIAN BINDIU

Revolta contra Icoanei

27 mai - 2 iunie 1994

ANUL V, NR 157, 20 PAGINI, 200 LEI

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE SI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

DESPRE ICOANE

Icoanele sunt o reîmprospătare a principalelor evenimente din viața Domnului Iisus Hristos și a sfintilor și ele sunt astfel o învățătură și un îndemn în plus pentru noi. Ele ajută la întărirea credinței, la înălțarea sufletului și la încălzirea și înduioșarea inimii, dându-ne sentimentul prezentei lui Dumnezeu printre noi, înălțându-ne cu gândul de la pământ la cer.

Sfântul Ioan Damaschin spunea că: "Dumnezeu însuși a îngădui icoanele, fiindcă El a născut pe Fiul Său, care este icoana Sa. Si omul este tot o icoană a lui Dumnezeu, fiind făcut după chipul și asemănare Sa".

În Scriptură nu găsim nicăieri scris, că s-ar fi ridicat cineva împotriva icoanelor, deci Templul lui Dumnezeu din Ierusalim era împodobit cu chipuri și icoane ca cele ale celor doi heruvimi care străjuiau sacerdii legii. Sfântul Apostol Pavel vorbește cu admirare despre icoana acestor heruvimi ai mării, care umbrau altarul, precum și despre celealte podoabe ce se aflau în casa lui Dumnezeu (Evrei, IX, 5).

Sfântul Atanasie cel Mare spune: "Noi credincioșii, ne închinăm sfintelor icoane nu ca idolilor, cum fac păgânii, nu, ci numai ne arătăm iubirea noastră înfățișată pe icoane. De aceea când se șterge chipul de pe ea noi o credem ca pe un chip nefolositor. Noi creștinii, sărutăm sfintele icoane și ne închinăm lor, tot pentru faptul pentru care sărutăm pe copiii și pe părinții noștri, adică pentru a le arăta astfel iubirea noastră sufletească. Si evreii se închinau oarecând tablelor legii și celor doi heruvimi, dar prin aceasta, nu cinsteau nici aurul, nici piatra, ci pe Domnul care le-a poruncit să le facă".

Icoanele au contribuit și la lucrarea sfântă de evanghelizare adică în răspândirea, creștinismului. Așa a fost cazul cu încreștinarea bulgarilor, când Sfinții Metodic și Chiril au folosit icoana judecăți din urmă, pe care văzând-o aceștia au îmbrățișat imediat credința creștină.

Icoana prezintă o însemnatate mare chiar și din punct de vedere artistic, întrucât ea este: "O rază dezmiernătoare nesfărșit de frumoasă". Artă și teologie sunt combinate deopotrivă în adevărate icoane ale ortodoxiei.

Se cuvine aşadar, ca și noi să ne arătăm demnii de credința noșilor și strămoșilor noștri, iubindu-ne Biserica și podoaba cea multă grăitoare a sfintelor icoane. Să facem icoanelor loc de cinste și în casele noastre, cinstindu-le cu închinare respectuoasă, sărutare și cu cuvinte de rugăciune adresate persoanelor reprezentate pe ele.

Așa să fie și să ne ajute Dumnezeu!

protosinghel OLIVIAN BINDIU

CURCUBEUL TIMOCLEAN

Revistă periodică a Filialei din BOR a
Comunității Românilor din Iugoslavia - "Ginta Latină"

Publicație aprobată de Ministerul de Informații sub numărul de înregistrare 1570 din 3.03.1994

Anul I • nr. 4 • iunie 1994

Protosinghel OLIVIAN BINDIU, Starcălu Mănăstirii
"Izvorul Miron" Românești, jud. Timiș

VOIA LIBERĂ

Voa liberă este facultatea susținutului omenesc de a exercita voința sa pentru a face sau a nu face ceva; este starea, putința de a alege între o acțiune sau alta.

Din punct de vedere creștin, voia liberă este "puterea susținută pe care o are omul chiar de la creare și prin care el se poate hotărî, fără nici o silă, pentru o săptă sau pentru alta" (Învățătura de credință creștină ortodoxă, p. 365). Este deci facultatea de a alege calea binelui sau pe cea a răului.

"Iată cu astăzi și-am pus înainte viața și binele, moartea și răul" (Deuteronom XXX, 15) - zice Domnul "Pus-am înaintea ta foc și apă și ori la care vei vrea, vei întinde mâna ta. Înaintea oamenilor este viața și moartea și oricare le va plăcea li se va da" (Iisus Sirah XII, 16 - 17).

Voa liberă este o prerogativă pe care însuși Dumnezeu o respectă, pentru că El nu obligă, ci-l ajută pe om să facă binele. Dumnezeu nu constrângă pe om, ci-l lasă să aleagă; apelează la voința lui și-l lasă să decidă singur. "Dacă voiește cincva să vină după Mine, să se lepede de mine, să-și ia crucea să și să-Mi urmeze Mic" (Marcu VIII, 34) spune Mântuitorul, care se și adresează lânărului bogat astfel: "Dacă voiști să intri în viață, păzește poruncile" (Matci XIX, 17).

Voa liberă înseamnă trăirea în respectarea poruncilor dumnezeiești și a legilor mai înalte. Este supunerea voinței tale voii lui Dumnezeu. Între bine și rău este alegerea binelui; între viață și moarte, este alegerea vieții: "Alge viața ca să trăiești tu și urmașii tăi" (Deuteronom XXX, 19), întărește creatorul.

După învățătura creștină voia liberă este slobozenia de păcat, este starea de haz și virtute sub măna cea tare a lui Dumnezeu, este năzuința permanentă de a dobândi viață veșnică. Voa liberă nu înseamnă a-ji da rău liber patimilor și instincțelor, ci înseamnă înfrângerea lor și trăirea în lumina învățăturilor sfinte și supunerea conștientă voii lui Dumnezeu, aşa cum spune Apostolul: "Robia păcatelor rodește moartea, iar robia lui Dumnezeu, harul și libertatea rodește îndreptarea și viața veșnică" (Romani VI, 16 - 23).

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeștețărea

3 - 9 iunie 1994

ANUL V. NR. 158 20 PAGINI 200 LEI

SĂPTĂMÂNAL

DEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

NEVOIA DE PREOȚI

+ Nu trebuie să uităm niciodată că de preot avem permanent nevoie în viață, de la naștere până la moarte. Omul abia născut trebuie botezat; căzut în păcate și întinând haina botezului are nevoie de dezlegarea ce o dă spovedania. Întreînd o familie, preotul ne dă binecuvântarea dumnezeiască; bolnavi sau pe patul de moarte, prin preoți primim Taina Maslului, Spovedania și Împărtășană care ne dă putință de a trece cu bine la viață cercasă. Evident că preoții trebuie să corespundă prin faptele și viața lor misiunii sfintei ce li s-a încredințat aşa cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur: "Sufletul preotului trebuie să fie mai curat decât razele soarelui". Din nefericire știm că, deși sunt mulți preoți, toți sunt puini: "mulți cu numele și puțini cu fapt și cu viață sfântă".

Această situație nefericită, nu trebuie să ne mire, fiindcă primirea harurilor dumnezeieschi, nu depinde de sfintenia preotului care să vârsește cele sfinte. Dumnezeu ne comunică harurile sale prin preoți, indiferent de viața sfântă sau păcătoasă a acestora. Nu viața greșită a preotului poate împiedica primirea harurilor dumnezeieschi, în suflarele noastre, ci numai păcatul, care s-ar afla în sufletul omului. Faptul că sunt și preoți care nu pot fi la înălțimea misiunilor sfintei, nu trebuie să ne îngrijoreze, pentru că nici în lumea aceasta, nu există stări fără greșeli și lipsuri. Nu există frumusețe omenească care să nu aibă defecți: între plante și flori, unele sunt otrăvitoare, altele sunt dăătoare de sănătate și frumos mirosoitoare. Nu toți meseriașii, doctorii, profesorii, arhitecții, avocații etc. sunt egal de buni și pricepuți. și între preoți pot fi unii care nu-și prețuiesc destul demnitatea și haina (făcând politică ocupându-se de afaceri, de curvie, beție etc.) nu trăiesc aşa cum predică și înviață. Osândă groaznică vor avea aceștia de la Dumnezeu, pe a cărui Biserică au necinstit-o, prin comportare.

Din toate acestea se poate constata că de neîmpletit procedează unii credincioși, care pentru scăderile unor preoți fie ele oricără de supărătoare la prima vedere, părăsesc Biserica lui Hristos, înfircrează, judecă și condamnă, întreaga tagmă preoțească, coborând-o la același nivel.

Ar fi drept și cinstit ca cineva să-și urască și să-și bârfească soția sau mama, pentru că a întărit pe stradă o femeie desfrânată? Este adevarat că unii preoți și călugări se compromit prin purtările lor, dar aceștia numai pe ei se dezonorează și se inurdăresc, nu și Biserica.

Scăderile morale ale unui preot nu pot îndrepăti pe credincioși a duce o viață de neascultare și de păcat, ci dimpotrivă! De multe ori credinciosii condamnă pe nedrept preoții și cer de la ei lucruri pe care ei însăși nu îndrăznesc să le facă.

Deci se cuvine ca fiecare dintre noi, să sun buni și ai Bisericii și ai lui Dumnezeu și cu aceeași putere și căldură, să sim și buni cetățeni; să dăm lăru și neamului, ceea ce se cuvine, și lui Dumnezeu, cele ce î se cuvin.

Nimeni nu va putea sluji niciodată la doi domni!

protosingel OLIVIAN BINDIU

Regeștețărea

10 - 16 iunie 1994

ANUL V. NR. 159, 20 PAGINI, 200 LEI

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATAȚIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

PACE ȘI BUNAVOIRE

Pacea și bunăvoieira între oameni sunt condițiile principale ale existenței noastre. Pacea și bunăvoieira, formează temelia sigură pe care se poate clădi edificiul mare al unci vieți fericite și prospere. Hristos a venit să semene această pace și bunăvoieire în suflete și să le apropie prin duhul dragostei Sale sfinte pentru oameni. Pe calea păcii și bunei înțelegeri năzuiesc să meargă toți creștinii de bunăvoieință și de bună credință, bine știind că legământul cu Domnul este "viață și pacea" (Matei II, 5).

Hristos binecuvântează pe toți cei ce iubesc pacă și osteneșc pentru ea, pe toți cei ce ajută la așezarea unei vieți mai bune, mai drepte și mai fericite pentru toți. De aceea ne bucurăm de toate strădările ce se depun în interesul bunei convețuirii, al înseñinării și prospăterii vieții și suntem datorii să sprijinim pe toți oamenii de bine care ne conduc destinele pe calea păcii.

Hristos a venit să trezească în noi conștiința demnității umane și să ne ajute și ajunge la măsura omului desăvârșit. El ne-a arătat valoarea unui suflet desăvârșit, împodobit cu virtuile credinței, blândeții, hăniciei, cinstei, bunătății și dragostei de oameni. A venit să ne învețe că dacă avem datorii către Dumnezeu, în aceeași măsură avem datorii către semenii noștri și către țara din care facem parte.

În învolburările vieții și ale vremurilor pe care le trăim și în eforturile care se depun pentru cercarea unci lumi noi, se cuvine să ne aducem și noi contribuția în sprijinirea a tot ce se face pentru bunul mers al vieții omenesti, îndeplinindu-ne conștiincios datoriile noastre de creștini, ca și datoriile de cetățeni ai țării.

Să ne scoatem din suflet simțările urăte și necurate care-i îmvrăjesc pe oameni, făcând astfel loc simțămintelor curate și binevoitoare, care-i apropie pe oameni și-i fac să se aibă ca frații.

Să ne împodobim sufletele cu frumoasele virtuți creștinești care întăresc demnitatea noastră de oameni și ne fac mai buni, mai drepti, mai umani, mai plăcuți lui Dumnezeu.

Așadar să renăștem și noi într-un om nou, în duhul și dragostea Mântuitorului, care într-o iescă săracă s-a coborât la noi din slăvile cerului, ca să se pună model desăvârșit al vieții noastre.

Așa să fie și să ne ajute Dumnezeu !

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeșteptărea

17 - 23 iunie 1994

ANUL V, NR. 160, 20 PAGINI, 260 LEI

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

DUHUL SFÂNT

Duhul Sfânt, aşa cum ne-a spus Domnul Hristos însuşi, purcede din Tatăl din veci și arc aceleași însușiri.

Duhul Sfânt este viața lumii, adevarata viață, care veșnic se schimbă, ia aspecte noi, tot mai vii, tot mai perfecte și care niciodată nu se sfărsește.

Duhul Sfânt este înțelepciunea divină, care toate le stie și conduce. Sfântul Duh este flacăra, entuziasmul, însuflețirea, puterea credinței, care a dat pe sfintii mucenici, care s-au sacrificat pentru Hristos și Biserica Sa. Sfântul Duh este tainica putere dumnezeiască ce lucează în sufletul omenești și deșteaptă în el comori de simțuri nebănuite.

Sfântul Duh este creatorul sufletului creștin; el ne dă credința, nădejdea și El ne îndeamnă la faptele îndurării sufletești și trupești; El ne leagă sufletește de Dumnezeu și ne umple de bucurie duhovnicească. Nu poate fi creștin adevărat decât cel ce este pătruns de razele Sfântului Duh. El ne îndeamnă la rugăciune, este sufletul rugăciunii, prin faptul că ne îndreaptă către Dumnezeu, ne dă măngâierea reculegerii și ne umple de har viață noastră spirituală. Duhul Sfânt ne umple inimile de pace și de bucurie, învățându-ne toate cele de folos pentru sufletele noastre. El locuiește în sufletele credincioșilor de pretutindeni și de la fața lui nu ne poate ascunde nicăieri. El este vesnic, deoarece Hristos: "prin Duhul vesnic s-a adus lui Dumnezeu jertfa sără prihană" (Eur. IX, 14).

Duhul Sfânt este izvorul harului și al tuturor darurilor, având puterea de a convinge și transforma pe păcătoși în sfinti. El măngâie, învață, inspiră, însuflețește, întărește și sfințește pe toți credincioșii, fiind visițierul bunătăților și dătătorul de viață al nostru al tuturor, aşa cum îl chemăm în duioasa rugăciune de invocare a Duhului Sfânt.

De Russalii sărbătorim și ziua întemeierii Bisericii, ziua în care s-a pus temelia primei comunități creștine, adică aducerea aminte de cca 3.000 și 2.000 de credincioși care s-au botezat în Ierusalim, îndată după pogorârea Sfântului Duh. Cu puterea Duhului Sfânt de alunci și până astăzi, Biserica creștină a înfruntat vulturile și a adus mântuirea sufletească credincioșilor.

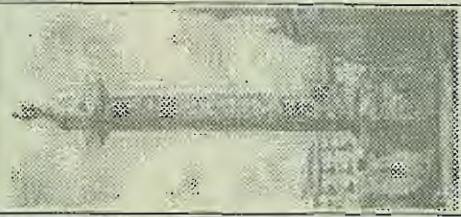
protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeștejotarea

24 - 30 iunie 1991

ANUL V. NR. 161, 20 IUNIE 1991

SĂPTAMANAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRAGAN - LUGOJ

"GLASUL CELUI CE STRIGĂ ÎN PUSTIU"

Proorocul Isaia vestise despre Sfântul Ioan Botezătorul, că va merge înaintea feței Domnului pregătind calea, în pustia Iudeii, pentru Evanghelie. Iată că s-au împlinit cuvintele proorociei. Glasul celui ce strigă în pustia Iordanului, zguduie sufletele celor din Ierusalim și împrejurimi. Problemele de conștiință puse de oamenii unui veac de molescală, sunt tot mai dese. Mustrarea cugetului, acest glas dumnezeiesc din om, îi mână să-și spele păcatele și fărădelegile în apele Iordanului. Ascetul cel mai aspru, din căi are creștinătatea, revendicat de Vecchiul Testament și deopotrivă de Noul Testament, îmbrăcat în haină de păr de cămilă, incină cu o coreală mijloc și hrăndu-se cu lăcuste și miere sălbătică, pentru toate categoriile sociale are cuvânt de îndrumare și mustrare. Lumea care uită totacă, foarte repede și binele și răul, evenimentele senzaționale ca și pe cele de rând, trece la ordinea zilei. Sfântul Ioan rămâne "glasul celui ce strigă în pustie", un glas ca mugelul leului în pustia nesfârșită. Nu a fost înțeles. El striga în chipul tunetului peste ape multe: "Pocăiți-vă că s-a apropiat împărația lui Dumnezeu" (Matei III, 2). El simțea, vedea împărația lui Dumnezeu în lume, care nu este mâncare și băutură, care nu se poate cucerii nici cu spada, nici prin bogății nesfârșite, nici prin organizații și frâmantări politice. Este o împărație a spiritelor. Se întră în ea prin pocăință, prin întoarcere sinceră la Dumnezeu și se trăiește prin iubire. Doar Însuși Dumnezeu este iubire. Strâmbă râmas pentru lumea de atunci, ca și pentru cea de azi ideea împărației lui Dumnezeu. Iudeii contemporani cu Sfântul Ioan, se găndeau la cele trecătoare. Gândul se ajințise spre o împărație pământească cu întreg cortegiul ei, instituți și organizații omenești, în care să se încadreze. Voiau să se substitue imperiului roman alotputernic. Visau o împărație vremelnică, pământească. Spiritualitatea împărației care se apropiă era prea grea de înțeles și de cucerit pentru ei. Dar cu toată răspândirea Evangheliei creștine de aproape două mii de ani, mentalitatea de astăzi se ascundă prea mult cu cea de atunci. Biserica în învălășeala zilelor de grea încercare prin care trece astăzi, este tot "glasul celui ce strigă", în pustia vieții. Mulți o critică și o condamnă chiar. Vina tuturor relelor și a mizeriei sociale îse impunează ca de merit. Parcă rolul Bisericii ar fi de natură politică sau economică. Uită că la temelia Instituțiilor sociale stă ideea creștină. Mulți nu se sfîesc a cere programe concrete și realizări vremelnice. O împărație aicea, cu ostași și forță publică. Acestora le scapă ideea fundamentală, spiritualitatea Bisericii. Scopul ei este supranatural. Cele vremelnice sunt un cadru în care începe spiritualitatea, și se pot realiza aspirațiile legitime individuale și naționale, dacă nu contrazic scopul final. Spiritul creștin trebuie să înnoiască omul și societatea. Omul pneumatic de care vorbește Sfântul Apostol Pavel, în epistolele sale, va realiza societatea, națiunea și omenirea, pe linia spiritualității.

Iată de ce, "glasul celui ce strigă în pustie", trebuie să mustre lumea de azi, care nu a văzut și nu poate cuprinde înțeala împărației lui Dumnezeu. protosinghel OLIVIAN BINDIU

VITA MOLDOVĂ

foaie religioasă

ANUL V, NR. 7-9 (21) • EDITATĂ DE MĂNĂSTIREA "IZVORUL MIRON" ROMÂNEȘTI • IULIE - SEPTEMBRIE 1994 • preț : 200 lei

CĂSĂTORIILE MIXTE ÎN TRECUT ȘI ACTUALĂ

Căsătoria este un așezământ divin, voit de Dumnezeu pentru ajutorul și desăvârșirea omului, iar ca scop secund, perpetuarea rasei umane spre slava lui Dumnezeu: "Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el" (Genеза II, 18), iar după venirea Mântuitorului Iisus Hristos, căsătoria a devenit una din tainele fundamentale în realizarea măntuirii credincioșilor în Trupul mistic al lui Hristos care este Biserica: "Taina aceasta mare este, iar eu zic în Hristos și în Biserică" (Efeseni V, 32) după cum glăsuieste peste veacuri Apostolul neamurilor.

În înțelejuridice "Sfânta Taină a Cununiei este lucrarea sfântă prin care se desăvârșește - prin har - înțelelegerea dintre două persoane, prin care acestea încheie căsătoria" (1), acestea producând efecte juridice și canonice.

Ea nu este un "lucru urâcios" după cum învățau ereziarhii secolelor creștine primare. Deci ea are "două aspecte; divin și uman" (2) fiind instituție divină și act juridic (Canonul 19 Apostolic).

Biserica creștină a fost confruntată cu problematica impusă de căsătoriile mixte chiar începând cu veacul apostolic, deoarece unu dintre membrii ei "recruți dintre iudei și păgâni, încheiau căsătorii legale din punct de vedere al dreptului roman, cu necreștinii". (3)

Problema aceasta a fost rezolvată de către Sf. Apostol

a acceptă decât ca excepții căsătoriile mixte, "parinții participanți la Sinodul Trulan" au interzis cu desăvârșire, contractarea unei căsătorii între un creștin ortodox și un creștin eterodox" (7) (canonul 12 Trulan).

Toate canoanele ce se referă la căsătoriile mixte, acceptă acest tip de căsătorie numai în cazul când persoana eterodoxă trece la Ortodoxie sau făgăduiește solemn că se va face creștin (canonul 31 Laodiceea). Când căsătoria se realizează cu un soț eretic, ea putea avea loc numai după ce soțul trecea din nou la Ortodoxie, după care primea canonul penitențial prevăzut.

Iar copiii rezultați din căsătoriile mixte, sfintele canoane prevăd ca ei să fie botezați și educati în credința ortodoxă.

În cazul în care doi eterodocși au încheiat o căsătorie legală, iar mai apoi unul dintre soții se convertește la credința ortodoxă, iar celălalt rămâne tot eterodox, "căsătoria lor să nu se desfacă, dacă soții se învoiesc să trăiască împreună și mai departe" (I Corinteni VII, 12 - 16; canoanele 72 VI ecumenic; 14 Ecumenic; 10 Laodiceea; 23 Ioan Postitorul) (8).

Dar pe lângă aceste impedimente ce îngreuiază căsătoria mixtă, au existat încă o serie de alte impedimente, ca de exemplu: "deosebirea de religie, căderea în eretie a unui soț, hirotonia, voturile monahale, căsătoria existentă, căsătoria a patra etc" (9). Toate

rezolvată în duhul creștin al dragostei, dar înnând și de dispozițiile canonice ale Tradiției Sfinte.

În ultima vreme a avut loc contacte între ortodocși și musulmani (Mambesy, 17 - 18 nov. 1986) pentru a se reglementa situația căsătoriilor ce au avut loc între credincioșii acestor două religii. "Biserica Ortodoxă a acceptat, prin economie, căsătoria dintre ortodocși și eterodocși, cu condiția ca slujba să fie oficiată de un preot ortodox. Totuși, căsătoria cu un musulman, și în general cu o persoană de altă religie a fost interzisă" (13) această practică fiind observată de Biserica Ortodoxă până în zilele de azi.

Pentru a înălțura ulterioare contestări și pentru a nu transforma căsătoria într-o simplă căsătorie de conștiință, cea mixtă "trebuie oficiată în public, adică în biserică parohială a soțului ortodox." (14) În acest sens căsătoriile nu se săvârșesc în mănăstiri sau în case particulare dar acestea doar cu încreviințarea și binecuvântarea chiriarhului locului.

Biserica Ortodoxă însă, în ultima vreme, datorită faptului că a fost folosită "ca metodă de expansiune și prozelitism" (15) în căsătoria mixtă, de către celelalte religii și culte, a luat o serie de măsuri care să stopeze acest proces. Și astfel a început într-o vreme să mai accepte ca valide tainele săvârșite de alte confesiuni, chiar de către romano-catolici. "Hotărârile Sinodului de la

episcopilor, care fiind foarte conservatori, bineînțeles că nu urmăresc a face concesii.

Se mențin pe mai departe cele două măsuri tradiționale ale Vaticanului la care nu doar să renunțe, păstrându-se pe mai departe o stare de tensiune care este total opusă spiritului ecumenic prezent.

Prima dintre cele două măsuri "este aceea care îl obligă pe soțul catolic, să facă tot ce-i să în putință spre a-l converte pe soțul necatolic la credința catolică, iar în a doua măsură, este aceea de a-i obliga în scris pe ambiții soții, sauă măcar verbal, dar în mod solemn, la boala și educarea religioasă catolică a viitorilor copii." (19)

Papa s-a jinut de cuvânt. În 1970, papa Paul al II-lea la 31 martie, dă mult așteptatul "motu proprio" sub titlul de "matrimonio mixtă" și care, a intrat în vigoare la 1 octombrie 1970. Cuprindea un preambul istoric și 17 articole.

Dar acest act nu a schimbat cu nimic situația, ea rămânând pe mai departe încordată. Papa "n-a schimbat nimic în legislația privitoare la căsătoriile mixte și tonul este mereu autoritar." (20)

Actualmente, cadrul principal al căsătoriilor mixte, în Biserica Ortodoxă, este determinat de trei elemente. Primul se referă la validitatea Botezului condiție "sine qua non" pentru căsătorie. Indiferent de ce confesiune ar fi soțul, sau ambiții soții, în cazul în care botezul este valid "ele sunt îndreptățite să primească și Taina Cununiei ... care își produce efectul haric,"

3) Cât privește criteriile și modalitățile de aplicare a iconomiei pastorale sub forma pogorâmantului în cazul căsătoriei dintre ortodocși și eterodocși, și îndeobsebi față de soț ortodox căsătorit cu un necreștin sau un necredincios, rămâne la latitudinea fiecărei Biserici Ortodoxe locale" (25). Si aceste hotărâri au fost luate în lumina sfintelor canoane, a Tradiției și în dorința de a păstra neșirbite principiile izvorite din adevăr ale Ortodoxiei. Căci surogatele nu au făcut decât rău, întotdeauna.

Părerea mea este că în privința căsătoriilor mixte, trebuie respectate principiile Ortodoxiei bazate pe sfintele canoane, dar acolo unde iconomia ca expresie a iubirii creștin autentice o cere, pogorâmantul se impune. Ca toate să se facă spre zidire, spre întărirea împărăției lui Dumnezeu potrivit cuvintelor Mântuitorului "De va veni la Mine cineva nu-l va alunga."

Note bibliografice

1. Arhid. Prof. Dr. Ioan N. Floca, "Drept Canonice Ortodox, Legislație și Administrație bisericească", vol. II, Bucuresti, 1990, p. 67;

2. Pr. prof. Nicolae Dură, "Căsătoriile mixte în lumina învățăturii și practicii canonice ortodoxe", în Ortodoxia nr. 1 (1988), p. 92;

3. Ibidem, p. 92;

4. Ibidem, p. 93;

5. Dr. Nicodim Miloș, "Canoanele Bisericii Ortodoxe

Pavel în I Coriteni VII, 12-16 în care cuprindea și pe cea a legăturii conjugale dintre doi creștini, dintre care unul se convertea la religia creștină. Textul paulin a fost "integrat și în textul canonului 72 Trullan".(4)

O asemenea căsătorie mixtă era recunoscută (și azi) deoarece căsătoria respectivă a fost contractuală înainte cu unul dintre soți să fi primit credința creștină ortodoxă, "iar Biserica Ortodoxă nu poate, în conformitate cu spiritul său, să desfăcă legăturile familiale și să exercite silnicile împotriva simțământelor omenesti și liberei voințe în limitele morale..." (5)

În general căsătoriile mixte, între un creștin și un necreștin au fost interzise prin dispoziții canonice exprese ale Sfinților Părinți și ale sinoadelor ecumenice și locale (canoanele 10 Laodiceea, 1, II ecumenic, 1 Sfântul Vasile cel Mare; 45 Apostolic; 23 Sfântul Ioan Postitorul) sfera extinzându-se și la eretici. Cei care nu respectau această dispoziție de principiu, se afuriseau, adică se excomunicau din comunitatea sau Biserica respectivă. Căsătoria creștinilor ortodocși cu heterodocșii a fost însă permisă numai în cazul când partea eterodoxă făgăduia că va trece la Ortodoxie (Canoanele 31 Laodiceea; 14 IV Ecumenic). (6)

Consecvenții totuși unei tradiții ce nu se arată dispusă

acestea lovesc însă esența cununiei, care este pe lângă o instituție juridică și o realitate sacramentală." (10) Cununia, ca realitate sacramentală, dacă nu este săvârșită în numele Sfintei treimi, după ritualul în vigoare stabilit de Biserica Ortodoxă, în acest caz ea constituie un impediment ce abrogă valabilitatea însăși a talunei administrante celor doi.

Deși Biserica Ortodoxă, cât și cea Romano-Catolică au interzis căsătoriile mixte, în decursul istoriei, ele au avut totuși loc. Iar pentru a se evita complicații ulterioare, Regulamentul B.D.R. prevede că "clericii sunt obligați să nu oficieze Taina Cununiei decât între ortodocși, asistați de unii ortodocși. Cei de alt cult sunt obligați, înaintea căsătoriei, să îndeplinească formalitățile de trecere la Ortodoxie. Preoții care se vor abate de la aceste norme se vor pedepsi cu canonisire la sfânta mănăstire, până la transferare, afară de cazul când a avut dezlegarea chiriarhului." (11)

"Dar canoanele acestea, care au fost valabile în trecut și au ferit Biserica de răutățile ce le-ar fi putut provoca un număr mare de căsătorii mixte, trebuie adaptate la cerințele vremii de astăzi datorită raporturilor actuale și de perspectivă pe care Biserica Ortodoxă le are și le va avea cu religiile lumii." (12)

Problema aceasta e o realitate strigătoare și trebuie

Moscova, din anul 1620 și a celui din Constantinopol, din anul 1756, de a nu recunoaște nici măcar botezul catolic, trebuie înțelese în acest spirit de apărare al Ortodoxiei împotriva acțiunilor prozelitiste desfășurate de Biserica Romano-Catolică în granițele jurisdicției teritoriale a unor Biserici Ortodoxe locale". (16)

Problema a apărut mult mai acută în secolul acesta când trebuiau reglementate în mod creator toate implicațiile ei.

Astfel, cu prilejul Consiliului II Vatican, problema căsătoriilor mixte a fost pusă în discuție de mai multe ori pentru a se lua atitudine față de căsătoriile încheiate de persoane care se căsătoresc, prin exprimarea consensului în mod solemn în fața preotului, care nu e decât martorul calificat și autorizat să ia act de oficierea reciprocă de către cei doi soți a acestei sfinte taine." (23)

Iar al treilea element este principiul iconomiei, prin care Biserica face pogorâmant spre a deschide ușa măntuirii tuturor, acceptând uneori botezul nevalid și cununia nevalidă, pe care le poate valida ea. (24)

Dată fiind atitudinea jignitoare a romano-catolicismului în relațiile cu celelalte Biserici și confesiuni în ceea ce privește problema tratată la Conferința a II-a Pan ortodoxă, jinută la între 3-12 septembrie 1982, s-au hotărât următoarele:

1) căsătoria între ortodocși și heterodocși poate fi oficiată cu pogorâmant; cu condiția expresă ca pruncii rezultați să fie botezați și educați în credința ortodoxă. 2) Nu este admisă căsătoria între ortodocși și necreștini sau necredincioși.

adică este pe deplin validă" (21). Al doilea se referă la caracterul sacramental al căsătoriei. Protestanții și toate sectele nu au taina Cununiei. Iar ceea ce are romano-catolicismul, în cel mai bun caz poate fi numit "o căsătorie legală, cum este și căsătoria civilă, iar nu o căsătorie propriu-zisă, adică o căsătorie încheiată printr-o Sfântă Taină". (22) Si aceasta deoarece potrivit tezei dogmatice romano-catolice că "taina cununiei și-o administrează reciproc persoanele care se căsătoresc, prin exprimarea consensului în mod solemn în fața preotului, care nu e decât martorul calificat și autorizat să ia act de oficierea reciprocă de către cei doi soți a acestei sfinte taine." (23)

Iar al treilea element este principiul iconomiei, prin care Biserica face pogorâmant spre a deschide ușa măntuirii tuturor, acceptând uneori botezul nevalid și cununia nevalidă, pe care le poate valida ea. (24)

Dată fiind atitudinea jignitoare a romano-catolicismului în relațiile cu celelalte Biserici și confesiuni în ceea ce privește problema tratată la Conferința a II-a Pan ortodoxă, jinută la între 3-12 septembrie 1982, s-au hotărât următoarele: 1) căsătoria între ortodocși și heterodocși poate fi oficiată cu pogorâmant; cu condiția expresă ca pruncii rezultați să fie botezați și educați în credința ortodoxă. 2) Nu este admisă căsătoria între ortodocși și necreștini sau necredincioși.

însoțite de comentariu", trad. Pr. U. Kovinovici și Pr. Prof. N. Popovici, vol. I, part. 2, Arad, 1931, pg. 448, Pr. Prof. Nicolae Dură, Op. cit., p. 93; 6. Pr. Prof. N. Dură, Op. cit., p. 94;

7. Ibidem, p. 95; 8. Ibidem, p. 96; 9. Ibidem, p. 98; 10. Ibidem, p. 97;

11. Legiuirile Bisericii Ortodoxe Române, Edit. Institut Biblic și de Misiune Ortodoxă, București, 1953, p. 63;

12. Pr. Prof. Nicolae Dură, Op. cit., p. 99;

13. Ibidem, p. 100; 14. Ibidem, p. 101;

15. "Căsătoriile mixte din nou la ordinea zilei" în Mitropolia Banatului, nr. 7-9 (XX) 1970, p. 593;

16. Pr. Prof. N. Dură, Op. cit., p. 102;

17. Pr. Prof. Liviu Stan, "Căsătoriile mixte și ultimele măsuri luate de Vatican în privința lor", în Studii Teologice XX (1968) nr. 7-8, p. 487.

18. Ibidem, p. 487; 19. Ibidem, p. 487;

20. Căsătoriile mixte din nou la ordinea zilei, ... p. 996;

21. Pr. Prof. Liviu Stan, Op. cit., p. 493;

22. Ibidem, p. 494; 23. Ibidem, p. 494;

24. Ibidem

25. Pr. Prof. Nicolae Dură, Opera citată, p. 110.

OCTAVIAN RODNEANUL
Preot

NORME CANONICE PRIVIND CĂSĂTORIA PREOTILOR

Căsătoria este cea mai veche instituție lăsată de Dumnezeu conform referatului biblic de la Geneză: "Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el" (Facere II, 18). Este așezată la bază monogomia și monoandria subliniindu-se egalitatea dintre bărbat și femeie.

Ea este o taină a Bisericii lăsată de Mântuitorul Iisus Hristos, de aceea Sf. Biserică ca Trup Tainic al Domnului cel Răstignit și Înviat se opune divorțului.

Legea Vechiului Testament sublinia unitatea căsătoriei. Cartea de despărțire menționată în Deuteronom XXIV, 1-2, apărută în legislația mozaică vine în ajutorul soților repudiate și de ada dreptul la o altă căsătorie.

În Levitic XX, 10 femeia era pedepsită penitru adulter și uciderea cu pietre. În lumea pagână familia în general avea o situație grea, era lipsită de drepturi și liberele. La fel și copiii, ei fiind tratați după bunul plac al tatălui, care avea drept de viață și de moarte.

În Noul Testament căsătoria capătă caracter de taină.

Mântuitorul Iisus Hristos a participat la nunta din Cana Galileei, tainele având putere dățătoare de viață și sfîrșitoare ale Sf. Duh.

"Căsătoria este unirea

mânic pe copiii voștri, ci creștești-i întru învățătura și cercetarea Domnului" (Efeseni VI, 4).

În decursul timpului au existat mai multe concepții despre căsătorie. Privită unilateral, fără suportul divin căsătoria se reduce doar la un simplu act fizic, fie social sau se reduce la păcatul concubinajului. De aceea Biserica insistă asupra primirii harului divin prin episcop sau preot în cadrul cultului printră săvârșirea Sf. Tainei a căsătoriei.

Biserica Ortodoxă sporește deosebit de cea Romano-Catolică a îngăduit pe temeiul Sf. Scripturi și al Sf. Tradiției căsătoria preoților deși nu interzice celibatul sau starea monahală. Doar episcopii sunt recruteți din rândul monahilor sau a celor celibati. "Prescripțiile precise ale canonelor, privitoare la căsătoria preoților, nu cer numai decât ca fiecare să se căsătorească înainte de hirotonie, ci lasă pe candidat să se căsătorească sau să intre necăsătorit în preoție. Hotărîrea însă trebuie luată înainte de hirotonie, pentru că dacă intră în cler căsătorit, clericul nu mai poate desface căsătoria pentru motiv de evlavie (Canonul 5 Apostolic; Canonul 13, 30 Trulan) și tot astfel dacă a intrat necăsătorit, după hirotonie nu se mai poate căsători" (Canonul 26

Cartagine; Canonul 14 Calcedon, sau cei care au încheiat o căsătorie nelegală - Canonul 26 Trulan).

Viața societății începe în familie, ceea ce religioasă de asemenea, familia preotului, fiind "pârga Bisericii" început și model de casă creștină, de viață religioasă, lucru pe care-l subliniază și Sf. Apostol Pavel în I Timotei V, 8. Sf. Apostol vorbește despre familia preotului care trebuie întemeiată pe voința lui Dumnezeu: "Se cuvine, dar, ca episcopul (preotul) să fie fără de prihană, bărbat al unei singure femei, veghetor, înțelept, cuviincios, iuhitor de străini, destoinic să învețe pe alții, nebetic, nedeprins să hată, neagonisitor de câștig urât, ci bland, pașnic, neiubititor de argint. Binechivernisind casa lui, având copii ascultători, cu totă bună-cuvînță" (I Timotei III, 2-4).

Fiind angajat în misiunea preoțescă soția preotului trebuie să fie "credinicoasă, denină, înțeleaptă, conștientă de sfîrșenia și de responsabilitatea preoției, de sublimitatea și de sarcinile ei, mari și sacre, de vrednicia slujirii preoțești" (4).

De asemenea și copiii preotului să fie "buni, cumpliti, cercetând Biserica, deosebindu-se prin purtarea lor frumoasă". (5) Soția preotului

17, 26 Apostolic, 3, 6, 12, 13, 26 Trulan; 10 Anciva, 8 Neocezareea; 12 Vasile cel Mare. Sinodul VI Ecumenic la canonul 3 hotărăște ca prezbiterii sau diaconi recăsătoriți să înceteze de la orice slujbă sau acțiune ierarhicească și să fie supuși episcopiei pentru un timp hotărât dar totuși să se împărtășească de cinstea stării preoțești.

Căsătoria preoților după hirotonie este oprită de Canonul 6 Trulan, ea nu este un act de natură dogmatică, ci doar de natură canonica. Episcopii și sinoadele plenare ale Bisericii lor particulare pot acorda dispense. Se urmărește situația morală a preotului. În epistola către Corinteanu (I Corinteni VI, 12 - 13) Sf. Apostol Pavel lămurește raportul dintre căsătorie și feciorie, precum și atitudinea creștinilor față de păcatul desfrâñării Canonului 20 Ancira se pronunță împotriva adulterului oprind 7 ani de la împărtășanie. Candidatul la preoție are posibilitatea de a face o alegeră între bine și mai bine: "căsătoria este bună, iar fecioria și mai bună" (I Corinteni VII, 38). Cuviosul Isidor Pelusiotul spune: "Frumos lucru este căsătoria, mai frumos este înfrângere, însă cel mai frumos lucru este fecioria, fecioria este vrednică

amabilă născută din iubire și menințuită de iubire a bărbațului cu femeia, pentru o comunuri sexuală și spirituală, pentru continuarea neamului, viață comună și întrajutorare reciprocă, iar familia este unirea în care se nasc, se îngrijesc și se educă copiii născuți din căsătorie". (1)

În Noul Testament se pune accentul pe iubirea comună a mirilor. Însuși Hristos este numit Mire al Bisericii iar ucenicii, fii ai nuntăi (Matei IX, 15). Sf. Apostol Pavel subliniază unitatea mirilor ca între Hristos și Biserica în epistola către Efesin cap. V. Femeia se supune bărbatului din iubire, cu toată libertatea, nu din constrângere. În creștinism femeia nu este un obiect ca-n lumea pagână ci este o însoțitoare egală bărbatului.

Rezultă că scopul căsătoriei pe lângă desăvârșirea în dragoste este perpetuarea neamului omeneșc. Din punct de vedere moral căsătoria ferește pe om de păcatul desfrânrării, apoi este o modalitate de ajutor reciproc și loc de dezvoltare și cultivare a virtuților creștine. Sublinind datorile părinților către copiii și virtutea cumpătării Sf. Ap. Pavel zice: "să înțelepăcăsească pe cele tinere să-și iubească bărbății, să-și iubească copiii, și să fie cumpătate, curate, gospodine, bune, plecate bărbăților lor, ca să nu fie defăimat cuvântul lui Dumnezeu" (Tit II, 4-5). La fel în epistola către Efeseni: "părinților, nu întăriți la

Apostolic, Canonul 14 Calcedon; Canonul 3, 6 Trulan). (20)

Biserica Romano-Catolică impune celibatul contrar hotărârii Sinodului I Ecumenic și a drepturilor ca om al preotului.

"Familia este pentru preot problemă de importanță morală, socială și religios-morală. Căsătoria preotului este căsătoria slujitorului lui Dumnezeu. Preotul este angajat în misiunea sa sacerdotală numai în persoana sa hismatică, ci și familia sa" (3) Canonul 4 al Sf. Chiril al Alexandriei prevede un control riguros la cei care intră în cler atât comportarea lor în viață socială cât și în cea de familie. În canonul 8, Nichifor al Ciprului permite să candideze la hirotonie și cei născuți ca copii nelegitimi sau parveniți dintr-o căsătorie nelegală.

Canoanele opresc la intrarea în cler a celui căsătorit sau logodit de două ori sau care a trăit în concubinaj - Canonul 17 Apostolic și conform I Timotei, II, 20, 17 și Tit IV, 6; de asemenea pe cel căsătorit cu o văduvă sau cu o desfrânată sau acrîță - Canonul 18 Apostolic.

Este oprit de la căsătorie și de la hirotonie cel ce vrea să se căsătorească cu o desfrânată sau a cărui soție a devenit adulteră, Canonul 8 Neocezareea, și cei care au încheiat o căsătorie într-un grad de rudenie opriți - Canonul 19 Apostolic, de asemenea și cei care s-au căsătorit cu o femeie eterodoxă - Canonul 14 Trulan; Canonul 10 Laodiceea; Canonul 43 - 39

îl ajută în pastoralie, preotul trebuie să coopteze soția în lucrarea misionar caritativă. La fel și copiii preotului, de aici obligația preotului ca înainte de căsătorie să facă o alegeră potrivită. Tradiția Bisericii a rânduit ca orice candidat la preoție pe lângă condițiile morale pecare trebuie să le îndeplinască și să aibă la baza căsătoriei principiul "bărbat al unei singure femei" (I Timotei III, 2), trebuie să se căsătorească cu o fecioară.

"În misiunea sa, preotul poate avea din contră durere" (6). În general familia este o grija, o mare responsabilitate, Singurul motiv de a o desface, menționat de Sf. Scriptură este adulterul- Matei V, 32-32; Matei XIX.

Sf. Biserică s-a opus divorțului și a redus la minim motivele pentru care se desface căsătoria aceasta pentru că viața conjugală este îngăduită de Dumnezeu. Sf. Ioan Gură de Aur spune că primii oameni Adam și Eva au trăit în feciorie în paradis și viața conjugală este îngăduită de Dumnezeu ca Ieac cauzat de păcatul strămoșesc.

Codul familiei din 25 decembrie 1954 la articolul 3, prevede obligativitatea căsătoriei civile, iar la articolul 5 stipulează ca principiu monogamia. La articolul 37 menționează motivele de desfacere a căsătoriei. Biserica consideră căsătoria a 2-a în general și a preoților în special drept o bigamie succesiivă, aceasta pe temeiul canonicelor

de cereri, căsătoria de pământ, iar desfrâul de iad". (7)

În concluzie Biserica a așezat unele criterii după care trebuie încheiată o căsătorie, ca este indisolubilă. Este condamnat desfrâul și este lăudată fecioria. Copiii sunt considerați o binecuvântare, un dar de la Dumnezeu. Monogamia este monoandria, căsătoria creștină având temei scripturatic, patristic și logic. Sf. Grigore de Nyssa vede în atracția sexuală un adaoș la planul veșnic al lui Dumnezeu iar Fericitul Augustin spune că în paradisul pământesc Adam și Eva din neiubire erau supuși nevoilor fizice.

Note bibliografice :

1. Episcop dr. Nicolae Macariopolski; Familia creștină ca biserică familiară, "Mitropolia Banatului" XVII, nr. 4-6/ 1967, pag. 231

2. Arhid. prof. dr. Floca N. Ioan, Drept canonico-ortodox, Legislație și administrație bisericească, vol. I, Ed. Institutului Biblic și de Misiune al B.O.R. București, 1990, pag. 282.

3. Prof. Teodor M. Popescu, Familia Preotului, "Mitropolia Olteniei" nr. 7-9/ 1955, pag. 431

4. Idem art. cit. pag. 431

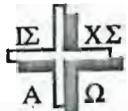
5. Idem art. cit., pag. 431

6. Idem art. cit., pag. 231

7. Dr. Grigore Masilescu, Învățătură despre familie în epistolele, "Mitropolia Olteniei" XXVI, nr. 3-4/ 1974, pag. 281.

Protosinghel
OLIVIAN BINDIU

N° 58

Juin
1994

ORTHODOXIE

BULLETIN DES
VRAIS CHRÉTIENS ORTHODOXES
SOUS LA JURIDICTION DE
S. B. MONSEIGNEUR ANDRÉ
ARCHEVÈQUE D'ATHÈNES ET
PRIMAT DE TOUTE LA GRÈCE

SOMMAIRE

- p. 3 : Nouvelles
- p. 4 : Homélie pour la fête des douze apôtres
- p.11 : Verrous éternels et portes virginales
- p.14 : Le sacrement de la Confession
- p.15 : Confessio Petri
- p.20 : Le pain liturgique et la sainte prothèse
- p.25 : De l'Église une, sainte, catholique et apostolique (suite)
- p.32 : Sur l'éducation des enfants (suite)

Commission Paritaire: N° 64064

LE SACREMENT DE LA CONFESSION

Le sacrement se manifestait à l'origine par des pénitences canoniques en publique. Un tel usage ne pouvait durer que dans la pureté et la simplicité des institutions chrétiennes restreintes à un nombre réduit de croyants. Plus tard, lors de la propagation du christianisme, les formes de pénitence ont changé elles aussi. C'est ainsi qu'est apparue la pratique de la confession privée ou orale, qui est destinée à détruire l'orgueil humain, mais sans troubler l'ordre communautaire.

La pénitence est le moyen le plus important de stimulation au repentir et à l'espoir, qui sont les fruits les plus doux de la Sagesse divine offerts à l'homme. La pénitence est antérieure à la communion, car un vase sale ne pourrait recevoir la rosée de la grâce divine; ce sont seulement les repentirs accompagnés de sobriété et des prières qui préparent la voie du vrai croyant. Celui-ci peut ainsi exclamer avec le prophète : "Mon Dieu, mon âme est prête !" Et tout de suite lui répond une voix dont l'infexion, l'humilité seules peuvent comprendre : "Les derniers seront les premiers" (Mc 10,31) et cette joie céleste inclut tout le bonheur de la paix du cœur.

Le prêtre, conscient de son haut devoir, doit demander à Jésus Christ des forces pour pouvoir vaincre l'esprit de la suffisance de soi-même. Riche dans son esprit par les promesses de Dieu qui lui prête la force de lier et de délier, le prêtre doit faire usage d'elle avec un saint frémissement. Il pécherait s'il était un élément passif de la Miséricorde du Christ Sauveur.

Sa vocation est limitée strictement à faire la liaison mystérieuse entre la grâce divine et l'esprit immortel de l'être humain mortel. Seulement, le don transmis par l'imposition des mains assure au prêtre un privilège si majestueux. Mais si le prêtre passe outre ces limites et désire exercer un pouvoir transformé en une habitude sur les consciences, sous prétexte de les conduire, la dignité du sacrement sera profanée et la grâce divine cessera de se manifester.

Pendant tous temps, on a abusé plus ou moins des miracles de la confession par des indulgences, — qu'on n'a jamais connues dans l'Orthodoxie —, et l'abus de la discipline religieuse.

Père Olivian Bindiu

CURCUBEUL TIMOCLEAN

Revistă periodică a Filialei din BOR a
Comunității Românilor din Iugoslavia - "Ginta Latină"

Publicație aprobată de Ministerul de Informații sub numărul de înregistrare 1570 din 3.03.1994

Anul I • nr. 5 • iulie 1994

DESPRE DREPTATE

Dreptatea este strigătul inimii, este lucrarea adevărului, este "pâinea poporului" este fundamentele statelor, este "legătura sfântă a societății omenești". "Nimic nu se așează, în ordinea morală, decât pe dreptate". "Nimic nu dăinuiește decât prin ea" (Lacordaire). "Precum o casă, când arhitectul a încălcat, la zidirea ei, legea matematică, se prăbușește, tot astfel, ca împărățiile, când legea veșnică a dreptății a fost îndepărtață din hotarele lor" (Idem). Când dreptatea pierde, nu mai este nimic care să poată da preț vieții oamenilor. Unde domnește dreptatea armele sunt zadarnice.

Într-o societate în care stăpânește dreptatea, armele devin de prisos, acolo sălășluiește pacea și mulțumirea, se cimentează înfrățirea, progresul se dezvoltă, viața înflorește, sub toate aspectele. Acolo unde stăpânește dreptatea, roadele ei se arată din plin. Acolo se clădește liniștea, armonia și viața fericită pentru toți. "Rădăcina celor drepti nu se va cătină niciodată". (Pilde XII, 3). "Cumpăna înșelătoare este urâtă Domnului, dar cîntăreaala dreaptă îi este plăcută" (Pilde XI, 1).

Dreptatea cere să nu se verse sânge omeneșc și să se interzică războaiele, să fie nîmicite armele de distrugere, iar oamenii să ajungă la înțelegere.

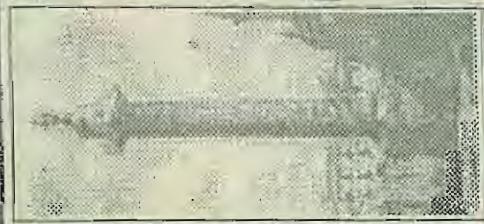
protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regește poaleea

01 - 07 iulie 1994

ANUL V, NR. 162, 20 PAGINI, 200 LEI

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

LUCRările DUHULUI SFÂNT

Precum soarele încâlzește și dă viață întregii naturi, tot așa și Sfântul Duh încâlzește și susține viața Bisericii și viața lumii noastre spirituale. Sfântul Duh ne încâlzește și sfîntește prin harul său cel Sfânt, care este o putere supranaturală, este o forță sfântă o energie spirituală care vine în ajutorul sufletului nostru sălbăt de păcate.

Harul este grația divină, ajutorul cerului, mânăstirea Tatâlui, mila Fiului și raza Duhului, prin care se arată dragostea lui Dumnezeu față de credincios. Prin har dobândim iubirea lui Dumnezeu, puterea, și înțelepciunea, răscumpărarea și icterica, înnoirea și sfîntirea, pacea sufletului, mărtirea și viața veșnică.

Sfântul Duh ne împărtășește harul dumnezeiesc, prin cele șapte Sfinte Taine ale Bisericii, care este așezământul harului. Biserica este depozitara mijloacelor celor sfîntitoare de om. Ea este acela Vitezda minunată, foisorul care țășnește pentru sufletul nostru "apa cea vie" a harurilor și învățăturilor sfinte. Chivernisitorii și împărtitorii Sfintelor Taine sunt preoți, care prin punerea mâinilor asupra lor, primește harul Sfântului Duh, harul de a învăța, de a sfînti și de a conduce turma duhovnicească încredințată lor.

Puterea lor este de la Dumnezeu, ci fiind chemați și rânduții de Domnul Hristos și de Sfântul Duh, numai ca niște iconomi și împărtitori ai Tainelor lui Dumnezeu, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel:

Prin succesiunea apostolică, episcopul aşază preoți și conduce în mod văzut Biserica lui Hristos. El are plinătatea darurilor și puterea de a grăbi și lucra în numele lui Iisus Hristos, "Unde este episcopul, acolo este și Biserica", zice Sfântul Ciprian.

Episcopul este centrul puterii duhovnicești, în eparhia sa el fiind capul văzut al Bisericii, iar sinodul ecumenic al episcopilor constituie, în întreagă Biserică, forul suprem de conducere.

De aceea, adevarății creștini ascultă de episcop și de preoți lui ca de unii care sunt puși de Dumnezeu spre a purta grija de măntuirea lor sufletească. Ei urmează îndemnurile și cuvântul lor, înținând scama de cuvintele Domnului: "Cei ce pe voi vă ascultă, pe Mine Mă ascultă și căci ce se leaptă de voi, de Mine se leaptă" (Luca X, 16).

Adevarății creștini își iubesc Biserica și ascultă glasul ei ca pe al unei mame care i-a crescut, i-a hrănit și le poartă de grijă, ci bineștiind că "Biserica este sfântă și fără prihană" (Efes. V, 27) și că "Hristos a iubit Biserica și pe Sine s-a dat pentru dânsa".

Ascultând de Biserică și de slujitorii ei, credincioșii trebuie să fie convinși că prin aceasta împlinesc porunca Mântuitorului, care a întemeiat Biserica și că stau sub ascultarea Duhului Sfânt, care lucrează prin Biserică. Ei știu de că că "unde e Biserica, acolo și Duhul Sfânt și unde este Duhul Sfânt, acolo este și Biserica". Pentru aceea ei cercetează regulat casa Domnului, împărtășindu-se cu harul divin, urmând și aplicând în viață învățătura ei.

Duhul Sfânt este Acela care susține viața și unitatea Bisericii și legătura dragosteii între fii ei. El călăuzește și ocrotește Biserica, ferind-o de rătăciri și dezbinări.

Și dacă unii preținși creștini se lasă ispitii de momentele diabolului, care îi împinge să sfâșie cămașa credinței și învățăturii lui Hristos, împărându-se într-o mulțime de biserici și secte, ei pacătuesc împotriva Duhului lui Dumnezeu. Care lucrează pentru păstrarea unității de credință a Bisericii și a credincioșilor.

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

Revoltația

03 - 14 iulie 1994

VANZARE 63 - 20 PAGINI

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN - LUGOJ

LIBERTATEA ADEVĂRATĂ

TUn creștin este conștient de libertatea lui, când, din iubire pentru semenul său, se ridică peste baricrele puse artificial între oameni; se împotrivesc discriminărilor de tot felul și consideră că toți oamenii sunt fraj și cauți să și-i aproacie și să-i facă să fie uniți între ei în duhul dragostei lui Hristos, după aceea prea frumoasă cuvinte: "Nu mai este iudeu, nici elin; nu mai este rob, nici slobod; nu mai este bărbătească, sau femeiască, pentru că toți sunteți una întru Hristos Iisus" (Galateni III, 28).

Creștinul adevarat, apreciind libertatea, se supune de bunăvoie autorității și legilor, pentru că acestea sunt lăsate de Creator, pentru binele și prosperitatea omenirii și că este nevoie să ne supunem nu numai de frica pedepsei, ci și din convingerea cugetului nostru și că fără disciplină, nu există libertate și viață veșnică.

Creștinul susține și pătuiește comoara libertății, prin îndeplinirea conștiințioasă a datorijelor către Biserică și țară, muncind cu tragerile înină la locul unde ne desfășurăm activitatea de zi cu zi, după cum spune Sfântul Iacob: "Cine s-a uitat însă, de aproape, în legea cea desăvârșită a libertății și a stăruit în ea, făcându-se nu auzitor, ci îndeplinitor al lucrului, acela fericit va fi în faptele sale" (Iacob I, 25). Bunul Dumnezeu ne-a creat liberi și vrea să ne conducă liberi. Dragoste de libertate și buna ei întrebunțare asigură continuarea creației. Libertatea trebuie să o folosim pentru a crea, pentru a construi opere trainice și folositoare tuturor, pentru a zidi o lume în care să înflorescă binele, frumosul, arta, știința religia și tot ce este necesar fericirii oamenilor. Creația se desăvârșește zi de zi prin conlucrarea și efortul întregii omeniri, prin buna întrebunțare a timpului, prin ridicarea vieții la nivelul mulțumirii și fericirii pentru toți. Creația se desăvârșește numai prin buna întrebunțare a libertății noastre.

Libertatea adevarată se reazină pe temelia adevarului, a cinstiei, a hărniciei, a dreptății, a blândeții și a păcii, a dragostei de om. Acestea asigură, bucuria și trăirea libertății. Îar unde lipesc acestea, libertatea se clatină, și-i ia locul haosul, întunericul și anarhia.

Așadar să ne folosim cum trebuie de libertatea noastră, trăind în lumina acestor virtuți. Să urmăm pilda luminoasă a Mântuitorului, care a luat chip de om și s-a îmbrăcat în haina celei mai curate nevinovății și iubiri, ca să ne încâlzească și să ne aproacie în acest duh al dragostei Lui, ducându-ne pe cărăriile păcii și ale bunei învoiri.

Protosinghel OLIVIAN BINDU

Regeștețatarea

5 - 21 iunie 1994

ANUL V, NR. 64, 20 PAGINI, 200 LEI

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOJ

LIBERTATEA VOINTEI

Prin căderea protopărinților neamului omeneșc în păcatul neascultării omul a pierdut libertatea cea adevărată, făcându-se rob patimilor și sărădelegilor. Pierzând harul, el n-a mai avut puterea de a alege calea binelui și a se feri de rău, ajungând astfel în starea accea pe care o descrie Sfânta Scriptură: "Există în mine voință de a face binele, dar n-am puterea de a-l săvârși, căci nu fac binele pe care-l vreau, ci răul pe care nu-l vreau. Iar dacă fac răul pe care nu-l vreau, nu sunteu care-l fac, ci păcatul care locuiește în mine" (Romani VII, 18-20).

Voința și tendința spre libertate nu s-au stins cu totul în sufletul protopărinților și a urmașilor lor, dar ci nu mai aveau puterea de a săvârși binele și a se ridica la o viață morală superioară, căci păcatul îi înlănțuia și le slăbea voința, ajungând robi păcatului, precum spune Scriptura: "Cel ce face păcat, rob păcatului este" (Ioan VIII, 34).

În urma venirii lui Iisus Hristos în lume, prin harul dobândit de el prin jertfa de pe cruce, omul a fost stricat din robia păcatului și a primit puterea de a întrebuița bine libertatea voinței, mergând pe calea lumini și a virtuții, conform cu voința lui Dumnezeu. Mântuitorul ne-a răscumpărat și ne-a arătat calea pe care trebuie să mergem, restabilind în noi darul libertății, învățându-ne cum trebuie să ne folosim de libertate: "De va slobodi Fiul, cu adevărat liberi veți fi" (Ioan VIII, 36) spune Mântuitorul.

Omul trebuie să cumpănească bine pe care să aleagă dintre bunățile, desfătările și bucuriile care-l inconjoară. Înăndă deși toate-s slobode, nu toate sunt de folos, precum grăiește Sfânta Scriptură: "Toate îmi sunt slobode, dar nu toate îmi folosesc; toate îmi sunt îngăduite, dar eu nu mă voi lăsa stăpânit de ceva", înăndă nu toate zidesc" (I Corinți VI, 12; X, 23).

Este foarte dureros însă că mulți oameni și chiar creștini fiind, au înțeles greșit rostul libertății, abuzând de ea, spre paguba lor și a semenilor lor.

Biserica Ortodoxă, conștiință de menirea ei, se ridică împotriva tuturor incălcărilor libertății și împotriva formelor de asuprare și nedreptățire a oamenilor, rugându-se și luptând alături de toți fiin ei pentru o viață mai bună, mai dreaptă și mai fericită.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Recreșteptareea

22 - 28 iulie 1994

ANUL V NR. 165 20 PAGINI 200 LHM

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOJ

IUBIRE ȘI DREPTATE

+ Iubirea lui Dumnezeu, spune Sfânta Scriptură, i-a așezat pe cei dintai oameni în rai și "le-a dat stăpânirea peste cele ce sunt pe pământ. După chipul Său i-a îmbrăcat pe oameni cu virtute și după asemănarea Sa săcru-i-a pe ci." (Iisus Sirah XVII, 2 - 3).

Iubirea lui Dumnezeu se vădește în toate lucrările și manifestările Sale, și nici nu-L putem imagina pe Părintele cereșc lipsit de această mare însușire. Dacă Dumnezeu este iubire desăvârșită și nemărginită, nu e mai puțin adevarat că El este și dreptate absolută.

Dreptatea ne obligă să nu facem rău nimănui, ci să dăm fiecărui ce este al său, ferindu-ne a vătăma pe cineva. Iubirea merge mai departe: ca ne cerc nu urmări să nu facem rău, ci să ajutăm pe aproapele nostru, făcându-i bine până la jertfirea de noi însine. Iar aproapele este tot omul, indiferent de culoare, de rasă, limbă sau de credință. În creștinismul binevinde poruncă. Iubirea merge pe același drum cu dreptatea. Ele se întregesc una pe alta și nu pot exista una fără alta. Iubirea adesea cere să fii drept. Un creștin bun umblă în "dreptatea și sfîrșenia adesea lui" (Efeseni IV, 24).

Dreptatea ne cere să dăm fiecărui ceea ce este al său. Iubirea ne îndeamnă să dăm fiecărui din ceea ce este al nostru. Dreptatea creștină cere să fim ceea ce vrem să fie alii și să facem ceea ce vrem să facă alii. "Ce tie nu-ți place, altuia nu-i face", pretinde dreptatea. Iar iubirea își cere să te silești mereu să faci altora ceea ce ai vrea să-ți facă pe alii.

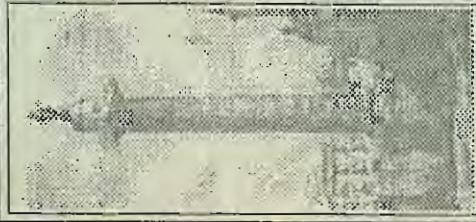
Așadar, dreptatea și iubirea cer să respectăm fiecărui om și fiecărui popor dreptul la viață și libertate. Ele sunt temelia bunei rânduieri și călăuzesc legăturile dintre oameni. protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regele globala

29 iulie - 4 august 1994

ANUL V, NR. 166/24 PAGINI, 260 LEI

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOJ

OPERA DE MÂNTUIRE

Opera de mânătire a omenirii, Iisus a realizat-o prin întreîta Sa activitate : de profet, de arhiereu și de împărat.

Ca profet ne-a lăsat o învățătură minunată cuprinsă în Evanghelie, care odihnește și mânătue sufletul mai mult ca oricare alta. Iisus ne-a învățat că Dumnezeu este Tatăl nostru, noi suntem fiii Lui și trebuie să trăim ca frați. Iisus ne-a învățat să fim oameni. Să nu asuprim și să nu nedreptăm pe nimeni. Iisus ne-a lăsat ca testament o iubire care trebuie să treacă peste îngrădirile de limbă, neam, de rasă sau de stare socială. Ca arhiereu Iisus a plătit și s-a jertfit pentru noi. El a înlocuit jertfele de animale, cu jertfa Sa proprie. "Nu prin sânge de tap și de viței, ci prin sângele Său a intrat o dată întru cele sfinte, veșnică răscumpărare aflând". (Evrei IX, 12). Jertfa Lui a fost reală, universală și prisosioară.

Ca împărat, Iisus a întemeiat o împărație duhovnicească, o împărație a sufletelor, despre care a zis: "Împărația Mea nu este din lumea aceasta" (Ioan XVIII, 36).

El a întemeiat Biserica, pe care o conduce în chip nevăzut, iar în mod văzut o conduce prin slujitorii Săi.

Cum ne câștigăm mânătirea adusă de Iisus?

Mânătirea ne-o câștigăm prin har, credință și fapte bune. Dumnezeu lucrează prin harul Său, iar omul prin credință și fapte bune.

Harul este o putere duhovnicească care ne luminează, ne încâlzește și ne curățește sufletul. Precum soarele luminează și încâlzește fiecare colț din univers, tot astfel razele harului încâlzesc și purifică viața sufletului nostru. Harurile se găsesc în sfintele Taine ale Bisericii. Creștinul care se apropiște de sfintele Taine, se împărtășește cu harul lui Dumnezeu la care el aduce un delemnul credinței și faptele sale cele bune.

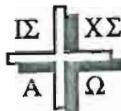
Deci, mânătirea se câștigă prin Biserică, prin voința noastră și ajutorul Dumnezeiesc. "Cu frică și cu cutremur - zice Sfântul Apostol Pavel - mânătirea voastră o lucrăpă" (Filipeni II, 12).

Așa să fie și să ne ajute Dumnezeu!

protosinghel OLIVIAN BINDIU

N° 59

AOÛT
1994

ORTHODOXIE

BULLETIN DES
VRAIS CHRÉTIENS ORTHODOXES
SOUS LA JURIDICTION DE
S. B. MONSEIGNEUR ANDRÉ
ARCHEvêQUE D'ATHÈNES ET
PRIMAT DE TOUTE LA GRÈCE

SOMMAIRE

- p. 3 : Nouvelles
- p. 4 : Homélie pour la décolation de saint Jean le Baptise
- p. 6 : Vie du staretz Jean de Valamo
- p.13 : Le sacrement de l'onction
- p.14 : Le sacrement du mariage
- p.15 : L'Orthodoxie, seul possibilité d'une Europe unie
- p.19 : Introduction à saint Grégoire Palamas
- p.23 : Sur l'éducation des enfants (suite)
- p.28 : Vie de st. Artémone
- p.33 : La résurrection promise

Commission Paritaire: N° 64064

LE SACREMENT DU MARIAGE

Le sacrement du mariage est le sacrement par lequel l'homme et la femme qui ont décidé volontairement de vivre toute leur vie ensemble, reçoivent de Dieu, à travers l'Église, la grâce divine qui sanctifie leur union et leur donne la possibilité de fonder une famille chrétienne.

Ce sacrement a été institué par Dieu au paradis, au début même de l'humanité. C'est à ce moment que Dieu a bénii Adam et Eve en leur disant : « Soyez féconds, multipliez, remplissez la terre, et l'assujettissez » (Gn 1,28), ordre qui est toujours en vigueur. Le Sauveur a sanctifié le mariage chrétien par sa participation aux noces de Cana en Galilée (cf. Jn 2,1), et plus tard en a précisé les caractéristiques : constitué d'un seul homme et d'une seule femme, indissoluble (cf Mt 19,5-6), hormis en cas d'adultère (cf. Mt 19,9).

Le mariage est une union sacrée à laquelle Jésus Christ et l'Église entière participent. L'apôtre Paul dit : « Ce mystère est grand ; je dis cela par rapport à Christ et à l'Église. » (Ep 5,32). L'apôtre considère le mariage non seulement comme un sacrement, mais comme un grand sacrement (mystère) en précisant sa condition — le vivre dans l'Esprit du Christ et dans l'Église. C'est une icône (image) véritable de l'union entre le Christ et l'Église.

Les jeunes doivent bien réfléchir avant cet acte qui engage pour toute la vie et à la responsabilité qu'elle inclut. Avant l'office du mariage, ils doivent se confesser et communier pour être dignes de porter des vêtements blancs, symbole de leur pureté corporelle et spirituelle. Ils doivent être conscients de leur obligation de fidélité et d'amour, selon l'exemple de l'Amour du Christ pour son Église (cf Ep 5,25). Ils doivent également éduquer leurs enfants dans l'esprit de la foi orthodoxe.

C'est ainsi qu'ils chemineront ensemble vers la réalité céleste, qu'ils vivent déjà mystiquement dès cette vie, par les liens du mariage.

père Olivian Bindiu

LE SACREMENT DE L'ONCTION DES MALADES

Cet office est le sacrement par lequel le croyant, après l'onction avec l'huile sacré et après les prières des prêtres, reçoit la divine grâce de la guérison des maladies physiques et psychiques.

Dans le saint évangile on lit que les apôtres ont reçu, par notre Sauveur même, le pouvoir de guérir (cf Mc 16,18 et 1 Cor 6,13). Ce sacrement est mentionné aussi par le saint apôtre Jacques, qui écrit : « Est-ce qu'il y a quelqu'un qui est malade entre vous ? Qu'il appelle les prêtres pour qu'ils prient pour lui et l'enduisent avec l'huile sacrée au Nom de Dieu. » (Jc 5,14).

Selon l'usage de l'Église, cet office est célébré par sept prêtres. Ce nombre sept symbolise les sept dons de l'Esprit divin et nous rappelle la pitié et la générosité divine. S'il n'y a pas sept prêtres disponibles, leur nombre peut être réduit, mais ils doivent célébrer tout l'office.

C'est le saint apôtre Jacques qui nous présente clairement cet office comme un sacrement capable de guérir le corps et l'âme du fidèle malade.

père Olivian Bindiu

Regele Iugurea

5 - 11 august 1994

ANUL V, NR. 167 20 PAGINI 200 LEI

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE SI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOI

AJUTOR DE SUS

Protopărinții noștri, Adam și Eva, s-au bucurat de toate bunătățile și frumusețile raiului. În preajma lui Dumnezeu, ei au gustat fericirea cea nespusă.

O singură poruncă au primit. Și iată că într-o zi, duhul mândriei și al neascultării s-a strecut în inima lor. Ispitii de diavol, Adam și Eva au călcătat porunca lui Dumnezeu. Ei au rupt legătura supunerii nevinovate și au respins harul divin cu care au fost acoperiți. Prin căderea lui Adam, toată făptura și întreaga natură au suspinat. Păcatul lui Adam s-a moștenit din veac în veac. (Romani V, 12)

Prin păcatul lui Adam, omul a pierdut harul dumnezeiesc și a devenit muritor. Plata păcatului a fost moartea (Romani VI, 237). În om a fost stricat chipul lui Dumnezeu.

Omul și-a pierdut cunoștința adevărată despre Dumnezeu. El a ajuns să-și facă idoli, cărora le aducea tot felul de jertfe. Omul a pus în jug pe fratele său, înființând sclavia. Femeia nu avea nici un drept, fiind umilită și înjosită. Copiii erau și ei umiliți și nesocotuți.

Numai cu puterile sale, omul nu se putea mântui. A trebuit o intervenție de sus. Un ajutor din cer. A trebuit ca Dumnezeu însuși să se pogoare la om, ca să-l ridice pe om. După cum spune Fericitul Augustin: "Trebua una din două: sau ca omul să se ridice la Dumnezeu sau ca Dumnezeu să se pogoare la om".

Prin planul cel veșnic și prin marca sa milostenie, Dumnezeu a vrut să întindă omenirii căzute în păcat mâna de mântuire. Încă la izgonirea din rai, Dumnezeu a dat omului nădejdea unui Mântuitor.

"Așa a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Fiul Său Unul Născut L-a dat, ca tot cel ce crede întru El să nu piară, ci să aibă viață veșnică" (Ioan III, 16).

Deci a trimis Dumnezeu pe Fiul Său în lume. "Fiindu-i milă de neamul nostru - zice Sfântul Atanasie - și înduioșându-se de slăbiciunea noastră, ca să nu piară ceea ce a făcut și ca să nu se zădărnică lucrarea Tatălui, își ia trup și acesta nu deosebit de el noastru ... și dă morții propriul Său trup." (Invățătura de credință creștină ortodoxă, p. 69).

Măreția divină jignită de păcatul neascultării trebuia satisfăcută printre-un dar ales, printre-o finită aleasă, fără prihană.

La plinirea vremii, Dumnezeu s-a întrupat în om, în persoana lui Iisus Hristos. S-a facut om, ca omul să-l înțeleagă, să nu fie uluit de strălucirea luminii Sale, să poată vorbi cu El și să-L urmeze.

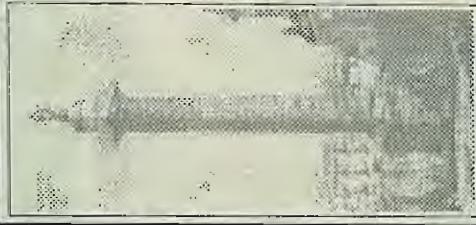
protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeștejota Iea

12 - 18 august 1994

ANUL V, NR. 18 20 PAGINI, 200 LEI

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOJ

TRUFIA ȘI LĂCOMIA

De la începuturi omeneirea era o singură familie, care trăia în dragoste și frație, necunoscând nici o deosebire de limbă, rasă, credință sau stare socială, toate cele de trebuință traiului fiind

agonisite și folosite în deobște.

Păcatul truiei și al lăcomiei l-a făcut pe Lucifer să cadă ca un trăznit din înalțul cerului în abisurile iadului și pe om să se îndepărteze de la frumusețile și bunătățile raiului.

Trufia și lăcomia ce au continuat să stăpânească lumea și pe oameni, au dus la intercideri, razboiuri și la asuprirea celui mai slab de către cel mai mare. Trufia și lăcomia au contribuit la amestecul limbilor de la Turnul Babel, la diferențieri sociale și învățăbiri atât de mari, încât viața oamenilor devenise insuportabilă, transformându-se într-o noapte adâncă, în care domnea sclavia și asuprirea peste mulțimile în suferință.

Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Mântuitorul lumii, a împăcat pe om cu Dumnezeu și pe oameni între ei, poruncind legea iubirii aproapelui. Prima comunitate creștină din Ierusalim în care toți erau o înîmâș și un susțet, în care nimeni nu ducea lipsă de nimic, rămâne modelul vieții noastre creștinești, în "care nu mai este iudeu, strigă Sfântul Apostol Pavel, nici elini; nici rob, nici sllobod, nici parte bărbătească, nici parte femeiască, ci toți suntem în Iisus Hristos" (Galati 3, 28), astfel, ștergându-se zidurile despărțitoare care separau oamenii, formându-se în felul acesta marca familie a omenirii.

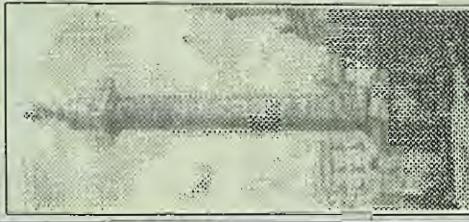
Din nefericire, același sărmânt neagră a truiei și a lăcomiei adusă în lume de Lucifer a sfârșit unitatea creștină, sfârșitul Bisericii lui Hristos. Ceea ce n-au îndrăznit să facă ostașii care L-au răstignit pe Hristos, întrucât aceștia au aruncat sorti pentru a nu rupe cămașa lui Hristos, care era făcută dintr-o bucată, au îndrăznit să facă oarecând, conducătorii lumii creștine, sfârșitul cămașa cea spirituală a lui Hristos, care era unitatea Bisericii, împărtindu-se în diferite biserici și comunități ce au ajuns să se lupte încoră între ele în numele Sfintei Cruci.

Duhul cel nou care suflă asupra lumii și care cere înfrâuire, dreptate, libertate și egalitate pentru toți, face și pe conducătorii lumii creștine să-și aducă aminte că Dumnezeu nu este Tatăl numai al unci nați sau numai al unor oameni, că toți suntem fiii aceluiași Părinte și că se cade să trăim în pace și dragoste cu toți oamenii și popoarele, lumea întreagă alcătuind o singură familie unită.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeșteava

19 - 25 august 1994

ANUL V. NR. 169 20 PAGINI 200 LEI

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOJ

DREPTATEA SOCIALĂ

Iisus Hristos ne învăță că dreptatea socială este o poruncă, ce trebuie respectată și aplicată. Înlăturarea nedreptăților sociale, a discriminărilor rasiale, naționale și religioase, a îmrobirii omului de către om, este o necesitate pentru că acestea sunt păcate extraordinar de grele și care toate sunt o negare a lui Hristos și a Bisericii. Libertatea tuturor oamenilor fără nici o discriminare, este singura dogmă care trebuie să stea la temelia oricărei acțiuni ce se pretinde creștină.

Hristos ne-a învățat să iubim știința, pentru că El a poruncit "căutați și veți afla, bateți și vi se va deschide" (Matei VII, 7).

Adresându-se celor ce voiau să rămână în ignoranță, Scriptura spune: "Până când veți urî știința?" (Pilde I, 22).

"Cel ce iubește învățătura iubește știința, iar cel ce iubește certarea este nebun" (Pilde XII, 1). Dimpotrivă, Scriptura îndeamnă pe oameni la cercetarea științifică când spune: "Silește la învățătura inima ta și urechea ta la cuvintele îscusite" (Pilde XXII, 1). Mântuitorul ceartă pe farisei și cărturari, pentru că țineau poporul în ignoranță, spunând: "Vai, vouă legiuitorilor, că ați luat cheia științei: nici voi n-ați intrat, nici pe cei ce voiau să intre nu i-ați lăsat..." (Luca XI, 52).

Știința prin descoperirile ei a ajutat progresul vieții omenești și a îmbunătățit și va îmbunătăji foarte mult viața oamenilor.

Ceea ce trebuie să cerem noi oamenilor de știință este ca aceștia să nu permită celor de rea credință să folosească descoperirile împotriva oamenilor și popoarelor, cum din nefericire s-a făcut și încă se mai face cu energia atomo-termo-nucleară, care în loc să fie întrebunătată pentru folosul omenirii, este folosită pentru a distrugă întreaga civilizație omenească. Orice creștin este dator să ajute la dezvoltarea științei și progresului, pentru că lumea merge înainte, iar cine se uită înapoi nu poate avea decât soarta femeii lui Lot, care s-a transformat în stâncă.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regele Ierusalimului

22 iunie - 1 iulie 1992

ANUL V NR. 17/20 IUNIE 2001

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOJ

IERUSALIMUL VECHIULUI ȘI NOULUI TESTAMENT

+ Biserica creștină este accesibilă tuturor neamurilor. Iisus spune femeii samarinence că Dumnezeu nu este numai în Ierusalim sau pe Garizim, ci este duh și adevăr, este pretutindeni și se cade ca toți să ne închinăm. Lui în duh și adevăr.

Ca un pom uriaș ce-și întinde departe ramurile umbroase și pline de fructe, tot așa și Biserica își întinde ramurile umbroase binefăcătoare peste tot pământul, ca să-i adune pe toți, cei ce vor, la unitatea credinței într-un singur Dumnezeu, la realizarea aceluiși ideal al păcii, iubirii, înfrățirii și bunăvoirii între toți oamenii.

Biserica lui Hristos a fost sfântită cu însuși sângele lui Hristos Fiul lui Dumnezeu care s-a vîrsat din belșug pentru toți oamenii și pentru toate timpurile, harul divin revîrsându-se cu îmbelșugare pentru toți cei ce cred și L-mărturisesc pe Hristos. Ierusalimul Vechiului Testament era calea ce conducea la mântuire, Ierusalimul Nou, prin revîrsarea harurilor divine, este însăși mântuirea. Cel dintâi a fost pregătirea, cel de-al doilea este împlinirea și devășirea salvării omenești. Ierusalimul cel Vechi era aşteptarea și dorirea, Ierusalimul cel Nou este împlinirea și fericirea reunire a ființei umane cu Dumnezeu, prin Fiul său, unul-Născut. Ierusalimul cel Nou este universal și nemărginit în timp, desăvârșirea lui venind abia după judecata cea mare și dreaptă, având menirea să-i adune și să-i înfrățească pe toți cei ce vor crede.

În Ierusalimul cel Nou, Iisus vrea să adune prin Biserică pe toți fiu și sub ariile binefăcătoare ale harului și unirii cu Dumnezeu. În Ierusalimul cel nou, Mântuitorul vrea ca oamenii să se adune, să se înfrățească iarăși grăind o singură limbă: limba iubirii, a păcii, limba care să-i apropie și să-i unească pe toți oamenii într-un duh asemănător firii dumnezeiescu, care nu cunoaște deosebirile, dezbinările și barierele ce le-a adus cel rău protosinghel OLIVIAN BINDIU

CURCUBEUL TIMOCLEAN

Revistă periodică a Filialei din BOR a

Comunității Românilor din Iugoslavia - "Ginta Latină"

Publicație aprobată de Ministerul de Informații sub numărul de înregistrare 1570 din 3.03.1994

Anul I ● nr. 7 ● septembrie 1994

DATORII FĂTA DE BISERICĂ

Față de Biserică avem datoria să o respectăm și să o iubim. Căci biserica este binefăcătoarea noastră număduhovnicească care ne mângește, ne încălzește și ne hrănește sufletul.

Față de Biserică avem datoria să o cercetăm cât mai des, ținând legătura cu ea. Căci Biserica este Trupul tainic al lui Hristos. Noi suntem mădularele. Prin Biserică suntem legați cu Hristos.

Față de Biserică avem datoria să credem în învățătura ei și să-i mărturisim credința căci "Cel ec Mă va mărturisi pe Mine înaintea oamenilor - zice Domnul - îl voi mărturisi și eu pe el înaintea Tatălui Meu, Care este în ceruri" (Matei X, 32).

Față de Biserică avem datoria să ne împărtășim cu lucrurile ei, adică cu tainele ei, care anume au fost lăsatе de Dumnezeu pentru curățirea și sfintirea omului.

Față de Biserică avem datoria să împlinim poruncile ei și să urmăram sfaturile ei, aşa cum copiii buni împlinesc sfaturile și poruncile părinților.

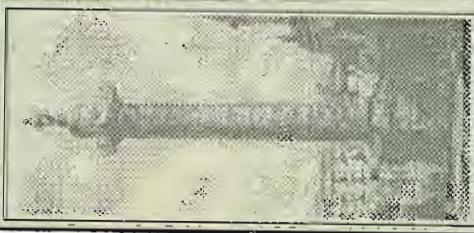
Față de Biserică avem datoria să fim supuși să păzim canoaștele și rânduieile ei, respect pe care îl datorăm și slujitorilor ei după îndemnul Mîntuitorului: "Cel ce vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă și cel ce se leapădă de voi, de Mine se leapădă" (Luca X, 16), precum și după îndemnul dumnezeiescului Apostol Pavel care spune: "Ascultați de maimarii voștri și supuneți-vă lor, pentru că ei veghează pentru sufletele voastre, ca cei ce vor să dea seamă de el ca să facă aceasta cu bucurie, iar nu suspinând" (Evrei XIII, 17).

Așadar, față de Biserică avem datoria să contribuim la susținerea ei și a slujitorilor ei prin ajutorul material acordat de către fiecare credincios. După cuvintele Domnului: "Vrednic este lucrătorul de hrana sa" (Matei X, 10) și ale Apostolului adresate corinenilor: "Cei ce slujesc la altar de la altar au parte" (I, Corinteni IX, 13). "Așa a poruncit Domnul celor ce propovăduiesc Evanghelia, ca din Evanghelie să trăiască" (I, Corinteni IX, 14).

Dragostea de Biserică este cea dintâi virtute a unui creștin, iar dragostea de țară cea dintâi virtute a omului civilizat.

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

Recrește Luceafărul

2 - 8 Săptămânile Ieșirii

ANUL V NR. 17 20 PAGINI 20011

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOJ

STAREA FERICITĂ

Trinția omenească a fost creată ca să fie fericită, starea ei cea dintâi fiind lipsită de orice mizerie, suferință sau moarte. Înestrat cu toate darurile, omul și-ar fi putut păstra această stare fericită, dacă păcatul nu și-ar fi făcut culcuș în ființa omenească, distrugând astfel starea cea bună dintru început. Mizeria păcatului, deznașdejdea morții s-a transmis la toți urmași. "Precum printr-un om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea, astfel moartea a străbătut în toți oamenii, prin aceea că toți au păcătuit" (Romani V, 12). "Printr-o singură greșală a venit osându pentru toți oamenii ..." (Romani V, 18).

Ființa omenească, săptura cea mai dragă a Creatorului, nu putea rămâne însă veșnic rob păcatului și mai ales morții. Dragostea lui Dumnezeu a covârșit dreptatea lui supremă, care a acționat, și astfel El a făurit din veci planul salvării omului, despicându-i, în bezna noptii păcatului și morții, zorii de lumnă și nădejdi sfinte de mântuire.

Pentru a pregăti calea spre mântuire, Dumnezeu a creat Ierusalimul pământesc. Toată "legea și proorocii" erau numai calea spre "plinirea vremii", erau steaua ce licărea în bezna lumii vechi, așteptând răsăritul soarelui dreptății. Când steaua s-a oprit deasupra peșterii și glasul îngerilor a intonat mesajul "păcii" și al "bunăvoirii" între cer și pământ, între oameni și popoare, cerurile s-au plecat și Dumnezeu s-a coborât la om. Prin învățătura Sa, prin Jertfa de pe cruce, moartea, învierea, înălțarea și trimiterea Duhului Sfânt, Iisus Hristos a înființat pe pământ Noul Ierusalim, Biserica, depozitara harurilor și corabia ce ne poartă spre limanul mântuirii.

Iisus Hristos a întemeiat însă Ierusalimul cel nou, Ierusalimul cel de sus, Biserica - pentru ca prin această instituție sfântă să-i înfrângăască pe toți oamenii.

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATAȚIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOJ

NĂDEJDEA ÎNDREPTĂRII ȘI IZBĂVIRII DE VECI

"Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât pe Unul - Născut Fiul Său. L-a dat, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață de veci" (Ioan III, 16).

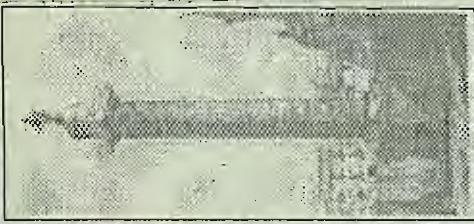
Prin învățatura Sa mânăitoare și înălțătoare, plină de farmec și dulceață, Iisus a deschis în înțumericul lumii sufletești, drururi de lumină și de multă încredere, oferind credinciosului posibilitatea ridicării la puritate și sfîntenie. Prin tezaurul învățăturii Sale sfinte și prin tot ceea ce ne-a lăsat, Iisus trage perdeaua Revelației dumnezeiescu și îi arată pe Dumnezeu în modul cel mai perfect și deplin, aflând noi că Dumnezeu este duh și că El este unul după ființă și întrat în persoane: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt și că planul măntuirii s-a desfășurat prin pregătirea în timp a ideii mesianice și apoi la "plinirea vremii" prin însăși venirea lui Mesia, în persoana lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care s-a întrupat în om, a pătimit, s-a îngropat, a înviat și s-a înălțat la ceruri.

Iisus Hristos este descoperirea cea mai perfectă a Dumnezeirii, căci spune Sfântul Apostol Pavel că "după Dumnezeu odinioară, în multe rânduri și în multe chipuri a vorbit părinților noștri prin prooroci, în zilele acestea mai de pe urmă ne-a grăit nouă prin Fiul pe Care L-a pus moștenitor a toate și prin Care a făcut și neamurile. Care fiind strălucirea slavei, după ce a săvârșit curățirea păcatelor noastre, a sezut de-a dreapta slavei, întru cele preainalte".

Toată bogăția învățăturii Sale și a harurilor sfîntitoare de om și toată lucrarea măntuirii sufletești în desfășurarea vremii, Iisus Hristos a lăsat-o în Biserică Sfântă, pe care a întemeiat-o cu scump Sângel Său, "și s-a dat pe sine pentru ea, ca s-o sfîntească după cum spune Apostolul, curățind-o cu baia apei prin cuvânt și ca s-o înfățișeze Sieși Biserică, slavitate neavând pată sau întinăciune, ori altceva de acest fel, ci ca să fie sfântă și fără prihană." (Efeseni V, 25-27).

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Recesă Recesă

ANUL VI NR. 12 - 22 Septembrie 1993

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATAȚIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOJ

CREDINȚA ȘI FAPTELE

+ Totdeauna este bine să avem credință, pentru că celui ce crede toate și sunt cu putință. Credința întotdeauna este însoțită de fapte bune. Sfântul Apostol Iacob ne spune: "Credința fără fapte moartă este" (Iacob II, 26). Credința fără fapte este ca pomul fără roade.

Credința numai atunci este valabilă, când este însoțită de fapte bune, adică de a iubi pe Dumnezeu și pe semenii noștri.

Sfântul Apostol Pavel ne spune că "acea credință este, adevarată care este lucrătoare prin iubire". Credința ne schimbă sufletul, ne face din răi, buni, din egoiști, jertfelnici, din certăreji, iubitori de pace, din păcătoși, sfinți. Și totodată să nu uităm că fiecare dintre semenii noștri este fratele nostru, pentru că ficcare păstrează în el chipul lui Dumnezeu, iar în Hristos noi loji una suntem. De aceea noi trebuie să ne ajutăm aproapele, pentru El, ajutându-l spre Hristos, care este mânăierea și iubirea tuturor.

Mântuitorul Iisus Hristos, i-a zis slăbăognoului: "Iertate îți sunt pacatele tale" (Matei IX, 2). De aici vedem că totdeauna păcatul duce la moartea sufletească, afectând și trupul.

Păcatul a îndepărtat totdeauna pe om de Dumnezeu, rupând legătura și comununa, slăbind astfel și trupul nu numai sufletul deși Dumnezeu a făcut pe om bun încă de la creație. Acesta a păcatuit prin Adam, iar prin el au păcatuit toți oamenii. De multe ori omul este închinat spre păcat; însuși Sfântul Apostol Pavel spune: "nu fac binele pe care-l voi esc, ci răul, pe care nu-l voi esc".

Dumnezeu, niciodată nu vrca moartea păcătosului, ci întoarcerea și îndrepătarea lui. De aceea noi ca adevarăți creștini, trebuie în permanență să ne manifestăm dragostea și ajutorarea aproapelui prin faptele noastre care sunt rodul credinței.

Așadar, se cuvine să folosim credința în viață și faptele noastre și niciodată să nu ne îndoim, pentru că numai așa vom beneficia de promisiunea Mântuitorului: "Iertate sunt pacatele tale... mergi la casata" (Matei IX, 5-6).

Să ne ajute Dumnezeu!

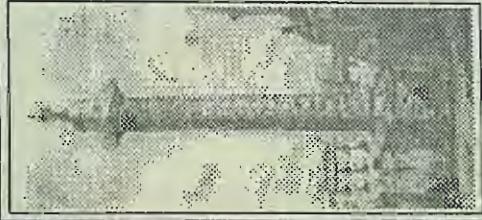
Protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeșteotăneea

21 - 29 Septembrie 1994

ANUL V, NR. 74, 30 PAGINI, 200 LIRE

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOJ

ÎNTOARCERE ȘI ÎNDREPTARE

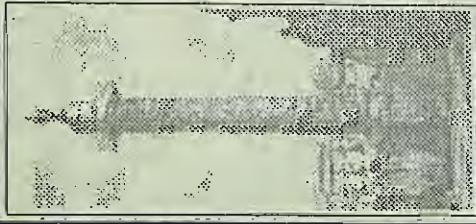
Dumnezeu nu a lăsat niciodată pe om să rătăcească, ci prin diferite mijloace l-a ajutat și l-a îndreptat chemându-l spre El. Dumnezeu vrea întoarcerea și îndreptarea omului păcătos, "ba mai mult, la plinirea vremii, l-a trimis pe Fiul său cel Unul Născut, care pentru păcatele noastre s-a îngropat și a inviat, biruind diavolul și moartea și totodată ne-a scos de sub blestemul și robia păcatului". De aceea fiecare dintre noi trebuie să se socotească păcătos și să nu lase păcatul să lucreze, pentru că vom deveni bolnavi atât trupește cât și sufletește. Sufletele noastre trebuie să fie asemenea unei oglinzi în care putem găsi și totodată putem vedea chipul lui Dumnezeu. Dacă oglinda nu este curată, chipul lui Dumnezeu nu se mai poate vedea clar și precis, iar noi ne închipuim că sufletul nostru este asemenea unei haine, ce trebuie curățate, fiindcă nu o mai poți purta dacă este murdară. Să nu lăsăm, sufletul nemângăiat; pentru că odată cu îmbolnăvirea acestuia se va produce și îmbolnăvirea trupului. De căte ori ne simțim sufletul împovărat cu păcate și cu greșeli față de Dumnezeu și față de oameni, e bine să curățăm oglinda sau haina sufleului nostru prin Taina Spovedaniei, pentru ca acesta să fie curat și chipul lui Dumnezeu să poată fi văzut în el.

Numai așa vom păstra atât sănătatea trupească cât și sănătatea sufletească. Mai mult decât atât; trebuie să avem grija să ne ferim de păcate și să nu le mai repetăm. De multe ori noi uităm să-L căutăm pe Dumnezeu, rătăcind adesea în păcate până când ajungem la nenorociri, suferințe și boli. Atunci ne întrebăm: "Oare cu ce îi-am greșit Doamne? Sau cu ce sunt vinovat?". Iar Mântuitorul ne răspunde: "Pe Mine nu m-ăi căutat, când ați avut bucurii, ci numai la necazuri, atunci vă amintiți de puterea Mea, de ajutorul Meu și de dragostea ce o am pentru voi". Cu toate că de multe ori căutăm bucuriile și fericirea în această lume trecătoare și în plăceri deșarte, Iisus Hristos ne primește cu dragoste, ajutându-ne în suferințe și în necazuri și totodată întăriindu-ne în credință și nădejde, oferindu-ne pilda Sa de răbdare în suferință și în același timp biruința asupra acesteia, zicându-ne: "În viață multe necazuri veți avea, dar îndrăznii, Eu am biruit lumea".

Oricât de păcăloși am fi și oricâte necazuri sau suferințe vom avea trebuie să ne întoarcem și să ne apropiem cu credință și dragoste de Dumnezeu, pentru că acesta ne va ajuta.

Să fim credincioși până la moarte și vom primi cununa vieții veșnice.
protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeșteoteca

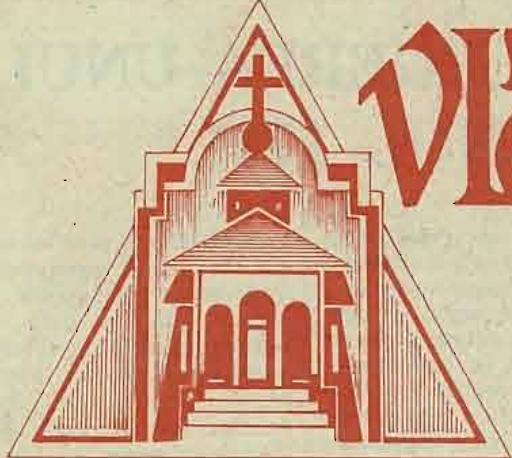
ANUL VI - NR. 24 - PAGINA 1

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINE SI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOJ

ÎNSUȘIRILE CREDINȚEI

Numai omul, care recunoaște neputința sa, poate să-și supună vederile sale personale, autorității descoperirii dumnezeiescă; numai omul care recunoaște că este pacătos, primește cu bucurie înântuirea care î se oferă prin credință. Multe din învățărurile creștinismului sunt foarte misterioase, pe care omul cu mintea nu le poate cuprinde. Însă aceste adevaruri, omul le poate primi numai cu credință umilă și nu cu mintea sa speculativă. De aceea Mântuitorul, ne îndeamnă de mai multe ori, că dacă vrem să moștenim împărăția cerurilor, să fim ca prinicii, adică să fim smeriți și cu multă credință. Dacă învățările, în care credem, se sprijină pe autoritatea lui Dumnezeu și a Bisericii, atunci avem credință raională; dacă creștinul păzește învățatura bisericii curată și nefalsificată, atunci se naște credința curată și dacă caută cu ajutorul voii lui Dumnezeu să-i pricopă tot mai bine înțelesul, atunci se produce credința luminată. Această înțețire a credinței se poate face prin dorința creștinului de a îmbrățișa, cū mai multă evlavie și căldură adevarurile de credință. mijloacele pentru păstrarea și întărirea credinței sunt: rugăciunea; participarea la slujbele dumnezeiescă și însușirea temeinică a învățăturilor de credință (prin predică și catechisme); neclinierea în credință și ferirea de a petrece "anturajul" cu persoane necredincioase sau citirea cărților care combat credința. Precum viciul este dușmanul cel mai mare al credinței, virtutea este reazemul cel mai puternic al unei credințe trainice în Hristos și cu Hristos.

Așadar să facem totul, ca să putem fi adevarăți credinciosi ai Bisericii lui Hristos. Protosinghel OLIVIAN BINDIU

VIAȚA
MONAHALĂ

foaie religioasă

ANUL V, NR. 10-12(22) • EDITATĂ DE MĂNĂSTIREA "IZVORUL MIRON" ROMÂNEȘTI • OCTOMBRIE - DECEMBRIE 1994 • preț : 200 lei

IUBIREA PREOTEASCA

Dragostea față de Dumnezeu și față de aproapele caracterizează pe creștin. Pentru preot însă această virtute trebuie să constituie aurcola care să-i împodobească întreaga ființă, făcându-l să fie "lumina lunii". Dacă credincioșii noștri nu-și pot arăta credința lor decât prin dragostea pe care o au unii față de alții, cu atât mai mult trebuie să se iubească preoții între ei, dorindu-și și făcându-și numai bine unui altora.

Dacă preoții Domnului se urâsc și-și fac râu unui altora, cum vor mai putea aștepta și pretinde credincioșilor să se iubească între ei?

Exemplul preotului trebuie să premeargă cuvântul pe care-l propovăduiește, căci preotul care cu faptele sale contrazice învățătura pe care o propovăduiește, nu zidește, ci distrugă și aduce sminteală și "vai de cel prin care vine sminteala". Unuia astfel de preot,

chiar dacă ar rosti cuvântări mai frumoase, mai minunate decât ale Sfântului Ioan Gură de Aur, la nimic nu-i folosește, dacă nu-și însoțește predica cu o viață curată și evlavioasă. Chiar dacă ar face minuni, nu ar folosi la nimic, căci spune Domnul: "Mulți îmi vor zice în ziua aceea: Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în numele Tână! Și n-am făcut noi multe minuni în numele Tână? Atunci voi spune curat: Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, toți cei ce lucrați fărădelegea" (Matei VII, 21-23).

Nepotrivirea aceasta dintre propovăduirea și faptele unor preoți a fost cauza de totdeauna a prăbușirilor morale și a stingerii căldurii credinței între credincioși, în toate timpurile. Câtă vreme biserică a avut slujitorii credincioși și corecți în viața lor morală celălănească, ea a văzut cu bucurie cum sfîrșenia și viața curată se instaura

între credincioși. Creștinismul a decăzut numai atunci când viața clericilor a lăsat de dorit; "răul" după cuvântul sfântului Duh, începând de la Casa Domnului: "Voi sunteți sarea pământului... dacă sareau se va strica, cu ce se va mai săra?" (Matei, VI, 13).

Dacă ne gândim numai la înfricoșătoarea putere pe care o are preotul în scaunul de spovedanie, când el iată, păcatele penitentului, ca mijlocitor între Dumnezeu și penitent, înțelegem că de necesar este ca preotul să fie sfânt în viața lui, căci altfel cum ar putea un mijlocitor pentru altul, dacă el însuși se așază sub blestemul păcatului? Unuia ca acestuia penitentul și poate spune: "doctore, vindecă-te pe mine însu-ți".

Este adevarat, că scăderile morale ale preotului nu pot împiedica pe acesta de a fi împărtitor real al harului lui Dumnezeu. Trebuie să înțelegem că pastorul duhovnicesc, care nu zidește pe alții cu exemplul vieții

dureros ca noi să dezlegăm pe penitent din robia Satanei, iar noi să ne prăbuşim și să ne tânguim în robia păcatului din care am salvat pe alții.

Deci, hotărât, preoții pot deveni mijlocitori ai măntuirii sau înlesnitori ai pieții veșnice a credincioșilor lor. De ei depinde dacă împărăția lui Dumnezeu se răspândește cu putere sau se strâmtează până la nimicire.

Preoții sunt deci, după cuvântul Apostolului, cei din pricina cărori nurnele lui Dumnezeu este binecuvântat sau blestemat între neamuri. Dacă se împuținează și se stinge credința credincioșilor, de cele mai multe ori, noi preoții suntem vinovați: lipsanoastră de evlavie, de credință trătită de smerenie, de modestie, de blândețe și mai ales de dragoste, fac pe credincioși să se depărte de cărările lui Dumnezeu. Trebuie să înțelegem că pastorul duhovnicesc, care nu

lui, acela distrugă Biserică și smintește pe credincioși și soarta lui va fi mai gravă decât a celui ce și leagă o piatră de moară de gât și se aruncă în mare. Preotul care nu întărește cu exemplul vieții sale învățătura creștină, acela tăgăduiește adevărul creștin și trădează Biserica, pentru că aceasta nu are decât un singur dușman și numai de acest vrășmaș se teme, iar acest vrășmaș nu este decât preotul rău (irnoral).

Noi nu suntem numai preoți, ci în aceeași măsură și cu aceeași putere noi suntem și cetățenii ai acestei țări, din care facem parte și pe care trebuie să-o apărăm cu prejul vieții noastre.

Se cuvine deci să facem totul, ca să nu putem să asemănați cu călcătorii de lege pe care Dumnezeu îi urăște ci cu cei care împlinesc legea și pe care Dumnezeu îi iubește. Așa să fie!

Preot OCTAVIAN RODNEANUL

DISCIPLINA PREOTULUI ÎN PAROHIE, ÎN FAMILIE ȘI SOCIETATE

"Profeția creștină, ca expresie și actualizare a profeției sfintei și universale a Mântuitorului, este în esență ei aceeași, ieri, azi și în vîcă, trebuie să înțelegem astfel în desfășurarea ei concretă, altă de substanță ei stabilită că și de condițiile spiritului vremii. Profeția este condiția existenței și continuării Bisericii, și împărătește ei. În acest fel, preotul este unul din măduile eccl. mai însemnate ale Bisericii. Toată viața religioasă monahală a credincioșilor este condiționată de activitatea preotului. Preotul este cel prin care credincioșii și înalță rugăciunile către Dumnezeu. În lucrarea lui se întâlnesc deci Mântuitorul Hristos cu credincioșii, hărul divin cu năzuințele credincioșilor". (1).

Cuvintele Mântuitorului adresate apostolilor săi: "Voi sunteți lumeni lumii... Așa să lumineze lumeni voastră înaintea oamenilor... ca să vadă faptele voastre cele bune și să slăvească pe talai vostri cel din ceruri" (Mai V, 14-16) rămân peste veacuri pilditoare și îndatorită, înțelegând că nu se poate închipui apostolat și preoție, fără deplină și riguroasă consecvență, fără potrivire între lucru și nume, fapți și cuvânt, între preot și preoție, între om și chemare. Nici o îndeletnicire, nici o vrednicie, nici o slujire nu angajază și nu obligă înțeja aurului la conformitate între om și lucrarea sa, cît sacerdoțiul creștin. (2)

În scrierile Sfinților Părinți se întâlnesc numeroase citate, din care rezultă direct că viața ireproșabilă, neîntință, de intensă radiație duhovnicească, constituie baza de diamant a prestigiului și autoritatii preotului, propovăduitor al cuvântului și conducător în cele ale vieții religioase. Necesitatea unei discipline și trăiri corespunzătoare demnității clericale după preceptele biblice și patristice, se observă și se cer cu seriozitate în zilele noastre. Mai întâi, chipul preotului ortodox pretinde o așezare lăuntrică, dincare izvorăsc înțuișările lui în afară. Așezarea sau forul lăuntric, se întemeiază pe credință, jefuindice și iarie înțercări. Ar părea fără înțeles spus că un preot trebuie să fie credincios, dacă n-am să că abaterie și cătinăriile preoților se datorează în cea mai mare parte, îndepărțării de cercetarea Sfintei Scripturi, de lecturile ziditoare de susținut, de meditație religioasă, rugăciune, și mai ales de deasă spovedanie la duhovnic. Fără aceste unele duhovnicești susținut preotului se descumpănește. Cu ele

preotul se află în puterea Duhului care suflare de unde vinește, se ridică deasupra tuturor încercărilor și răspunde cu liniște, cumpătare, scumpele de cuvânt, înțelepciune și holârare tuturor îspitelor eugenei și sovârșirilor voinței, amâgirilor sau atacurilor din lăuntru sau din afară. Dispunc de ceea ce se cheamă echilibru spiritual sau ascetică mică care credinciosul, mai bine i-ar fi lăsat să se afâme de gât o piatră de moară și să fie asfundat în adâncul mării". (Matei XVIII, 6) ar trebui să stea continuu în mintea clerului.

"Preotul nu poate trăi și slujii cu măseș sau travestit ca un acorț. Dumnezeu nu poate fi mulțumit sau amăgit cu aparențe, cu forme, cu surogațe. El cunoaște, suportă și iată slăbiciunile noastre, dar nu îngăduie episcopului, preotului și diaconului ca să blestemă, cîndcă va fi cu putință numai să binecuvânteze. Toți au datoria ca să se îngrăjească ca viață credincioșii, la rândul lor să nu blestemă (carnea a III-a, cap. 15). Îndeosebi, preofia este sublimă prin înțelepciunea uluitoare la care se ridică pe purtătorul ei dar pe de altă prin răspunderea înfricoșătoare legală de ea. Preofia este sublimă pentru că face din omul creat din nimic un mijlocitor și un împreună lucrat al Sfântului Atipoternic în opera de stință și de mantuire a semenilor săi. Tocmai penitentia este un dar nemărginit, preofia este și o răspundere și o datorie nemărginită. Preotul este mai mare ca îngerii în scaunul duhovniciei și în locația lucrării sale, putând face mai mult ca ei pentru eliberarea oamenilor de păcate. Stăpânul omului și a pământului îl-a investit nu numai cu puterea de judecată, ci și cu puterea de a elibera de, fapt susținut de din lanțurile păcateelor". (7)

(6) Arc dreptul și puterea să învețe, să sfătuiesc cu autoritatea Domnului Iisus Hristos. Dar dreptul acesta este și o îndatorire... și obligație. Preotul are și un rol de învățător, de sfătuitor, de măngâietor, de împărtășitor al oamenilor. Puterea penitentă este rolul și o preotul de la altar din urmă lui cu Hristos. Legătura între slujirea de la altar și activitatea de pastor de fiecare zi a credincioșilor, o văd în curașia preotului. Curașia înseamnă un elan neîncetat spre bine. Susținut se curăță prin puterea iubirii de Dumnezeu și de oameni, prin lăptirea de ajutorare a oamenilor, prin cuvinte de zidire, prin gânduri bune. Ca propovăduitor și ca pastor, are în fața lui o misiune neînărtită, care nu se poate abate. Canoanele Sinoadelor Ecumenice ne dau dovedă că Biserica a fost foarte atentă la păstrarea riguroasă a vechilor reguli pentru serviciul divin și condamnă orice abaterie, ex.: canonul 20 al Sinodului II Ecumenic; canonul 28, 32 ale Sinodului Trullan, s.a. Aproape toate cărjile de învățătură penitentă preoților duc la îndrumări preicioase duhovnicilor, despre felul cum să procedeze la prescrierea canonului de penitență înănd seama de gravitatea păcatelor săvârșite de penitent de umilință lui, de vârstă, sexul, capacitatea intelectuală. Fiecare preot e legat de parohia și enoria sa, și nu se poate muta după bunul plac în altă parie, decât cu voia episcopului respectiv, precum arăta cărjile de învățătură. Pentru a se evita oarecide dezordine în bunul mers al activității parohiale, preotul de la vîrcă să lipsească penitentă în orice clipă unele din bărcile existențelor omenești. De la preot se aşteaptă în toate imprejurările leac eficace; cuvântul sigur, tămașdă, înțitor și luminător. El trebuie să apară preluindu-ne ca o ultimă instanță, care nu clă-

greș. Aflându-se în tăta imensității necesităților susținute de celor incredințăți lui, el trebuie să se temă că va fi nevrednic și nerăvnitor nu numai pe sine ei și pe mulți alii va atrage împreună cu sine în împărăția pierzării - zice Sfântul Ioan Gură de Aur. Cu sine și preotul împlinește și se prăbușesc mii de ființe omenești. Duhul Sfânt va însoțea în inima preotului acea iubire neînărtită, care să-l facă să nu pregețe o clipă de a se ocupa de susținut și înțelepciunea de sus, care îi va da cuvânt potrivit și plin de sfântă autoritate în orice imprejurare, dacă se va strădui și el să-și sporească iubirea și înțelepciunea. Mijloacele principale pentru sporirea iubirii și a înțelepciunii sunt rugăciunea și studiu cu roada lor, care este meditația". (7) Nu se poate concepe trăire religioasă fără preot, după cum nu se poate închипui turmă fără păstor. Preotul este ochiul, susținut și cîrmaciul corăbiei susținută a credincioșilor săi, pe care să poată sfârâma de stânci prin neprincipierea sa de vâslaș sau dimpotrivă opoate duce cu bine la limanul cel lun al mântuirii, atunci când șiie să o conduce bine. Din mijloalele lui se va cere la judecata cca din urmă susținută păstorilor săi; căci dacă preotul este înțepănat cu neasemănătă cinsie, e împovărat și cu covârșitoare răspundere nu rămasă în față lui Dumnezeu, în numele și cu putere Căruia El lucează, și și în față oamenilor, dintre care el e ales și pentru care este rănduit.

Exigența normelor canonice cu privire la căsătorie se extinde și asupra situației în care clericii ar evita să trăiască cu soții lor, nu penitentă înțârziare, ei dir. scărbă uinând că "bărbat și femeie à săcă Dumnezeu pe om". Cei vinovați vor fi pasibili de aceeași pedeapsă maximă, ceteris: (Canonul 51 apostolic) ca și superiorii lor, care le-ar cere sau le-ar impune să săvârșească acest delict (canonul 13, sinodul VI ecumenic). Pentru divorțul clericilor, introdus din motiv de evlavie, sau din alte motive afară de cel de adulter se prevede pentru prima dată, pedeapsa asurării, adică oprirea de la săvârșirea tuturor serviciilor religioase pe un timp limitat, respectiv până când își refac căinim și dacă vor sătrui în despărțire vor fi depuși din treapă sau ceteris, ca urmă care provoacă dezordine în viață socială - iar în rândul credincioșilor smintită (canoanele 5 apostolic, 13

DISCIPLINA PREOTULUI ÎN PAROHIE, ÎN FAMILIE ȘI SOCIETATE

(continuare din pag. 6)

sinodul VI ecumenic; 2, 8 Neocezareea, 21 și 62 Ioan Pustnicul, art. 38, al. II din R.P.). În cazul în care preotul va îngădui căsătorie ilegală din neștiință, divorțul va fi îngăduit, dar neștiință în sine, ca motiv legal de divorț, este, în același timp și o vină atribuită clericului, pentru care el va fi pasibil de pedeapsa depunerii din treaptă (canoanele 26 sinodul VI ecumenic; 27 Vasile cel Mare). Și mai grav, pentru viața de familie a clericului, va fi atunci când acesta, din inițiativă personală va călca castitatea sau sfîrșenia căsătoriei, căzând în desfrâu sau curvie, sau și mai greu în adulter, căci după explicarea Sfântului Grigorie de Nissa, la canonul său al II-lea, s-a dovedit prin împărțirea generală, ca desfrânarea să se numescă împlinirea poftei, ceea ce se comite de cineva fără nedreptățirea altuia, iar adulterul vătămarea și nedreptățirea celui străin, deși pentru ambele delicte normele canonice prevăd aceeași pedeapsă, caterisirea, iar normele penale bisericești actuale, mai conciliante, numai pedeapsa depunerii (canoanele 25 apostolic; 2, 9

trădarea intereselor statului (canoanele 1 sinodul IV ecumenic; 34 sinodul VI ecumenic). Nu este îngăduit clericului de a neglija drepturile legale ale subalternilor săi, la același loc de muncă. Ocrotirea celor neglijanți în astfel de situații este asigurată de canonul 59 apostolic care în același timp, sănătionează pe cei ce nesocotesc această datorie, cu privarea de poziția oficială și oprirea de la săvârșirea lucrărilor sfinte pe un timp anumit, iar în caz de recidivă chiar cu pedeapsa caterisirii lor. În unirea ascunsă sau furtul de bunuri bisericești sau în genere a oricărui bun obștesc, sub orice formă, se consideră un prejudiciu adus atât Bisericii, cât și societății, pentru care motiv, infractorii - de sunt clerici - vor fi sănătionați cu afurisirea, sau chiar cu pedeapsa caterisirii, când circumstanțele delictului o cer (canoanele 25, 72, 73 apostolice; 13 sinodul VII; I, II Constantinopol; 6, 8 Grigorie de Nissa). Pofta după camătă un alt gen de furt sau câștig ilicit, care dăunează vieții aproapelui ce a fost împrumutat, este de asemenea condamnată și osândită grav. Clericii vinovați, eventual de acest delict vor fi pasibili de pedeapsa maximă caterisirea (canoanele 44 apostolice; 17 sinodul I ecumenic;

Nicodim Milaș, ordinea este baza lucrurilor cerești și pământești și dacă ordinea trebuie păzită pretutindeni, cu atât mai vîrtoasă trebuie observată aceasta între persoanele care sunt în serviciul Bisericii. Necesitatea și utilitatea normelor disciplinare, canonice și bisericești actuale, atât pentru biserică cât și pentru viață obștească (contribuie) nu pot fi trase la îndoială pentru că disciplina în orice sector de activitate obștească contribuie la întărirea disciplinei în viața obștiei întregi. Se cer cunoscute și respectate legile statului nostru, numai ca o îndatorire cei-jenească din partea noastră ci și ca o urmăre firească a unui obicei juridic de veacuri și anume că prin legile de cuprins juridic propriu-zis, tradiția canonica a Bisericii anarează mereu în temporal și mai precis în viață profană sau laică a statelor, legătura dintre legiuiriile juridice ale Bisericii și aceleale societății civile, ca un proces firesc. "Ca urmare, Biserica a ajuns inevitabil în situația de a se conduce și după legi de Stat, nu numai după legi proprii". (10) Disciplina muncii în toate domeniile de activitate și nerespectarea cu severitate a legalității, este ridicată în statul nostru la rangul unei îndatoriri cu caracter axiomotic. De aceea,

sinodul I ecumenic; 4 sinodul II ecumenic; 1, 9 Neocezareea; 3, 6, 18, 32 Vasile cel Mare). Aceste două delicte tulburătoare în viața de familie, sunt considerate și ca impidimente la hirotonia candidaților la preoție și dacă ele nu s-au observat la timp ci după săvârșirea hirotoniei, autoritatea bisericească are dreptul să folosească aceeași măsură de constrângere, aplicată pentru cazurile amintite mai sus (canoanele 61 apostolic; 2, 9 sinodul I ecumenic; 1, 9 Neocezareea). Pe tărâm social, biserică se conduce după norma biblică: "Tot sufletul să se supună stăpânirilor mai înalte, căci nu este stăpânire decât de la Dumnezeu și stăpânirile care sunt, de la Dumnezeu sunt rânduite. Așa că cel ce se împotrivește stăpânirii, se împotrivește rânduierii lui Dumnezeu, iar cei care se împotrivesc și vor lucești". (Romani XIII, 1-7). Normele penale bisericești prevăd pentru acest delict săvârșit eventual devreun cleric maximum de pedeapsă caterisirea, chiar și numai pentru insultă la adresa autorității de stat (canonul 84 apostolice; 21 sinodul IV ecumenic; 9, 19, 128 Cartagina) întrucât după același canonist întreaga lucrare a Bisericii și atitudinea deservenților ei trebuie să se încadreze în spiritul disciplinei și legalității.

NOTE BIBLIOGRAFICE

1. Pr. Prof. Corneliu Sârbu, Preotul vremurilor noastre, "Biserica Ortodoxă Română", nr. 6/1968, p. 703
2. Prof. Teodor M. Popescu, Sfințenia și răspunderile preoției, în Studii Teologice, nr. 3 - 4/1952, p. 164
3. Pr. Prof. Enc Braniște, Preotul și Preoția creștină în gândirea și trăirea Patriarhului Justinian, în Biserica Ortodoxă Română, nr. 5 - 6/1958, p. 452.
4. Prof. Teodor M. Popescu, op. cit., p. 164
5. Arhid. Prof. dr. Ioan N. Floca, Conduita Patriotica și cetățeneasca a preotului; M. B., nr. 4 - 6/1978, p. 194.
6. Pr. Prof. D. Stăniloaică, Subliniatea preoției și îndatoririle preotului, M. O., nr. 5 - 6/1957, p. 312.
7. Idem pag. 313
8. Prof. Teodor M. Popescu, Familia preotului, M. O. nr. 7-9/1955, p. 432.
9. Nicodim Milaș, Dreptul bisericesc oriental, București 1915, p. 378.
10. Pr. Prof. Liviu Stan, Tradiția pravilnică a Bisericii, p. 340.

DUCURIA COPILOR

PREȚUL 1 DINAR

ANUL XLVIII

Nr. 9 - 10 NOIEMBRIE - DECEMBRIE 1994

Mesaje creștine

SFÂNTA SCRIPTURĂ

Sfânta Scriptură este totalitatea cărților scrise cu ajutorul Duhului Sfânt, de aceia cărora Dumnezeu le-a făcut descoperirea.

Sfânta Scriptură se mai numește și Biblie. Ajutorul Duhului Sfânt, cu care s-au scris cărțile Sfintei Scripturi, fără nici o greșală, se numește inspirație.

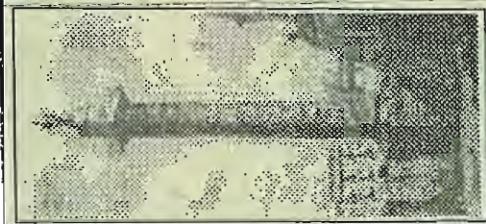
O parte din cărțile Sfintei Scripturi s-au scris înainte de Hristos și formează Vechiul Testament, iar o parte după Hristos și formează Noul Testament.

Cărțile Noului Testament sunt: cele patru evanghelii (ale lui Marcu, Matei, Luca și Ioan), care cuprind viața și învățătura Domnului Hristos; Faptele Apostolilor; 14 Epistole ale Sf. Pavel, una a Sf. Iacob, două ale Sf. Petru, trei ale Sf. Ioan, una a Sf. Apostol Iuda și Apocalipsa Sf. Ioan Teologul.

Așadar, să citim în fiecare zi câte un capitol din Sfânta Scriptură, pentru a-L cunoaște mai bine pe Dumnezeu și lucrarea Lui.

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeșteptărea

7 octombrie - 13 octombrie 1994

ANUL V, NR. 176, 21 PAGINI, 200 LEI

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOJ

DESPRE NECREDINȚĂ

Necredința este de două feluri: negativă și pozitivă. De necredință negativă suferă acei oameni, cărora niciodată nu li s-a propovădut învățatura creștină și care nici nu au auzit de Evanghelia lui Hristos. Această necredință provine de multe ori, din neștiință și de aceea nu poate fi imputabilă. Necredința unor asemenea oameni, este numai pedeapsa și urmarea păcatului strămoșesc, Dumnezeu, nevrând încă să le descorepe voia sa și astfel să-i conducă pe calea nemuririi. De necredință pozitivă, suferă aceia care nu primesc adevărurile învățăturii creștine, cu toate că au auzit de ele sau primind creștinismul, neagă unele învățături ale lui sau până la urmă le neagă pe toate lepădânduse de creștinism.

Păghiile acestei necredințe sunt: - păganismul cu toate formele sale care neagă existența unui Dumnezeu și se închină felurilor săpturi; iudaismul sau mahomedanismul care deși admite o descoperire dumnezeiască, nu recunoște descoperirea dumnezeiască creștină; - ateismul care nu cunoaște nici un Dumnezeu; - deismul care admite existența unui Dumnezeu, dar neagă existența descoperirii divine; - rationalismul care admite numai o religie a minții; - erezia, apostazia și schisma.

Necredința pozitivă în toate formele sale este un păcat greu împotriva lui Dumnezeu și e păgubitoare pentru măntuirea omului, pentru că fără credință nu este cu puțină a plăcea lui Dumnezeu și fără credință nu este măntuire.

Cu toate că fiecare este dator să cunoască adevărurile creștinismului și să le îmbrățișeze cu toată căldura, totuși împrejurările în care trăiește cineva, creșterea greșită, nedezvoltarea corespunzătoare a facultăților sufletești etc. pot mișora greutatea păcatului.

Așadar, se cuvine să fim credincioși și nu necredincioși, pentru că vom da socoteală în fața lui Dumnezeu pentru fiecare lucru săvârșit aici pe pământ, pentru sau împotriva celui ce ne-a creat.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeșteoare

21 - 27 octombrie 1994

ANUL V. NR. 178. 20 PAGINI. 200 LEI

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOJ

DESPRE EREZIE, APOSTAZIE ȘI SCHISMĂ

Erezia este rătăcirea susținută cu fermitate de o persoană botcață împotriva unui articol de credință, propovăduit și propus de biserică, ca să-l credem. Această rătăcire poate fi condamnabilă sau mai puțin condamnabilă, depinzând de gravitatea ei. Păcatul erziei se produce abia atunci, când rătăcirea se susține și când este evident opusă articolelor de credință. O astfel de erzie se numește formală spre deosebire de erzia materială, care este o rătăcire opusă unui articol de credință, fără a se realiza că rătăcirea este împotriva învățăturii bisericii (din neștiință) și nu este păcat.

Erezia mai poate fi internă, când se susține numai în sufletul omului și externă când se manifestă și prin cuvinte sau fapte. Erezile condamnate de biserică sunt erzile formale și externe. Pe deasupra ce se aplică împotriva erziei, este excomunicarea din biserică și oprirea credincioșilor de a călăra și a răspândi cărțile ereticilor sau de a intra în vreo legătură cu ei.

Dacă biserică nu admite toleranța dogmatică, toti poruncesc toleranță morală. Dragostea, pe care trebuie să o manifestăm față de aproapele, ne obligă să ador și ereticilor și necredincioșilor și de a ne ruga pentru ei, ca ei să poată ajunge la cunoștința adevărului.

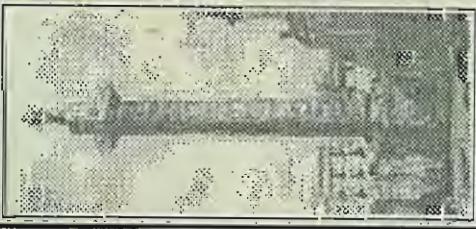
Apostazia este abandonarea religiei creștine și trecerea la o religie necreștină. Apostazia este considerată păcat mai greu decât erzie; pe când ereticul neagă numai unul sau numai unele adevăruri creștine, apostatul neagă întreg creștinismul. Apostazia este un păcat mai mare și decât necredință (pozitivă). Cine a primit odată credința creștină și apoi se leaptă de ea, dovedește o mai mare ură față de creștinism și apoi se leaptă deea ei, dovedește o mai mare ură față de creștinism, decât acela, care nu l-a primit de loc. Apostazia izvorată din răutatea inimii duce la păcatul împotriva Duhului Sfânt.

Schisma nu este o împotrivire la un articol de credință al Bisericii, ci din anumite considerații de cult și de disciplină, cineva se separă de biserică. Însă schismaticul depărându-se de adevărata Biserică poate cădea în erzie, putând a se ajunge până la rătăcire de credință.

A nega numai de ochii lunii credința în unele adevăruri, deși în interiorul nostru le mărturisim, nu este erzie, dar este păcat mare împotriva dorinței de-a mărturisi credința. Dacă cineva se leaptă cu cuvântul nu cu fapta de învățătură creștină din cauza persecuțiilor sau de frica unor necazuri, dar înăuntrul său este binecredincios, nu poate fi considerat eretic sau apostat. Totuși, Biserică veche a reprimat în sănul ei pe cei căzuți în timpul persecuțiilor, dându-le un canon de pocăință, nu pentru că ei au părăsit creștinismul, și pentru că au călcat făgăduința de a mărturisi credința creștină și au declarat de frica pedepselor că nu sunt creștini.

Câte se mai pot întâmpla și aici pe pământ, Doamnel protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeșteptărea

28 octombrie - 3 noiembrie 1994

ANUL V, NR. 179, 21 PAGINI, 200 LEI

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOJ

DESPRE RUGĂCIUNE

Rugăciunea este înălțarea sufletului de credință către Dumnezeu spre a-i împărtăși gândurile și sentimentele noastre religioase. După partea sa formală, rugăciunea este vorbirea sufletului cu Dumnezeu și înălțarea lui către El iar după partea materială este rostirea gândurilor religioase.

Rugăciunea se împarte în trei părți : a) rugăciune de laudă prin care se exprimă credința; b) rugăciune de cerere prin care se exprimă nădejdea și c) rugăciune de mulțumire, prin care se exprimă iubirea.

Intrucât omul se află în stare de păcat, prima lui datorie este de a căuta să se impace cu Dumnezeu. Începutul împăcării se face prin rugăciunca împăcării, rugându-se neconitenit pentru iertarea păcatelor sale.

După formă, rugăciunea poate fi internă (rugăciunca minții) sau externă (rugăciunea vorbită). Cea dință se face numai în interiorul nostru, în cuget, iar cea de a doua se exprimă prin cuvinte.

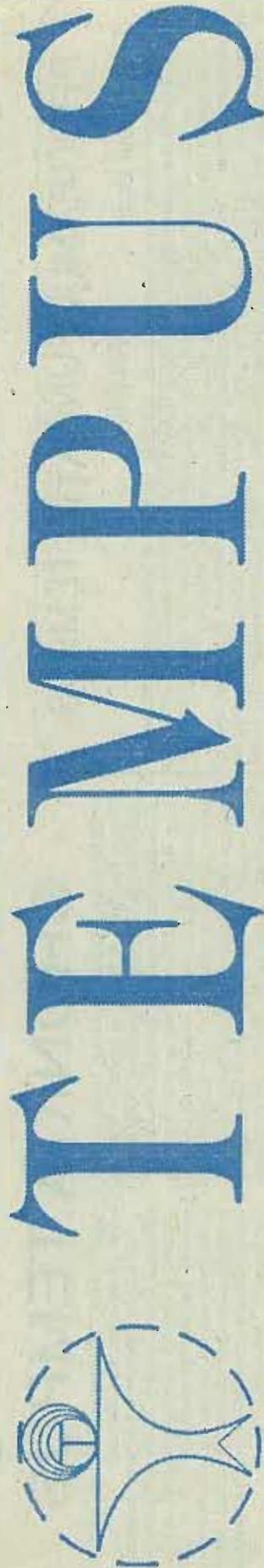
Forma cea mai bună de rugăciune a minții este meditația.

Meditația este o înșuire dumnezeiască, un mister al credinței, o viață după moarte etc. dar nu cu scopul de a fi un obiect de studiu, ci cu scopul de a se aplica în interiorul nostru, ca astfel să se trezească în om sentimentul și cugetul religios. O altă formă a rugăciunii este rugăciunea cât mai scurtă, ex. : "Doamne nu ne lăsa la rău". Ea exprimă dispoziția sufletească a creștinului de a se găndi cât mai des la Dumnezeu și a-i cere cât se poate de ajutorul său. Rugăciunea cât mai scurtă este foarte folositoare, pentru că nutrește și întărește în credincios sentimentul religios. Rugăciunea este indispensabilă pentru mantuirea omului și de aceea creștinul este îndatorat a o rosti cât mai des.

Așadar, prin rugăciune, omul se adreseză direct lui Dumnezeu și Dumnezeu îi trimite ajutorul și binecuvântarea Sa. De aceea rugăciunca este partea esențială a cultului tuturor popoarelor. Deci, neconitenit, să ne rugăm !

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

ANUL III NR. 2(5), NOIEMBRIE 1994

PUBLICAȚIE PERIODICĂ A FUNDATAȚIEI "TEMPUS", TRAIAN - ROMÂNIA

"**A FI PENTRU A ȘTI, A ȘTI PENTRU A AVEA, A AVEA PENTRU A PUTEA, A PUTEA PENTRU A FACE, A FACE PENTRU A FI OAMENI FERICIȚI"**

ORTODOXIA, RELIGIA STRĂMOȘILOR NOȘTRI

Biserica este accea care deschide perspective luminoase dincolo de lume egoismului. În monumentele ei simțim adâncă, indestrucțibila legătură cu strămoșii. Dar pentru ca Biserica să-și îndeplinească menirea, reprezentanții ei să nu continue să trăiască o viață dublă: generos în odădii și egoist în afară de altar. De când există Biserica, misiunea, forța și temelia ei au fost iubirea, milostivenia, dăruirea. Cum iubește și se dăruiește mama, aşa iubește și se dăruiește Biserica, dezinteresată până la jertfă. Biserica e școală altruismului. Faptele bune constituie pentru creștinii o condiție de mândrițire și un motiv de răspălată și fericire veșnică.

Neamul nostru românesc a trăit prin Biserică; prin Biserică și-a cultivat mintea și inima și a învățat datorile morale și religioase pe care le are față de suflet, față de semoni și față de așezăminte sociale. La strămoșii noștri "partea sufletului" era partea Bisericii, adică binele făcut și donațiile lăsate Bisericii în scopuri de binefacere. Așadar se poate spune pe deput cuvânt că Biserica face educarea altruismului și asigură prin virtuțile ei, pacă și solidaritatea socială.

Însă Biserica nu are numai rosturi sociale. Ea împlinește și rosturi istorice, liturgice, mănuitoare. În Biserică noi trăim religia strămoșilor. E puțin dacă prin ea facem numai legătura cu strămoșii. Cultul strămoșilor, singur, e un cult pagân. Noi creștinii avem religia strămoșilor, și prin ea facem legătura strânsă cu Dumnezeu și cu sufletele nemuritoare ale strămoșilor. Religia este mult mai mult decât legătura cu strămoșii. În religie avem mai întâi cultul lui Dumnezeu și mijloacele de lipsă pentru mândrirea sufletului, apoi cultul sfintilor și comunicarea cu strămoșii. Mai întâi avem Teologia și Soteriologia apoi Eschatologia.

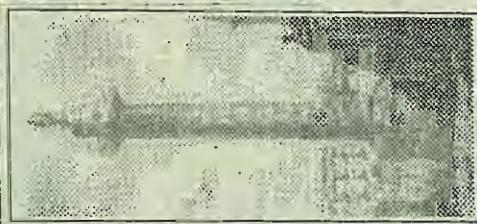
Religia strămoșilor este ortodoxia în întregimea ei, creștinismul în toate principiile lui de credință, în toate normele lui morale și în toate slujbele lui liturgice. Niciodată nu putem să ne dăm seama căt de mult datorăm acestei religii și ce perspective luminoase dezvăluie ea pentru viitor. Titlul nostru, de mândrie în străinătate, obiectele și monumentele de artă religioasă, prin care ne-am dat contribuția la patrimoniul culturii universale

este exclusiv creștinismul nostru ortodox.

Linia destinului nostru autentic a fost, este și va fi "in aeternum", religia strămoșilor, Biserica și Dumnezeul părinților noștri.

**Protosinghel OLIVIAN BINDIU
Mănăstirea Izvorul Miron din Românești**

Regeșteptărea

11 - 17 noiembrie 1994

ANUL V. NR. 12/13 24 PAGINI ZIUAIE

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOJ

ÎNSUȘIRILE RUGĂCIUNII

Orice rugăciune trebuie să plece din interiorul omului. Rugăciunea numai cu buzele nu are nici un înțeles; ea este o necinste a lui Dumnezeu și pentru echilibrul omului mai mult strică decât zidește.

Rugăciunea trebuie făcută cu mare atenție. Dacă creștinul înălțură din minte gândurile rele și alte ocupări ale vieții și își concentrează mintea numai asupra conținutului rugăciunii ce o rostește, el săvârșește atunci rugăciunii măimii (rugăciunea făcută cu atenție).

Contrastul rugăciunii cu atenție este neatenția care poate fi vinovată sau nevinovată. Cine are foarte multe ocupări și deosebite griji, este imposibil să nu cadă în neatenție, chiar și în timpul rugăciunii.

Deoarece rugăciunea făcută cu neatenție nu este edificatoare, creștinul are datoria să lupte împotriva acestui fel de rugăciune și să persiste în ea. Iar mijloacele externe de luptă împotriva acesteia sunt: locul retras pentru rugăciunea particulară, participarea cât mai des la cultul divin public și rostirea rugăciunii cu voce tare (când se poate). Mijloacele interne sunt: dorința de a înălțura gândurile luminoșii și dorința de a concentra gândurile asupra rugăciunii. Dacă cineva observă această neatenție și totuși nu se reculege, ci o susține mai departe, se face vinovat de păcat împotriva rugăciunii. O altă insușire a rugăciunii adeverătoare este evlavia, în urma căreia creștinul se roagă lui Dumnezeu cu toată încredere și cu toată inima. Contrastul rugăciunii evlavioase este trăndăvia. Evlavia adeverată își are rădăcina să în voință.

Rugăciunea izvorăște din interiorul omului și săvârșită cu atenție și evlavie, după cuvintele Mântuitorului, este rugăciunea cu duhul și cu adeverul. Locul și ținuta corpului, nu sunt indiferente la rugăciune, ele având o mare influență asupra rugăciunii adeverătoare, deoarece, prin ele se exprimă sentimentul religios. Ținuta corpului trebuie să fie permanent cuviințioasă. Mântuitorul recomandă pentru rugăciune, locul retras, pentru că în acest loc retras omul se reculege și se debarasează de gândurile cele rele și luminoșii. Însă locul cel mai potrivit pentru rugăciune este biserică, pentru că creștinul afară de rugăciune ia parte și la alte acțiuni religioase ale cultului.

Așadar, rugăciunea să stea la temelia vieții voastre; că nu se știe "nici ziua, nici ceasul în care va veni Fiul Omului" și ar fi păcat să nu ne afle la datorie.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Recreștețea

18 - 24 noiembrie 1994

ANUL V, NR. 182, 24 PAGINI, 250 LEI

SĂPTĂMANAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOI

RUGĂCIUNEA DE CERERE

T Rugăciunea de cerere este exprimarea neputinței noastre și a lipsei de ajutor, este exprimarea recunoașterii, că tot darul desăvârșit este de la "Părintele luminilor". Prin rugăciunea de cerere, nu urmărим scopul de a aduce la cunoștință lui Dumnezeu necazurile noastre, ci mai mult de a arăta, că dorim ajutorul și milostivirea Sa. Rugăciunea de cerere este mărturisirea cu credință și cu smerenie a apropierii omului de Dumnezeu, a nădejdii și încrederii în bunătatea și puterea lui Dumnezeu. Dacă creștinul ar primi de la Dumnezeu fără rugăciunea de cerere bunurile necesare vieții, el nu le-ar ști prețui și nu le-ar ști bine întrebuința. De aceea Sfânta Scriptură, ne îndeamnă la rugăciunea de cerere, iar biserică a introdus și ea în cult numeroase rugăciuni de cerere. Un fel de rugăciune de cerere este și rugăciunea mijlocitoare pentru alii, la care nu obligă permanent Sfânta Scriptură. Această rugăciune este izvorată din dorința iubirii față de aproapele. Deoarece prin rugăciunea de cerere se exprimă mai mult virtutea nădejdii, prin urmare obiectul rugăciunii de cerere îl constituie tot ceea ce formează obiectul virtuții nădejdii și anume fericirea vesnică, iar darurile supranaturale și spirituale, precum și bunurile pământești pot ajuta la dobândirea fericirii vesnice.

Rugăciunea de cerere trebuie să fie plină de încredere în bunătatea și puterea lui Dumnezeu; smerită, recunoscându-ne neputința noastră perseverentă și stăruitoare. Dacă rugăciunea noastră nu află înțelegere la Dumnezeu, căruia i-o adresăm, atunci aceasta înseamnă că rugăciunea noastră nu a fost făcută cu evlavie, sau că nouă ni se pare că rugăciunca nu aflat ascultare la Dumnezeu, pe când ea de fapt a aflat, dar Dumnezeu în atoșințele picioare sa nu ne dă bunul cerut, care nu ne-ar duce la fericire, ci un alt bun, care este mai folositor pentru dobândirea fericirii.

Deci, să cerem de la Dumnezeu, numai ceea ce este necesar sufletului, spre mântuire. protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeștienea

25 noiembrie - 1 decembrie 1994

ANUL V • NR. 42 • 25 PAGINI

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOJ

RUGĂCIUNEA DOMNEASCĂ

Dintre toate rugăciunile de cerere cea mai frumoasă și mai însemnată este rugăciunca "Tatăl nostru". Ea se mai numește și "Rugăciunea domnească" pentru că ne-a dat-o însuși Domnul nostru Iisus Hristos. Ea se împărtează în două părți: adresarea și săptele cereri, dintre care trei se referă la Dumnezeu, iar patru la noi oamenii.

Adresarea: "Tatăl nostru, calele ești în ceruri". Noi îl numim pe Dumnezeu "Tatăl" pentru că Iisus Hristos a dat putere tuturor celor ce cred în El, ca să se numească fii ai lui Dumnezeu; precum însuși Dumnezeu este tatăl nostru, al tuturor, astfel și noi creștinii trebuie să ne privim ca frații întrulaoltă și să nu ne rugăm numai pentru noi, ci și pentru frații noștri. Cuvintele: "Calele ești în ceruri", ne îndeamnă, ca în decursul rugăciunii să înălțăm mintea și înima noastră de la cele pământești și trecătoare la cele ceresă și veșnice.

Cererea întâi: "Sfîntează-te numele tău". Numele lui Dumnezeu se sfîntește prin săptele noastre cele bune și prin credința în El. Cerem de la Dumnezeu să ne învrednicăască cu fapte bune și credință tare, iar pentru cei ce nu-l cunoacă pe Dumnezeu, să îl cunoască și să credă în El.

Cererea a doua: "Vie împăratia Ta". Prin cererea aceasta ne rugăm lui Dumnezeu, ca împăratia milostivirii și a măntuirii să se întindă și să se întărească pe pământ.

Cererea a treia: "Fie voia Ta, precum în cer așa și pe pământ". Precum ingerii în ceruri se supun întru toate voile lui Dumnezeu, astfel și pe pământ toți oamenii să se supună voii lui Dumnezeu. Urinarea acestei supunerii sunt săptele bune, iar a nesupunerii sunt faptele rele sau păcatele.

Cererea a patra: "Pâinea noastră, cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi". Cerem ca Dumnezeu să ne dea toate cele de lipsă, pentru viața trupească și sufletească, cum este învățătura și mila duhovnicescă. Acestea le cerem numai de pe o zi pe alta, pentru că dacă le-am primi pentru totdeauna, am putea ușor uită de Dumnezeu.

Cererea a cincea: "Și ne iartă nouă greșalele noastre, precum și noi iertăm, greșijilor noștri". Ne rugăm ca Dumnezeu să ne ierte păcatele, însă condiția ierării, este ca și noi să iertăm celor ce ne-au greșit.

Cererea a șasea: "Și nu ne duce pe noi în ișpită". Prin această cerere ne rugăm, ca Dumnezeu să alunge de la noi ișpitele, ca să nu cădem în păcat, iar dacă suntem ișpiți, să ne dea tarcă, ca să le putem învinge.

Cererea a săptea: "Și ne izbavăște de cel viclean". Prin cererea aceasta ne rugăm, ca Dumnezeu să ne ferească de tot răul.

Așadar, să-l rugăm pe Dumnezeu să ne izbavăască de tot răul și de toată primejdia și de toți vrăjmașii văzuți și nevăzuți, șiuti și neștiuti.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

CURCUBEUL TIMOCEAN

Revistă periodică a Filialei din BOR a
Comunității Românilor din Iugoslavia - "Ginta Latină"

Publicație aprobată de Ministerul de Informații sub numărul de înregistrare 1570 din 3.03.1994

Anul I ● nr. 10 ● decembrie 1994

CUMPĂTARE ȘI DRAGOSTE

Iisus Hristos, Domnul nostru, ne învață cumpătarea, care înlătură lăcomia, nesăbuința după averi și bunuri lumești, câștigate de cele mai multe ori prin asuprirea și nedreptățirea semenilor noștri mai slabii sau mai puțin ajutați de puterile lor. Datoria Bisericii și credinciosilor ei este de a-și aduna comori în cer. Adunarea de comori, moșii și bogății în numele și pentru numele lui Hristos este o negare a lui Hristos cel răstignit, care a poruncit Apostolilor să dea mulțimilor înfometate să mânânce, iar nu să le ia și puținul ce l-ar fi avut masele flămânzite și în grele suferințe. Hristos s-a jertfit și a înviat pentru ca oamenii și lumea să trăiască în pace și bunăvoie. Creatorul ne-a adus pe lume din dragoste și-n dragostea lui trebuie să trăim, căci "dragostea este împlinirea legii" (Romani XII, 10). Dragostea trebuie să stea la temelia tuturor acțiunilor creștinești și omenești. Printre cele dintâi cuvinte ce le-a rostit Hristos, după învierea sa, au fost : "Pace vouă". De la venirea sa în lume în Betleem și până la crucea, învierea și înălțarea la cer, porunca păcii a fost permanentă pe buzele lui Hristos. Deci, pacea este o poruncă dumnezeiască, iar propovăduirea păcii este o datorie permanentă a tuturor celor ce se pretind urmași ai lui Hristos, întrucât Scriptura spune : "roadă dreptății este semănătă celor ce lucrează pacea" (Jacob III, 18) și "roada dreptății va fi linștea și nădejdea în veci de veci" (Isaia II, 17). Condamnarea solemnă a războiului și sprijinirea acțiunilor de pace trebuie să fie preocuparea de căpetenie a tuturor celor ce propovăduiesc pacea. Nimicirea tuturor armelor de război și oprirea experiențelor nucleare sunt cauze drepte pentru care oamenii Bisericii au datoria să lupte, pentru că Hristos a spus : "cel ce scoate sabia, de sabie va piere" (Matei XXVI, 52). Tată de ce Iisus Hristos, Domnul nostru, ne învață ce este cumpătarea (în toate) și de ce trebuie practicată cu timp și fără timp dragostea între oameni și popoare.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Copilăria lui Iisus

Despre copilăria lui Iisus știm, că el s-a născut în Betleem, a crescut în

de 50 de ani a petrecut în casa părintească, fiind supus părinților. Întâmplările de la nașterea Mântuitorului sunt: arătarea îngerilor, închinarea pastorilor, tăierea împrejur, întâmpinarea în biserică, vestirea celor trei crai și fuga în Egipt. Când Iisus a avut doisprezece ani, a mers la biserică în Ierusalim. Sărbătorile legate de copilăria lui Iisus sunt: Nașterea Domnului - 25 decembrie; Tăierea împrejur - 1 ianuarie și Întâmpinarea Domnului - 2 februarie. Când Iisus a fost de treizeci de ani, s-a botezat în Iordan de Ia Ioan. Apoi a început să învăță pe oameni. Ioan Botezătorul a fost trimis mai înainte de Dumnezeu, ca să vestească venirea Mântuitorului. Amintirea botezului lui Iisus Hristos o sărbătorim la 6 ianuarie.

După ce Iisus a fost botezat, a mers în pustie unde a posit 40 de zile și 40 de nopți, fiind îspitit de diavolul.

Protosinghel
OLIVIAN BINDIU

Iisus Hristos Mântuitorul

Mântuitorul lumii a fost Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu este a doua persoană dumnezeiască, Dumnezeu adevărat, unul născut din Tatăl, care s-a făcut om pentru mântuirea noastră. Prin păcatul strămoșesc, lui Dumnezeu i s-a făcut nesfârșită vătămare. A trebuit ca și îndestularea să fie nesfârșită. Însă aceasta, oamenii nu erau în stare să o dea, ci numai Dumnezeu. De aceea, a doua persoană dumnezeiască s-a făcut om. Fiul lui Dumnezeu, Unul născut adică singurul născut din vrei, din Tatăl. El se numeste și

s-a făcut om, o numim taina înțrepării Domnului. Numele de Iisus înseamnă Mântuitor sau Răscumpărător, iar numele Hristos înseamnă uns. La evrei, slujitorii cei mai mari: arhierul, regele și prooroci se ungeau. Numele de uns (evreiește Mesiah) înseamnă că Iisus este arhieru și rege în aceiași persoană. Așadar, în numele lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, "tot genunchiul să se plece și toată limba să mărturisească, că Domn este Iisus, într-o slava lui Dumnezeu." Protosinghel OLIVIAN BINDIU

Patimile și moartea lui Iisus

Iisus, ca om, a patimit pentru noi, chinuri trăpești, sudori de sânge, bătăi, biciuire, cunună de spini, greutatea crucii și moartea groaznică, iar în sufletul său a patimit frică, întristare, batjocură, dispreț și toate umilirile. Tot ce a patimit Iisus, a fost numai împlinirea celor spuse mai înainte de prooroci. La moartea lui Iisus, sufletul Lui s-a despărțit de trup, dumnezeirea a rămas însă împreună atât cu sufletul, cât și cu trupul. După moartea lui Iisus, sufletul său s-a pogorât în iad, unde erau sufletele acelora, care deși fuseseră drepti, din cauza păcatului strămoșesc nu au putut ajunge în rai. Prăznuirea morții lui Iisus se face în Vinerea Patimilor. Minunile ce s-au petrecut la moartea sa: întunecarea soarelui, rupearea catapetesmei bisericii, eufemurul de pământ și despăcarea pietrelor, toate dovedesc, că El a fost Fiul lui Dumnezeu. Domnul Iisus Hristos a murit, jertfindu-se pe Sine de bunăvoie, pentru păcatul strămoșesc și pentru toate celelalte păcate din lume. Jertfa crucii lui Iisus are un preț nespus de mare pentru mântuirea neamului omenesc. Protosinghel OLIVIAN BINDIU

ÎNTRUPAREA, VIAȚA SI ÎNVĂȚATURA LUI IISUS

Fiul lui Dumnezeu s-a făcut om luând trup omenesc prin puterea Duhului Sfânt.

Prin întrupare, Fiul lui Dumnezeu s-a făcut om adevărat, rămânând în același timp și Dumnezeu adevărat. El are într-o singură fire dumnezeiască, două naturi, două voinje și două lucrări deosebite: omenească și dumnezeiască. Născătoarea de Dumnezeu a fost Preacurata Fecioară Maria, care dintr-un început a fost nepătată și pururea fecioară. Vesta nașterii Fiului lui Dumnezeu i-a adus-o Arhanghelul Gavril.

Tatăl duhovnicesc al lui Iisus a fost dreptul Iosif, care era un om deosebit și plin de credință, logodnic al Preacuratei Fecioare Maria. El a îngrijit-o și pe Maica Domnului dar și pe Iisus Hristos. Fiul lui Dumnezeu s-a făcut om, ca să ne învețe pe noi cu cuvântul și cu pilda vieții Sale, ca să poată patimi moarte pe cruce, pentru noi și pentru a noastră mântuire. Însă, El, ca Dumnezeu, nu putea patimi și nici nu se putea jefui, de aceea a fost nevoie ca El să se facă om.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Armonia și unitatea

Lumea a fost făcută armonic și unitară. În Eden trăiau împreună, ca într-o familie, lupul și mielul, leopardul și vișelul, omul și toate celelalte viețuitoare. Armonia și unitatea s-au risipit prin păcat. Întreaga natură a susținut

nostri. Vrajba a adus tulburările, intefuciderile, războiele, cu tot cortegiul lor de nenorociri, Cain a ucis pe Abel, omul l-a pus în jug pe om, lumea împărtindu-se în stăpâni și robi. Prin patima, moartea și învierea Sa, Hristos a restabilit armonia și unitatea, cerând "ca toți să fie una" (Ioren XVII, 27). Duhul înfrățirii și iubirii, de la începuturile Bisericii creștine sunt pilde grăitoare și ar fi trebuit să fie obligatorii pentru toate veacurile creștine. "Și era una sufletul și inimă celor ce s-au botezat", se spune în Faptele Apostolilor (IV, 32); nimici nu ducea lipsă de nimic, ci toți aveau aceeași credință și vorbeam aceeași limbă a dragostei, dar lăcomia și mândria omenească, a făcut să se rispească curând această stare de pace și bunăvoie creștină. Hristos a vrut să învingă lumina și căldura iubirii de oameni asupra întunericului și răutății ce se sălăsluiește în inima omenească. Prin aceasta, Hristos a vrut să învingă, să-și arate puterea Dumnezeirii Sale și precum soarele atrage la sine planetele; aşa a vrut și Iisus să atragă la Sine sufletele credincioșilor și să le poarte în dragoste și grija Sa, asigurându-le mântuirea cea vremelnică și pe cea veșnică. Toate acestea se vor putea realiza prin armonie și unitate, iubire și dreptate!

protosinghel
OLIVIAN BINDIU

TIBISCUS

"Mă încin celor care trăiesc în imperiul Credinței în Dumnezeu, în adevăr și dreptate. Îi veți cunoaște ușor: poartă pe chipurile lor semnul sfintei îndoieri, al urii față de dogmă, al continuiei căutări".
(Pavel Coruț)

Anul V ■ Nr. 12(37) ■ Editat de Societatea Literar-artistică "Tibiscus" (Uzdin - Iugoslavia)
■ decembrie (undrea) 1994

Taina nașterii Domnului

Crăciunul este sărbătoarea senină și plăcută, care ne aduce vraja colindelor și a primilor fulgi de zăpadă. La această sărbătoare își arată credincioșii noștri toată recunoștința și cinstea cuvenită Pruncului Dumnezeiesc, care din slăvile măreț ale cerului s-a pogorât pe pământul întinat de păcate, spre a lua "chip de rob" și a arăta oamenilor care izbăvirii sufletești.

În cinstea copilului divin născut în ieslea dobitoacelor, s-a creat o comoară bogată și preamărită de colinde, căreia nu-i prea găsim asemănare la alte popoare. Acestea sunt floricelele alese, spirituale, care exprimă gingășia și toată bogăția simțăminteelor de iubire față de marele Mântuitor. La momentul acesta de măreață sărbătoare, inimile noastre tresaltă de bucurie și gând

cucerinc se îndreaptă recunosător către Acela care a părăsit slava cerească și a îmbrăcat haina noastră de pământ, spre a se smeri pe Sine și a sluji oamenilor, cu toată iubirea Lui nemărginită. Cât de frumos și cât de simplu se exprimă gândul acesta în colinda: "Nouă ne-a răsărit/Mesia cel mult dorit/Din Fecioară s-a născut/Si din lapte s-a crescut/Cu scutece s-a înfășurat/Si în brațe s-a purtat./Cum e robul, s-a smerit/Si pe noi ne-a mântuit".

Prin Iisus Hristos se frângе păcatul, se alină durerea, ura se schimbă în iubire rău în bine, durerea în bucurie. Precum lumina și căldura soarelui topește slojurile de gheață, așa căldura iubirii lui Hristos topește slojurile

păcatului și ale răutății din sufletele noastre, așa cum ne spune frumos și cu accente gingești colinda: "Pogoară, Doamne, pogoară./Că păcatul ne omoară.../Căci alătura de Tine, Orice râu se face bine".

Adunați, fie sub vraja colindelor străbune, fie în jurul pomului de Crăciun, credincioșii cântă cu bucurie: "O , ce veste minunată/În Betleem ni se arată,/Astăzi s-a născut/Cel fără început". În praznicul Crăciunului ni se descooperă învățătura despre virtutea smereniei și

ascultării, pe care ne-a arătat-o Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu prin nașterea Sa, într-un staul de dobitoace de la mahala Betleemului.

Dornice de pace, inimile creștinilor își exprimă simțăminte calde în această preafrumoasă colindă, care se cântă în

Banat: "Astăzi seară de cu seară/A pornit veste prin țară/Că Iisus se naște iară/Colindă cu traista plină/Alcargă fără hodijnă/ Ca să ducă-n jos și-n sus/Vestea pruncului Iisus/Să vestească-n sus și-n lat,/Vine pruncul împărat/Să ne scape de păcat,/Să ne aducă Domnul Sfânt,/Pace bună pe pământ". În cinstea celui ce s-a născut în ieslea Betleemului și sub vraja mesajului dumnezeiesc de pace pe pământ și între oameni binevoire, cu inima, cu cuvântul și eu faptă să sim propovăduitorii și sprînjitorii păcii, ai bunevoirii, ai înfrățirii și unirii, ai dragostei și a bunătății, ai măngâierii și facerii de bine între oameni.

Hristos s-a născut!

Protosinghel OLIVIAN BINDIU

SÂPTĂMÂNAL INDENȚENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOJ

SÂPTAMÂNAL INDENT

3 decembrie 1994

ANUL V NR. 18 A VACANȚA

SACRIFICIUL

Sacrificiul este un act religios prin care omul închină lui Dumnezeu, nesilit de nimici o parte din averea sa, materială și spirituală care pentru el are un mare preț, tocmai pentru că o dă Domnului și nici nu o nimicește.

Ideea sacrificiului conține două elemente: întâi, recunoașterea, că tot ce posedăm este de la Dumnezeu și al doilea recunoașterea păcătoșeniei noastre. După ce omul prin păcat a supărat pe Dumnezeu, prin sacrificiu vrea să se împace iarăși cu El și totodată să se pocăască. Însă Dumnezeu a hotărât, care sacrificii și sunt plăcute lui și care il pot împăca pe om cu El. Încă din Vechiul Testament, Dumnezeu a cerut sacrificii grele și bogate, dar în loc să ceară sângele omului ca sacrificiu, s-a mulțumit cu sângele animalelor sacrificiate. Însă, sângele animalelor s-a primit numai în schimbul unui sacrificiu mai bun și adevarat de viitor, aşa că sacrificiile Vechiului Testament au fost numai niște simboluri și umbre ale sacrificiului adevarat. Deși, prin sacrificiile Vechiului Testament s-a substituit omul pe sine prin animalele sacrificiate, prin sacrificiul lor, a fost în realitate substituit Mântuitorul Iisus Hristos, unicul sacrificiu adevarat și plăcut lui Dumnezeu. Precum centrul întregii iconomii dumnezeiești de mântuire este sacrificiul Mântuitorului, prin care a substituit pe oameni, tot astfel și centrul culturii dumnezeiești creștine este sacrificiul euharistic. Si de atunci, el este unicul sacrificiu care se săvârșește printr-un act formal de cult dumnezeiesc. Creștinul are această datorie, ca să participe că mai des la săvârșirea și educarea acestui sacrificiu. Numai aşa a putut fi bine primit sacrificiul omului înaintea lui Dumnezeu și a putut avea o valoare, dacă actul extern al sacrificiului s-a împreunat cu actul intern, adică recunoașterea vinovăției, căință (părerea de rău) cu dorința de împăcare. Mântuitorul Iisus Hristos, care prin jertfă a devenit mijlocitor la Dumnezeu Tatăl, numai dacă noi recunoaștem vinovățianoastră și ne căințim pentru păcate; dorind îndrepătarea, poate mijlochi pentru noi, iar pentru cei ce nu se căiesc, Hristos, nu poate mijlochi. Deci, prin urmare, cu sacrificiul obiectiv adus de Mântuitorul pentru totdeauna, trebuie să se împreună și sacrificiul nostru subiectiv, ca să se poată face și împăcarea cu Dumnezeu. Creștinul trebuie să aibă aceeași intenție și scop, cu care s-a jefuit Mântuitorul pentru noi și a noastră mântuire.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regestruat ea

- 15 decembrie 1994

ANUL V, NR. 165, 24 PAGINI, 1250 LEI

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOJ

SERBAREA DUMINICII

Serbarea Duminică este o poruncă a legii naturale o poruncă a legii pozitive dumnezeiești. Întrucât omul are lipsă de recreere este dator ca în anumite zile, să se ocupe și de suflet, de partea spirituală, adică să serbeze ziua de odihnă.

Serbarea sămbetei din Vechiul Testament, care avea scop fizic (recreerea) și scop religios (închinarea la Dumnezeu), la creștinii s-a schimbat cu serbarea Duminică, care are tot același scopuri. Motivele pentru care creștinii au introdus ca zi de sărbătoare, prima zi a săptămânii, numită Duminică, în locul ultimei zile a săptămânii numită sămbătă sunt multe și multiple, dar voj enumera doar câteva: în această zi a înviat Domnul din morții și cu învierea sa a renăscut lumea; în această zi au primit apostolii poruncă de la Mântuitorul ca să vestească Evanghelia, la toate popoarele și își în această zi s-a pogorât Duhul Sfânt peste Sfinții Apostoli și s-a constituit prima biserică creștină. Deși instituirea serbării Duminică în locul Sămbetei nu s-a făcut de Mântuitorul Iisus Hristos, totuși tradiția bisericească atribuie această schimbare a vechii legi, unei dispoziții apostolice. Își acest lucru poate fi dovedit pe cale istorică, că serbarea Duminică există încă de pe timpul Apostolilor. Legătura serbării duminică, creștinul are de înțeles două datorii: datorii religioase și datorii ale repausului duminical. Datoria religioasă a fiecărui creștin, începând de la vîrstă de 6 ani, este de a lua parte la slujbele dumnezeiești din Duminică și sărbători. Cine nu ia parte la aceste slujbe dumnezeiești, dovedește că nu vrea să se împace cu Hristos. De la această participare se pot sustrage numai aceia cărora le lipsește posibilitatea fizică sau morală. De aici rezultă și datoria sfântă ce o au părinții în a-și îndruma copiii spre biserică și de a-i învăța de mici să se roage. Datorile repausului duminical: în zi de Duminică creștinul este dator să se rețină de la toate ocupările ce aduc căstig și apoi are obligația morală de a nu săvârși lucruri, care pot suferi amâname. Duminica este ziua odihnei sau a repausului și ziua rugăciunii. În schimb, totuși sunt admise unele servicii ce provin din iubire față de aproapele: îngrijirea bolnavilor; înmormântările; faptele evlaviei creștinc; înfrumusețarea bisericii, serviciile divine și lucrurile urgente a căror întrelasare ne-ar aduce și nouă dar și aproapelui mari pagube (secerișul în cazuri extreme; poșta; călătoriile de urgență și trenurile etc). Așadar, în această zi de Duminică creștinii sunt îndatorați să cugete asupra însemnatății acestei zile și asupra efectului ce îl are asupra vieții creștine.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

SĂPTĂMÂNAL EDITAT DE INSPECTORATUL DE POLIȚIE AL JUDEȚULUI TIMIȘ

ANUL V ♦ NR. 211 ♦ 10 - 16 DECEMBRIE 1994 ♦ 16 PAGINI ♦ 200 LEI

DESPRE DECALEG

Decalogul este împărțit în zece porunci, numite dumnezeiești, pe care Dumnezeu le-a dat prin Moise, oamenilor. Ele sunt:

1. "Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, să nu ai alti dumnezei afară de Mine." Prin această poruncă ni se dă posibilitatea să credem într-unul și adevăratul Dumnezeu, nefiind admisă credința în mai mulți dumnezei (politeismul).

2. "Să nu-ți faci chip cioplit și nici un fel de asemănare a nici unui lucru, să nu te încagini lor, nici să le slujești". Această poruncă oprește atât închinarea la idoli cât și închinarea la alte fapturi, creații ale lui Dumnezeu.

3. "Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în desert". Prin această poruncă, suntem oprită, ca să luăm numele lui Dumnezeu în batjocură, la vreme de necaz și neputință.

4. "Adu-ți aminte de ziua odihnei, ca să o sfîntești". În locul sămbetei de la iudei, instituită pentru închinarea la Dumnezeu, Sfinții Apostoli au așezat - ziua Duminică, pe care creștinii au obligația de a o cinsti, prin frecventarea bisericiei, săvârșirea faptelor bune și prin înfrângerea oricărora patimi.

5. "Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământ." Această poruncă, face referire la copiii, îndemnându-i să-si cinstească și să-si iubească părinții ascultându-le sfaturile și ajutându-i la vreme de necaz.

6. "Să nu ucizi". Este interzisă cu desăvârșire atât uciderea trupului cât și a sufletului precum și sinuciderea.

7. "Să nu fii desfrânat". Prin această poruncă se interzic relațiile dintre femeie și bărbat înainte de căsătorie.

8. "Să nu furi". Este oprită orice vătămare pe nedrept din avere sau bunurile aproapelui.

9. "Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău". Se interzice cu desăvârșire minciuna, precum și toate cuvintele sau faptele, îndreptate împotriva cuiva, care nu corespund adevărului.

10. "Să nu dorești casa aproapelui tău; să nu dorești femeia aproapelui tău, nici ogorul lui, nici sluga lui, nici slujnică lui, nici banul lui, nici asinul lui și nici unul din dobitoacele lui și nimic din căte are aproapele tău." Prin această ultimă poruncă, se opresc nu numai cuvintele și faptele rele ci și toate poftele rele.

Respectând cele zece porunci date de Dumnezeu lui Moise pe Muntele Sinai, ne respectăm pe noi însine, respectăm pe semenul nostru, țara și neamul din care facem parte și începem o viață nouă în Hristos și cu Hristos.

Așa să fie și să ne ajute bunul Dumnezeu!

■ protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regeșteata

16 - 22 decembrie 1994

ANUL V, NR. 186, 24 PAGINI, 1250 LEI

SĂPTAMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ŞI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOJ

DESPRE JURĂMÂNT

Jurământul este chemarea lui Dumnezeu ca martor pentru adevărul unei cauze sau ca garant pentru sinceritatea unei promisiuni. Cel ce jură recunoaște că Dumnezeu este atoateștiul și prin urmare cunoaște deplin starea faptică a lucrurilor, că este atoșlant și pretinde de la noi mărturie și promisiune adevărată. Dacă jurământul se face pentru întărirea unei declarații făcute, se numește jurământ asigurator. Păcatul împotriva acestui jurământ este jurământul strâmb, care se consideră un păcat greu înaintea lui Dumnezeu. Dacă jurământul se face pentru întărirea unei promisiuni date în viitor, se numește jurământ promisător. În această categorie de jurământ intră jurământul de constituie, pe drapel și jurământul oficialilor. Păcatul împotriva acestui jurământ este călcarea jurământului.

După formă, jurământul este simplu și sărbătoresc. Jurământul sărbătoresc se face cu anumite ceremonii, precum cu apărindere lumânărilor, îngenechire, ridicarea a trei degete, ca semn al mărturisirii Sfintei Treimi, în fața evangheliei și a crucii. Aceste ceremonii, au scopul de a influența susținutul celui ce jură și astfel de-a-i arăta mai direct, care este însemnatatea jurământului. Din punct de vedere moral jurământul simplu, este tot atât de obligatoriu ca și jurământul sărbătoresc.

Jurământul se face într-adevăr, cu judecată și cu dreptate, poate fi adresat direct lui Dumnezeu și atunci, este nemijlocit sau unor ființe, prin care Dumnezeu, îndeosebi își arată bunătatea sa și prin care. El este activ, aşa cum sunt sfinții îngeri, Evanghelia, Sfintele Taine etc., și au un jurământul este mijlocit.

Jurământul are o însemnatate religioasă și o însemnatate socială. Însă datoria oricărui creștin, este de a se reține cât se poate de la jurământ, depunându-l numai în cazuri de mare necesitate sau forță.

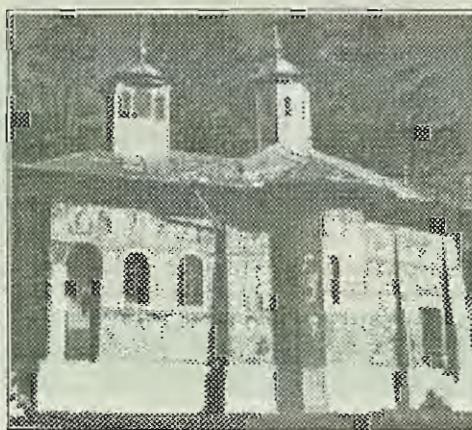
protosinghel OLIVIAN BINDIU

SĂPTĂMÂNAL EDITAT DE INSPECTORATUL DE POLIȚIE AL JUDEȚULUI TIMIȘ

ANUL V ♦ NR. 212 ♦ 17 - 23 DECEMBRIE 1994 ♦ 16 PAGINI ♦ 200 LEI

Împlinirea datorilor

După învățatura creștină datoriile, trebuie să fie împlinite din iubire liberă. Acest lucru curat creștinesc este opus silei fizice sau logico-morală și fricii. Cu toate acestea iubirea nu este în contrazicere cu sila și frica, ci iubirea este un motiv perfect pentru împlinirea datorilor, iar sila și

frica sunt motive mai puțin perfecte. Morala religiilor necreștine, are la bază împlinirii datorilor, mai mult frica, însă morala creștină, fiind cea mai ideală, are la bază iubirea.

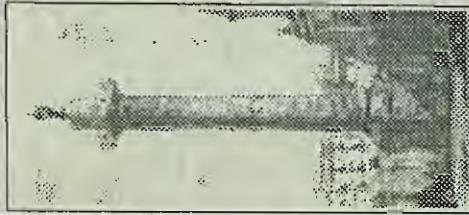
Însă cu toate acestea, nu se poate spune, că peste tot, frica nu este un motiv al moralității, de aceea trebuie făcută deosebirea între frica servilă și frica fiască. Frica fiască conține în esență începutul iubirii și ca atare este un motiv al împlinirii datorilor.

Orice frică, conține în sine și egoismul. Cel ce se teme, se gândește mai mult la sine decât la prestigiul și iubirea semenului său. Nici iubirea nu este socotită de egoism, de aceea nu poate exista o iubire reală lipsită de oarecare interes, deci orice iubire conține în sine și puțină frică de a pierde pe Dumnezeu și împărăția cerului.

Așadar și frica, ca și frica fiască, îi servește bunului creștin drept motiv la împlinirea datorilor.

■ protosinghel OLIVIAN BINDIU

Regele teotoma

23 - 29 decembrie 1994

ANUL V, NR. 167, 24 PAGINI

SĂPTĂMÂNAL INDEPENDENT DE OPINIE ȘI INFORMAȚIE, SUB EGIDA FUNDATIEI EUROPENE DRĂGAN • LUGOJ

DESPRE VOT

Votul este o promisiune făcută lui Dumnezeu, prin care creștinul se obligă sub povara păcatului la o faptă de mai mare valoare morală. Prin vot, creștinul săvârșește fapte de mai mare onoare și preamărire a lui Dumnezeu.

Efectele votului sunt:

- a) Cel ce depune votul se îndreaptă cu promisiunea sa către Dumnezeu.
- b) Obiectul votului, îl pot forma faptele de mai mare valoare morală sau faptele lăsate pe seama alegerii libere a omului, pentru că numai aceste fapte izvorăsc din propriul îndemn al omului și nu dintr-o datorie morală.

Tot ce nu se poate numi bun, faptele indiferente și faptele care nu stau pe o treaptă morală înaltă, nu pot forma obiectul unui vot. Însă totuși în urma imprejurărilor de viață a unui creștin și faptele uneori obligatorii și, care nu stau pe o treaptă înaltă morală, de multe ori pot deforma obiectul unui vot. Pentru ca votul să fie valid, trebuie să îndeplinească anumite condiții care parte se referă la cuprinsul votului și parte la persoana celui ce face votul. Cuprinsul votului trebuie să fie o faptă mărturisită sau iertată (la unii și una obligatorie). Din partea celui ce face votul se cere intenție serioasă de a promite, chibzuire asupra votului și libertate suficientă. O rătăcire însemnată asupra acestor condiții, face votul nevalid.

Voturile se împart în:

- personale și reale (promisiunea faptele legate de persoane)
- perpetue și temporale (primele se fac pentru întreaga viață - votul monahal și al doilea pentru un timp hotărât).

- conditionate și absolute.

- simple și sărbătoreschi (primele nu se fac cu ceremonii, iar cele de al doilea sunt voturile cu ceremonii - votul monahal).

Dacă promisiunile făcute aproapelui ne obligă la împlinirea lor, cu atât mai mulți suntem obligați ca să împlinim promisiunile făcute lui Dumnezeu.

Așadar, votul este un act al voinței libere, prin care creștinul vrea, pe de o parte să se dedice pe sine pe sine sau avereea sa lui Dumnezeu și pe de altă parte să se slinjească pe el printre legătură mai strânsă cu Dumnezeu.

protosinghel OLIVIAN BINDIU

TIMPOLIS

SĂPTĂMÂNAL EDITAT DE INSPECTORATUL DE POLIȚIE AL JUDEȚULUI TIMIȘ

ANUL V ♦ NR. 213 ♦ 24 - 29 DECEMBRIE 1994 ♦ 16 PAGINI ♦ 200 LEI

Împlinirea datorilor

Ocolirea păcatului este o datorie mai apropiată decât săvârșirea unei fapte bune. Însă săvârșirea unei fapte bune, cu prețul păcatului este interzisă, de aceea datoriile negative premerg datoriilor pozitive. Ex: a fura și a face milostenie.

Datoriile izvorâte din dreptate au prioritate față de datoriile izvorâte din iubire. Ex: a anula o datorie și a face un act de milostenie. Acest principiu este stabilit, pentru că dreptatea formează temelia soiectării omenești. De aceea societatea omenească fără practicarea iubirii nu poate exista.

Împlinirea datorilor izvorâte din legea pozitivă dumnezeiască și din legea omenească, pentru că legea pozitivă dumnezeiască precum și legile omenești nu pot desfîntă legea

naturală, care este universală și inherentă firi omenești. Ex: restabilirea sănătății și postul.

Legea pozitivă dumnezeiască are prioritate față de legea omenească, pentru că este superioară acesteia. Ex: a iubi aproapele prin a-i face bine și a lua parte la serviciile dumnezeiești publice.

Datoriile sigure sunt de preferat în locul datoriilor despre care există reținere.

Dacă datoriile izvorâsc din una și același lege și sunt de aceeași valoare, atunci trebuie

să luăm în seamă urmările datorilor neîmplinite și datoria în sine, a cărei neîmplinire ar avea urmări mai grele, trebuie numai decât împlinită.

Iată, deci raportul dintre diferite datorii aplicate în viața de zi cu zi și societatea omenească.

■ protosinghel OLIVIAN BINDIU

N° 61

Décembre
1994

ORTHODOXIE

BULLETIN DES
VRAIS CHRÉTIENS ORTHODOXES
SOUS LA JURIDICTION DE
S. B. MONSEIGNEUR ANDRÉ
ARCHEVÈQUE D'ATHÈNES ET
PRIMAT DE TOUTE LA GRÈCE

SOMMAIRE

- p. 3 : Conférence à Prades
- p. 4 : Éditorial
- p. 5 : Le mystère de l'Incarnation
- p. 9 : Économie divine
- p. 11 : Glossaire
- p. 12 : L'Écriture sainte
- p. 14 : Mea culpa
- p. 15 : Instruction du staretz Parthény
- p. 24 : Les bienfaits de l'Église
- p. 26 : Un peu d'histoire
- p. 27 : Vie du saint martyr Nicolas de Bounaine

Commission Paritaire: N° 64064

LES BIENFAITS DE L'ÉGLISE

L'Église nous apporte de multiples et grands bienfaits et très heureux, à ceux qui peuvent les goûter !

L'Église nous découvre Dieu le Père, notre Créateur et notre appui, le Père tendre et attentif pour chacun de nous, qui regarde des cieux les enfants des hommes, qui est bon, indulgent et plein d'amour pour tous ceux qui L'appellent. L'Église nous approche du Seigneur et nous garde en étroite union avec Lui. Nulle part on ne trouve Dieu si proche que dans l'Église.

L'Église nous fait connaître Jésus Christ, le Fils de Dieu, le Sauveur du monde, qui S'est humilié, S'est sacrifié, a été enseveli et qui est ressuscité pour nous montrer le chemin de la rédemption spirituelle : «qui, venant de Dieu, est devenu pour nous sagesse, justice, sanctification et délivrance» (1 Cor 1,30). Il a donné, pour nous racheter, ce qu'il avait de plus cher : sa Chair et son Sang.

L'Église nous fait connaître Dieu à travers la divine Grâce et l'Esprit de vérité. Il nous distribue ses dons, qui nous purifient et nous sanctifient et que représentent les sept sacrements de l'Église.

Le premier sacrement est le baptême, qui nous purifie du péché ancestral et nous fait participer au royaume de Dieu. Par le baptême, nous devenons membre de l'Église et nous recevons le nom de chrétiens.

Par le sacrement de la chrismation, immédiatement après le baptême, l'Église nous fortifie par le sceau de la Grâce divine.

Par le sacrement de la confession, l'Église nous purifie des péchés personnels. Après la confession, par la sainte communion, l'Église nous unit sacramentellement au Corps très pur et au Sang très précieux du Sauveur, qu'on nous donne pour le pardon des péchés et la vie éternelle.

Par le sacrement du sacerdoce sont ordonnés les évêques, les prêtres et les diacres qui guident les croyants vers le salut par le triple pouvoir ou service : initiateur, sanctificateur et dirigeant.

L'Église bénit et fortifie le couple chrétien par le sacrement du mariage.

Quand nous sommes malades, l'Église fait des prières pour notre santé, en nous oignant de l'huile sainte, selon le rituel du sacrement

de l'unction pour un malade.

L'Église, par les offices divins, nous fortifie et nous approche de Dieu. Le plus important des offices est la divine Liturgie, qui résume toute la Vie et l'Œuvre du Sauveur. Pendant la Liturgie, Jésus Christ Se sacrifie, d'une manière non sanglante dans les saints Dons.

L'Église a des services divins et des prières pour toutes les nécessités de l'homme, depuis sa naissance jusqu'à son départ pour l'autre vie, et même après.

Par les fêtes religieuses de toute l'année, l'Église nous stimule et nous aide à vivre des moments intenses de recueillement spirituel. Ces fêtes nous rappellent toujours que nous sommes chrétiens.

L'Église unit nos âmes à celles de nos défunt par des pensées pleines d'amour et de reconnaissance et des prières pour leur repos.

L'Église nous accorde le prêtre, un véritable pasteur spirituel, qui a une grande responsabilité morale devant le Seigneur pour nos âmes. C'est lui qui nous accompagne pendant tous les moments importants de la vie, en assistant aux bons ou mauvais événements, aux joies et aux peines. Il bénit le mariage, baptise les enfants, enterrer nos morts et fait des prières pour nous pendant toutes les circonstances de la vie. Il est notre ami, notre frère, notre père, par ses bons conseils et sa disponibilité.

L'Église nous donne commandements et conseils pour nous rendre intégrés et heureux. L'Église ne nous permet pas de mentir, de blasphémer, de voler. Elle nous incite à obéir à nos parents, à manifester notre reconnaissance envers nos bienfaiteurs, à avoir du bon sens, en un mot, à être des êtres humains au vrai sens du terme, des personnes selon l'image et la ressemblance de Dieu.

L'Église nous donne une paix et une consolation spirituelle qu'on ne trouve nulle part ailleurs. Pendant tous les moments difficiles de la vie, quand les hommes sont frappés par un chagrin ou par une catastrophe, l'Église, telle une mère affectueuse, les caresse et encourage les âmes.

Nous avons présenté seulement quelques uns des bienfaits de l'Église, mais ils sont multiples. C'est pourquoi, l'Église doit être pour nous, les chrétiens, un véritable appui, que nous devons aimer et respecter, en écoutant toujours son appel.

père Olivian Bindiu